

Sergej
Nikolajević
Lazarev

Tajne porodične creće

VAŽNO UPOZORENJE!

Materijal je namenjen ličnoj upotrebi!

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se objavljivati,
postavljati na internetu

Ili deliti s drugima bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika
autorskih prava.

S.N. Lazarev

TAJNE PORODIČNE

SREĆE

Prevod s ruskog:

Slobodanka K. Vanjkevič

Beograd, maj 2018.

Naslov originala:

С.Н. Лазарев. Секреты семейного счастья.

Санкт–Петербург, 2017

Copyright © S.N. Lazarev, 2017

Copyright © Satja Juga, 2018

www.lazarev.ru

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se umnožavati ni u kakvoj formi,

bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika autorskih prava.

Izdavač: „Satja Juga“

Zastupnik i distributer izdanja S.N. Lazareva za Srbiju: „ARUNA“

aruna.rs • lazarev.rs • aruna@aruna.rs •

tel: 064 15 77 045

UVOD

U današnje vreme se objavljuje veliki broj knjiga posvećenih porodici. Stručnjaci iz oblasti porodične psihologije nam objašnjavaju kakav treba da bude srećan porodični život i savetuju kako da na ispravan način rešavamo porodične probleme. Međutim, uprkos mnoštvu literature, konsultacija psihologa i seminara iz oblasti porodične psihologije, sve veći broj porodica se raspada. Mladi ljudi ne umeju da izgrađuju porodične odnose niti znaju kakva treba da bude harmonična porodica.

Možemo pročitati tomove knjige u kojima su dati mudri saveti, odslušati desetine seminara, ali da bismo naučili kako pravilno da se ponašamo u životu, neophodno je da posedujemo sistematičan pogled na svet. Znanja možemo uspešno primeniti u praksi tek kada se ona uvedu u sistem. Ako, pak, čovek dobije mnogo korisnih i raznovrsnih saveta koji nisu povezani u sistem, neće moći da ih primeni na pravilan način.

Sistematičan pogled na svet nam pruža priliku da shvatimo i poštujemo zakone koji deluju u našem svetu: fizičke zakone i zakone duše. Isto tako postoje zakoni u skladu s kojima se zasniva i razvija porodica. Osobi koja poznaje ove zakone biće daleko lakše da zasnuje i sačuva porodicu, kao i harmonične odnose unutar nje.

Svaka kuća ima temelj koji nije uočljiv, ali koji određuje koliko će ona moći da odoli vremenu. Koji je temelj porodice? Porodica se zasniva na moralu. A temelj morala su religiozne zapovesti.

Religiozne zapovesti su zakoni ljubavi i opstanka. Čovek koji poštuje zapovesti ima daleko veće šanse da sačuva svoju porodicu i uveća svoje potomstvo nego što je to slučaj sa ateistom. Reč je o tome da ateista na prvo mesto postavlja sebe - svoje telo, svest i svoje životne vrednosti. On ne može da prihvati bolne situacije koje dolaze sa nivoa duše. Kada čovek nije u stanju da vidi Božju volju u svemu što se dešava, on neće prihvatiti brojne tegobne situacije, a u duši će mu se nagomilavati unutrašnji protest, odnosno povratna agresija, koja će na kraju uništiti njegovo zdravlje i porodicu.

Osnovni uslovi za opstanak i razvoj porodice su vera, moralnost i poštovanje zapovesti. Onaj koji na prvom mestu voli Boga, na

unutrašnjem planu je zaštićen od klanjanja voljenoj osobi, što će mu omogućiti da ima harmoničnu porodicu.

Porodica je živ organizam koji se razvija ili degradira i umire. Glavni osnov razvoja je zakon jedinstva i borbe suprotnosti. Muž i žena su suprotnosti: oni imaju različita mišljenja, svako od njih se bori za ostvarenje svojih želja. Istovremeno, svaka strana treba da uzme u obzir i tačku gledišta svoje „druge polovine“ i da se međusobno prilagođavaju.

Da bi supružnici mogli zajednički da žive i budu u interakciji, potrebno je da jačaju jedinstvo. Jedinstvo je temelj na kome se razvijaju suprotnosti. Jedinstvo se jača i razvija zahvaljujući iskrenosti, međusobnoj brizi, saosećajnosti, zajedničkim poslovima i aktivnostima.

Za razvoj porodice neophodan je i razvoj svakog supružnika. U meri u kojoj se čovek razvija i svakodnevno poboljšava svoje karakterne osobine, u smislu da što više voli, bude fleksibilniji, iskreniji, da što više ljubavi bude u njegovoj duši - toliko će stabilnija biti i njegova porodica. Jedino onaj koji teži samorazvoju može da računa na zdravu i harmoničnu porodicu. Što je u čovekovoj duši više ljubavi, što revnosnije bude poštovao zapovesti, time će biti čvršći temelj koji će mu omogućiti da ima srećnu porodicu.

UMETNOST ŽRTVOVANJA

Nedavno je na televiziji prikazan jedan absurdan slučaj koji se desio nakon što su mладenci sklopili brak pred matičarem. Novopečeni muž je podigao mладу i, spuštajući se stepeništem sa trema, okliznuo se te su oboje pali. Istog trenutka su se vratili kod matičara i podneli zahtev za razvod braka.

Zašto je mlada porodica opstala samo nekoliko minuta? Zašto mlađi ljudi ne umeju da oprštaju?

Nemogućnost oprštanja je nemogućnost žrtvovanja.

Nemogućnost oprštanja je nesposobnost rešavanja konflikta. Jedno od glavnih pravila u rešavanju svakog sukoba je Hristova zapovest: „Blaženi su mirotvorci“. Blaženi su oni koji umeju da stvaraju svet. Stvarati svet i biti mirotvorac je umeće pravljenja kompromisa, kad u izvesnoj meri ograničavamo sebe, žrtvujemo svoje interese, ambicije, osećaj da smo u pravu, kao i svoje ideale.

Navikli smo da pojам žrtve doživljavamo kroz religioznu prizmu, da su to fizičke žrtve - ovnovi, ovce, golubovi... Međutim, žrtva ima širi koncept. Žrtvovati se znači davati, odreći se onoga što nam je drag, to je ograničavanje ljudskog „ja“ radi božanskog.

Post i molitva, kako je govorio Hristos, predstavljaju univerzalni mehanizam za prevazilaženje greha. Post je odricanje od svojih želja, odnosno dobrovoljna žrtva. Postoji i prinudna žrtva, kada nam sudbina nešto oduzima.

Žrtva može biti fizička i energetska. Energetska žrtva se sastoji u ograničavanju svojih želja.

Kada čovek na žrtvu prinosi ovnu, ovcu ili goluba, on svoju imovinu doživljava kao deo sebe, svoj produžetak. Ona je deo njegovog „ja“. Prinoseći žrtvu, čovek zapravo uništava svoje „ja“, budući da odvaja jedan deo od sebe. A kada se naše „ja“ uništava, mi prestajemo da se vezujemo za njega i tada nam je lakše da se okrenemo ka Bogu. Kada se naše „ja“ raspada, mi možemo da se distanciramo od njega i osetimo svoje istinsko, večno „ja“ kroz koje se sjedinjujemo s Bogom.

Pre nego što se čovek u molitvi okreće Bogu, on mora da se odrekne svog ljudskog „ja“ i da prinese određenu žrtvu. Kada oprštamo

onima koji su nas povredili i mirimo se sa onima koji su kivni na nas - to je žrtva. Što je čovek manje vezan i svima opršta, toliko je i njegova molitva efikasnija.

Međutim, kad se čovek obraća Bogu u molitvi, ali je i dalje vezan za svoje „ja“, tada se on zapravo moli za poboljšanje uslova svog života, za svoje blagostanje, odnosno - ne moli se Bogu, već mamonu.

Da bi molitva bila iskrena duša treba da se otvori za Boga. Da bi duša oživela, čovekov zemaljski deo mora da utihne i da se povuče u drugi plan. To se događa kroz žrtvu, prinudnu ili dobrovoljnu, kroz patnje, odricanja i oprاشtanja.

Onoliko koliko nam je drago naše ljudsko „ja“, toliko naša težnja ka Bogu biva manja i toliko nam je teže da se žrtvujemo. Bivamo sve češće i sve više ogorčeni, a samim tim i nepomirljivi. Čovek koji je sebičan, pohlepan i zavidan ne može iskreno da se žrtvuje. Njegova žrtva je uvek usiljena, pritvorna i licemerna. Takav čovek je uvredljiv, osvetoljubiv i ne ume da prašta. On ne može da zasnuje harmoničnu porodicu, već može da je ima samo ako postoji neki spoljašnji vezivni faktor, kao što je, na primer, novac ili položaj u društvu. Njegova porodica će opstati sve dok on u tome vidi svoj interes. Čim ovaj faktor nestane, porodica će se odmah raspasti.

Porodični život zahteva žrtvu. Kada se rodi dete, roditelji moraju da žrtvuju svoje vreme, energiju i zdravlje. Čovek koji ne ume da se žrtvuje podsvesno ne želi da ima porodicu i decu.

Pohlepni, sebični i zavidni ljudi, kojima su telesni i duhovni interesi na prvom mestu, loše se prilagođavaju porodičnom životu. Takvim ljudima je uzaludno davati savete o tome kako da sačuvaju porodicu i kako da poboljšaju odnose u njoj. Ako čovek ne želi da se menja nabolje, ako ne želi da usavršava svoj karakter, nikakvi saveti mu neće biti od koristi.

Vera nije moguća bez žrtve. Onaj koji ne zna kako da se žrtvuje ne može biti pravi vernik. On može sebe da naziva vernikom, da posećuje crkvu i da se moli - ali takva osoba nije iskreni vernik.

Prisetimo se Kaina i Avelja. Bog je prihvatio Aveljovu žrtvu jer ju je on podnosio s radošću. Sa radošću se žrtvuje onaj za koga je Bog na prvom mestu, a sve ostalo na drugom. Međutim, ukoliko je čoveku na

prvom mestu njegov život, telesni interesi, materijalna i duhovna blaga, on će uvek osećati žaljenje žrtvujući se.

Mnogi veruju da je žrtva moguća samo kroz novac, snagu i zdravlje. Međutim, jedna od najtežih žrtava je žrtvovanje pravednosti. Kako izgleda ova žrtva? Čovek koji smatra da postupa ispravno opršta onome koji se loše poneo prema njemu, pravi kompromis i zajedno s njim iznalazi prihvatljivo rešenje.

Osoba koja je potpuno sigurna da je u pravu, koja neprestano osuđuje druge i oseća žaljenje zbog prošlosti, nije u mogućnosti da oprosti. Kada neko smatra da je absolutno u pravu, to je ozbiljna zabluda. Takva osoba ne može da se promeni. Na kraju krajeva, onaj koji je u pravu nema potrebe da se menja, niti da poboljšava svoj karakter. A kada čovek nema potrebu da se menja, on nije sposoban da se prilagođava okolnostima, ljudima koji ga okružuju, niti da pravi kompromis. On sa bližnjima komunicira na jeziku ultimatuma, a to je put koji vodi ka raspadu porodičnih odnosa, i, generalno rečeno, međuljudskih odnosa uopšte. Osoba koja sebe smatra absolutno ispravnom nepodobna je za porodični život.

Postoji pravednost, a postoji i istina. Svako ima svoju pravednost. Osoba koja se klanja svojoj pravednosti i ispravnosti, svojim idealima, uvek je agresivna. Isprva je agresivna na spoljašnjem planu, a zatim i na unutrašnjem. Međutim, unutrašnja, podsvesna agresija neprimetno podriva porodične odnose i uništava porodicu.

Sposobnost da žrtvujemo svoje ideale, osećaj sopstvene ispravnosti i pravičnosti jeste veština da ljubav postavimo iznad ljudskih vrednosti. Zapravo, to i jeste vera u Boga. Onaj koji ume da se žrtvuje i da sačuva ljubav u svakoj situaciji - poseduje zrelost za porodični život.

NEKOLIKO PRIČA

SALATA

Muž i žena su zajedno radili u prodavnici. U pauzi za ručak muž je zamolio ženu da mu napravi salatu. Prišao je stolu, pogledao salatu i odjednom je ženu izudarao pesnicama. Kasnije je objasnio šta je bio razlog premlaćivanja: nije mu se dopalo što mu žena nije začinila salatu pavlakom, već suncokretovim uljem.

Žena mi se obratila za pomoć. Smatrala je da muž treba da ide kod lekara jer ima psihičke probleme. Ona je kiptela od uznemirenosti i bila je sigurna da će se ovaj incident završiti razvodom.

Analizirao sam šta se desilo. Kako se ispostavilo, žena je često prezrivo komunicirala sa suprugom, posmatrajući ga s visine. Tog dana se nekoliko puta prilično grubo i bez uvažavanja obratila mužu, i to čak pred nepoznatim ljudima, koji su se zatekli u prodavnici. On se uzdržao jednom, dvaput, triput, a zatim je eksplodirao. Uzrok onoga što se desilo uopšte nije bio u tome kako je ona začinila salatu, već u poniženjima na koje on naizgled nije reagovao, pa se čak činilo kao da ih nije ni primećivao. Međutim, nagomilana ogorčenost je pre ili kasnije morala da pokulja napolje.

Naša podsvest je kao štedna kasica, ona nikad ništa ne zaboravlja. Ako progutamo uvrede, osudu i nezadovoljstvo - te emocije se akumuliraju i nakon nekog vremena izlaze u obliku provale agresivnosti, u vidu bolesti ili nečeg trećeg. Pritom se ovaj unutrašnji protest, akumulirana agresivnost, može preneti i na decu.

Objasnio sam pomenutoj ženi da je prekršila jedan od glavnih porodičnih principa. Stvar je u tome da se porodica ne bazira na materijalnim aspektima. Naravno, blagostanje, stambeni prostor, novac i seksualna zadovoljstva su važni, ali osnovu porodice čini ono što se naziva duša.

Komunikacija između supružnika mora biti duševna. Da bi se duša osećala priyatno, da bi ojačala njena aura, bračni drugovi treba da budu jedno prema drugom pažljivi. Plemenitost u odnosu jedno prema drugom označava očuvanje jedinstva na višem nivou - nivou duše.

Jedinstvo može da sruši jedna fraza, jedna uvredljiva reč, ponekad i samo jedan gest. A zatim će se ono ponovo, uz velike teškoće, uspostavljati. Kada se supružnici svađaju, kada se ljute jedno na drugo, u takvim trenucima ne treba dopustiti razmenu nikakvih uvredljivih reči.

Supružnici ne smeju da se jedno prema drugom ophode nemarno, da vređaju jedno drugo, nedopustivo je da se međusobno ponižavaju pred drugim ljudima ili da se konstantno obraćaju jedno drugom zapovedničkim tonom.

Supružnička ljubav podrazumeva jedinstvo i određenu unutrašnju ravnopravnost, a ukoliko jedan od supružnika stalno ističe svoju nadmoć, kod drugog će se pojaviti unutrašnji protest koji će se akumulirati i dovesti do problema.

Sposobnost samokontrole, žrtvovanja sopstvenih ambicija, umeće da se tokom konflikta ne pljuje u dušu druge osobe, da se ona ne vređa i ponižava umeće je očuvanja porodice. Temelj porodice čine duševni odnosi.

PRAVILA SEKSUALNIH ODNOSA

Ovu priču sam čuo jednom davno. Muž je prišao ženi i počeo je da joj ukazuje znake pažnje. Međutim, ona je u tom trenutku zbog nečeg bila ljuta i obratila mu se na sledeći način: „Pobogu! Kao petao naskačeš na mene!“ Muž se uvredio, prestao je da joj upućuje nežnosti i nekoliko dana nije razgovarao s njom.

Posle nedelju dana su se pomirili, a kada su legli u postelju, ispostavilo se da je muž izgubio potenciju. Pokušali su još jednom, pa zatim ponovo - ali od svega nije bilo ništa. Sačekali su nedelju dana, ali na tom planu se ništa nije promenilo.

Nekoliko meseci kasnije, par je posetio lekara. Nakon pregleda muža, lekar je izjavio da je on potpuno zdrav. Vratili su se kući ali, isto kao i ranije, ništa se nije promenilo. Obratili su se drugom lekaru, koji mu je prepisao lekove, kao i kuru lečenja, ali ništa nije pomoglo.

Tada ga je lekar posavetovao: „Pokušaj „sa strane“, s drugom ženom“. Muž je probao - i sve je bilo u redu. Dotrčao je srećan kući, ali je

sa ženom ponovo pretrpeo neuspeh. Nakon godinu dana su se razveli.

Zašto se ovo desilo? Radi se o tome da se u toku seksualnog odnosa otvara podsvest, otvara se duša. Čovek postaje neverovatno ranjiv, pa svako uniženje ili uvreda na seksualnom planu predstavljaju izuzetno veliku opasnost za bračne odnose i za porodicu uopšte. Mnogima to nije poznato i često pljuju u dušu jedni drugima, ne shvatajući koje posledice iz toga mogu nastati.

Osim toga, seksualni odnosi nisu mogući kad u duši ne postoji radost. Puki životinjski seks vodi do gubitka energije i nastanka bolesti. Kada muškarac i žena imaju seksualni odnos, u njega se moraju uneti i njihove duše, u kojima mora biti ljubavi, jer se čovek po tome razlikuje od životinje.

Ipak, sva živa bića se potčinjavaju jednom zakonu. Na primer, hrčkovi, kako sam čuo, biraju partnera po mirisu. Ako se ženki ne dopadne miris mužjaka, ona se neće pariti s njim. Stoga, i kod životinja je, može se reći, uključena duša, podsvest. Ali ako se hrčkovi ipak nasilno spare, ako ženka rodi mlade s mužjakom čiji joj se miris nije svideo, ona ih neće voleti, neće se brinuti o njima, nego će biti loša majka.

Puka telesna seksualna privlačnost isključuje više strukture duše zbog čega one počinju da degradiraju. Razgovarajući s pacijentima, prateći ih i slušajući njihove priče, uvek sam video istu zakonomernost: ako seks ima veliki značaj za ženu, odnosno ako joj je seksualno, telesno zadovoljstvo važnije od radosti duše - ona prestaje da bude zainteresovana za svoju decu i postaje loša majka.

Nemogućnost da se ispune osnovna pravila seksualnog odnosa dovodi do raspada porodice, pogrešnog vaspitanja dece i do problema sa zdravljem oba supružnika.

Seksualna, telesna energija se mora transformisati u duhovnu i duševnu. Ako se to ne dogodi, u predelu pupka se pojavljuje blokada, fizička energija ostaje na dnu i više se ne podiže, a njen deficit uzrokuje probleme. Žene i muškarci koji prekomerno upražnjavaju seksualne odnose, često postaju frigidni i impotentni. Pored toga, pogrešan odnos prema seksu dovodi do problema u urogenitalnom sistemu.

Kad je muškarac nežan prema ženi, kad joj upućuje komplimente, a tokom seksualnog odnosa i tople reči, to budi osećanja, pokreće dušu,

pomaže da se seksualna energija transformiše u duševnu.

Kada se supružnici pridržavaju pravila koja se tiču seksualnog odnosa, to pomaže u očuvanju porodice i zdravlja, a takođe ima i blagotvoran efekat na decu.

SEKSUALNA KOMPATIBILNOST

Kada se mladi ljudi razvode, često se kao razlog toga ističe seksualna nekompatibilnost. Jedan poznanik mi je ispričao slučaj o bračnom paru koji je bio izuzetno seksualno kompatibilan.

Pomenuti muškarac i žena su osećali takvu privlačnost jedno prema drugom, kao seksualnom partneru, da su mislili samo na seks. Dešavalo se da ih želja spopadne na ulici, te su, držeći se ruke, trčali kući da bi se što pre domogli kreveta.

Interesovalo me je šta se dalje dešavalo u njihovom braku.
Ispostavilo se da su se razveli. Zašto su se razveli?

Stvar je u tome da na nivou duše komuniciramo s Bogom i da osnovnu životnu energiju dobijamo kroz dušu, kroz jedinstvo s Bogom. Nije slučajno što u Bibliji piše da je Bog udahnuo dušu u čoveka.

Ako je duša okrenuta ka Bogu, energija cirkuliše normalno i raspoređuje se iz duše ka duhu i telu. Međutim, ukoliko je osnovno čovekovo interesovanje preneto na telesna zadovoljstva, na telo i duh, duša se zatvara pred Bogom i čoveku pristiže nedovoljno energije. Kao posledica toga dolazi do iscrpljenosti, a potom i do raspada duše. Odnosno, kod čoveka koji se klanja seksu dolazi do potpunog pražnjenja duše i ona postepeno biva uništена.

Kada se čovek okrene od Boga i bezumno se vezuje za svoje bliske, on od njih krade energiju i ubija ih svojom vezanošću. Vezanost može biti opasnija od mržnje jer ona neprimetno ubija. Hristos je govorio: „Čovekovi neprijatelji su njegovi ukućani“. Poštovanje Prve zapovesti: „Voli Boga iznad svega“ jedan je od glavnih uslova za postojanje harmonične porodice.

Kako izgleda raspad duše? Kada u duši ima puno energije, čoveku je lako da poštuje moralne zapovesti, da ograničava telesne želje, potrebu za novcem i udobnošću. Kada duša slabi i postaje zavisna od tela i duha, tada je obuzdavanje želja sve teže i one se pretvaraju u strasti koje od čoveka prave duševnog invalida. Dalja degradacija se dešava u skladu sa šemom Sodome i Gomore, kada je čoveku najvažnije da dobija zadovoljstvo, pri čemu način kako to čini nije naročito bitan.

Kada čovekovo polazište nisu interesi duše, već tela i duha, on neminovno uništava svoju dušu i porodicu. Pogrešan sistem prioriteta je destruktivan.

KROASANI

Jedna žena je bila u braku s mužem koji je za nju bio spremam sve da učini; faktički ju je nosio na rukama. Svakog jutra je trčao u prodavnicu, donosio joj je sveže kroasane, prinosio joj kafu u krevet... Nakon šest meseci ona ga je oterala. Zašto? Zato što joj je s njim bilo dosadno.

Stvar je u tome što porodica mora da se razvija, kao i svaki živi organizam. Ako se porodica ne razvije, ona degradira i umire.

U Vasioni postoji univerzalni zakon razvoja. Govoreći religioznim jezikom, radi se o zakonu težnje ka Bogu i potrebi da Mu postanemo nalik. Na naučnom jeziku to se naziva zakonom jedinstva i borbe suprotnosti.

Bog je trojstven i nalazi se izvan vremena, On je transcendentalan. Pored toga, postoji Tvorac koji se manifestuje, kao i onaj koji je nemanifestovan. Materijalna i duhovna sfera su suprotnosti koje se objedinjuju na višem, transcendentalnom nivou. Kada postoje suprotnosti, odnosno razlika u potencijalu, tad energija protiče.

Kada je reč o porodici, ovaj zakon deluje na sledeći način: muž i žena moraju biti jedna celina na Višem nivou, odnosno među njima mora postojati ljubav. Prilikom venčanja, mladence obično obasipaju

željama: „Puno sloge i ljubavi!“. To znači: potrebno je da međusobno komuniciraju, savetuju se, ujedinjuju i vole.

Osim toga, svaki od supružnika ima svoje interesne i zbog toga neizbežno dolazi do sukoba. Sukob kao protivnost interesa predstavlja priliku za razvoj. A kada se jedan od supružnika trudi da se absolutno potčinjava, da potpuno postaje nalik drugome, tada oboma postaje dosadno i porodica se raspada.

Budući da u Bibliji piše: „Neka se žena plaši svog muža“, mnogi veruju da to znači kako žena mora potpuno da se potčinjava mužu, da mu uvek čini ustupke. Međutim, takva žena postaje neinteresantna. Žena treba da bude blaga, fleksibilna, ali nipošto glupa ovčica. Žena bi trebalo da zna kako da čini ustupke i kako da se potčinjava, ali da to čini nežno i tiho sprovodeći svoju volju.

Svaki čovek ima svoja interesovanja i svoj razvojni put, svako vidi svet na svoj način, svako ima svoju tačku gledišta, svoju istinu. Međutim, kada među supružnicima postoji ljubav, njihove istine se prepliću i iz njih nastaje jedna istina. A zatim svako iznova pronalazi svoju istinu, one se ponovo objedinjavaju i pojavljuje se zajedničko razumevanje.

Upravo zbog različitosti, zbog individualnog razvoja svakoga ponaosob i proističe spoznaja sveta i Boga. Da se sukob suprotnosti ne bi pretvorio u međusobno uništenje, mora postojati ljubav. Ljubav i jedinstvo su temelj koji omogućava da se spoljašnji sukob pretvori u saradnju, uzajamnu pomoć i razvoj.

Međutim, kada se supružnici klanjaju interesima tela i duha, zaboravljujući na dušu, dolazi do opadanja jedinstva na nivou duše, kao i nepopustljivosti, nespremnosti da se žrtvuju. Tada oni međusobno ispoljavaju nepoštovanje i svaki njihov sukob se pretvara u tešku svađu i uzajamno uništenje.

U Bibliji su zabeležene ove reči: „...Nisi ni hladan niti vruć! O, kad bi bio hladan ili vruć! Budući da si mlak, i nisi ni hladan ni vruć, ispljunuću te iz Svojih usta“.

„Hladni“ su oni koji uzimaju energiju, a „vrući“ su oni koji je daju, odnosno aktivne osobe. Oni koji nisu „ni hladni, ni vrući“ su neutralni, ravnodušni i pasivni ljudi. Sa takvim bračnim drugom je neinteresantno i dosadno živeti. Dosada je jedan od razloga raspada porodice.

KAKO SAČUVATI PORODICU

Hristos daje ovakvu zapovest: „Blaženi su oni koji plaču“. Mnogi ljudi bukvalno shvataju ove reči: da treba plakati i da će onda će sve biti u redu. U suštini, „oni koji plaču“, koji su „blaženi“, osobe su koje umeju da žrtvuju prošlost, koje umeju da gube.

Ako čovek ispoljava srdžbu i želi da se sveti - njegove oči će biti suve, on neće plakati. Međutim, kada čovek vidi Božju volju u onome što se desilo, on će zaplakati. Ko plače? Onaj koji je slab. Kada čovek vidi Božju volju u svemu, shvata da mu je Bog naneo bol. Takvoj osobi naviru suze na oči i ona nema želje za osvetom, već prihvata ono što se desilo, tj. otpušta od sebe prošlost, žrtvuje je.

Svaka zamerka predstavlja uništenje, gubitak i žrtvu. Kada čovek plače i ne želi da se sveti zbog uvrede koja mu je naneta, znači da preduzima korak ka oprاشtanju, da umesto prinudne žrtve učini dobrovoljnu. Zapravo, to je korak ka spasenju duše.

Kada čovek ne prihvata ono što se desilo, kada žali zbog prošlosti i ne može da je prevaziđe, tada se u njemu pojavljuje želja za osvetom. To se dešava onda kad ne može da prihvati Božju volju. Čovek koji gubi veru i ne prihvata Božju volju, ne samo što ne prihvata prošlost, već ne može da prihvati ni sadašnjost; on je stoga razdražljiv i ljut. On ne prihvata ni budućnost, odnosno prepušta se uniniju, pesimizmu i oseća strah.

Kada ljudi gube veru u Boga, deformiše im se karakter i oni postaju pesimistični, razdražljivi, žale za prošlošću, osvetoljubivi su i skloni uniniju. Ove karakterne osobine uništavaju porodicu.

Čovek koji ne veruje u Boga nije zreo za porodični život. Raspad porodice i slabljenje vere se prilično snažno međusobno nadopunjavaju.

Kada čovek ne shvata da ljubav prema Bogu treba da bude na prvom mestu, da on poseduje božanska svojstva po svojoj prirodi, da je potrebno da se razvija i postaje sve više nalik Svevišnjem, da ni u kom slučaju ne treba da se odriče ljubavi - tada njegovo „ja“ postaje primarno. Pritom, to „ja“ više nije ljubav, već dostojanstvo, znanje, osećaj ispravnosti...

Kada se takve osobe sretnu i postanu bračni partneri, među njima otpočinje konkurenca. Svako se bori za svoju duhovnu ili fizičku

teritoriju. Svako se bori da bude u pravu i stalno dokazuje da je on lider, da baš njegovo mišljenje mora da bude glavno. Takve osobe nisu u stanju da se potčine, učine ustupak, čak ni u sitnicama. Na kraju krajeva, ta iscrpljujuća borba za liderstvo će istrošiti oba supružnika i dovesti do razvoda. U takvim porodicama je jasno izražen konflikt, pri čemu očevidno odsustvuje jedinstvo.

Potrebno je da supružnici stalno jačaju međusobno jedinstvo. U cilju očuvanja porodičnog jedinstva, potrebno je da poštuju Prvu zapovest, koja kaže: „Ljubi Gospoda Boga svoga svim srcem svojim i svom dušom svojom i svim razumom svojim“. U duši mora biti ljubavi.

Kada čovek zaboravlja na Prvu zapovest, kada nije u stanju da sačuva u duši ljubav prema Bogu, bez obzira na spoljašnje okolnosti, tada ljudska ljubav postaje opasna po njega jer se to osećanje neprimetno transformiše u vezanost i strast i počinje da ubija voljenu osobu.

Mržnja prema voljenoj osobi nije toliko opasna kao što je vezanost. Mržnja se može osetiti, od nje se čovek može zaštititi, dok je vrlo teško da se zaštiti od vezanosti. Zbog toga unutrašnja vezanost i poklonstvo ubijaju voljenu osobu mnogo brže nego što to može da učini mržnja. Unutrašnja naklonost se brzo pretvara u mržnju i to se događa zarad spasenja voljene osobe, dok se mržnja pretvara u bolesti, svađe i razvod.

Ukoliko supružnici ne mogu da poštuju Prvu zapovest, biće im izuzetno teško da sačuvaju porodicu. Da bi ispunjavali Prvu zapovest potrebno je da nauče da razmišljaju dijalektički, da nauče da vole ono što im se ne dopada, odnosno da poštuju Hristovu zapovest: „Volite neprijatelje svoje“.

Sposobnost da volimo svoje neprijatelje je sposobnost da volimo svog bračnog druga koji se poneo onako kako to od njega nismo očekivali, koji nije bio u pravu i koji nas je povredio, budući da nam je najveći neprijatelj onaj koji nam zadaje najjači bol. A najjači bol nam nanose najbliži ljudi.

Umeće da volimo ono što nam se ne dopada, kao i osobe koje nam se ne dopadaju, odnosno one koji se, kako nam se čini, ponašaju pogrešno u datom trenutku, predstavlja umeće ispravnog sukobljavanja i

rešavanja konflikta, umeće da se razvijamo, ne uništavajući ni druge ni sebe.

Potrebno je da naučimo da vidimo Božju volju u svemu i da pritom sačuvamo svoju sopstvenu volju, svoje želje, da ih ne potiskujemo, a da istovremeno shvatimo kako je božanska volja absolutna. S jedne strane, Hristos je govorio o tome da su čoveku sve vlasti na glavi prebrojane, a s druge strane je učio kako je potrebno imati veru: da će se tad planina pomeriti s mesta; onome koji kuca će se otvoriti; da ne treba zakopavati talant u zemlju, jer će nas Bog zbog toga kazniti.

Hristos je pozivao na razvoj individualnosti, aktivnosti, optimizma, spremnosti da realizujemo svoje želje i ciljeve, odnosno pozivao je na maksimalno ispoljavanje čovekove volje, dok je istovremeno objašnjavao da se iza svega krije božanska volja koja je absolutna. To i jeste dijalektika, to je hrišćanstvo.

Čovek može da objedini suprotnosti tek onda kada u duši ima ljubavi koja ne zavisi od toga da li ga je neko uvredio ili pohvalio, kada shvata da je Božja volja, koja se nalazi svuda i u svemu, absolutno blagotvorna.

Čovek iznad svega treba da reaguje na Boga, a tek potom na Njegovu kreaciju. U svakoj situaciji, prvo mora da se pojavi osećaj ljubavi i radosti, a tek potom - reakcija na spoljašnji svet. Kada se taj osećaj učvrsti, tada će čovek moći da objedini suprotnosti, da reši sukobe i na taj način da sačuva porodicu.

Postoji jedna moderna priča koja je prilično poučna. U jednoj porodici muž i žena su se neprekidno svađali, dok su njihovi susedi imali predivne odnose ispunjene međusobnim poštovanjem, te su živeli u miru i skladu.

Jednog dana žena je rekla mužu:

- Idi do suseda i pogledaj kako oni žive, u čemu je tajna njihove porodične sreće.

Muž je otišao do kuće suseda i zavirio kroz prozor. Video je kako je u sobu ušao sused i zakačio kofu koju je žena zaboravila da skloni posle

pranja podova. Kofa s vodom se prevrnula i voda se razlila. „Pa, sada će svakako izbiti svađa“ - pomislio je sused što je virio kroz prozor.

Pojavila se žena i obratila se mužu:

- Oprosti, dragi, ja sam kriva što sam ovde ostavila kofu.

Muž se međutim izvinjavao njoj:

- Ti meni oprosti, ja sam kriv - nisam primetio kofu.

Kada se muž vratio kući, žena ga je pitala:

- I? Da li si otkrio tajnu?

- Da, otkrio sam je - odgovorio je. - Sve je vrlo prosto: ti i ja smo uvek ispravni, a oni su uvek oboje krivi.

Šta znači - oboje su krivi? To znači da su priznali svoju grešku. Znači, spremni su da se menjaju, prave kompromis, traže nešto što im je zajedničko, ujedinjuju se. To i jeste jedan od uslova za očuvanje porodice. A kada svaki supružnik pokušava da odbrani svoju ispravnost na račun jedinstva, onda se porodica raspada.

Zašto je tako teško priznati da nismo u pravu? Kada čovek priznaje svoju krivicu, odnosno da nije sasvim u pravu - to znači da je spreman da se promeni, da promeni svoju tačku gledišta. Gordoj osobi je često lakše da umre nego da se promeni. Kada čovek nije u stanju da se menja, kada je to njemu vrlo teško i bolno, onda mu je lakše da stalno brani svoju ispravnost s penom na ustima i da se na kraju razvede. Menjati se može samo onaj koji poseduje ljubav u duši.

Na prvi pogled, priznati da nismo u pravu i promeniti tačku gledišta prilično je jednostavno. Ali za paganina, osobu kojoj njen spoljašnji „ja“ predstavlja absolutnu vrednost, to znači uništenje i smrt, ne samo fizičku, već i duhovnu. Stoga je takvoj osobi pre lakše da umre i fizički, nego da se promeni.

Da bi se takva osoba promenila ne samo spolja, već i iznutra, dubinski, potrebno je da ima uporište u Višoj tački. Ta Viša tačka je ljubav prema Bogu, koju omogućava monoteizam. Kada shvatamo da je sve od Boga, kada osećamo jedinstvo s Njim, promena postaje moguća. Tu priliku je svetu poklonilo hrišćanstvo.

Kao što je Hristos učio, spasenje je moguće jedino kroz čovekovu promenu, kroz poboljšanje njegovog karaktera, kroz opraštanje i priznanje svoje krivice. Oprostiti znači priznati da u određenoj meri nismo u pravu, dok drugi jeste. Ako čovek sebe smatra absolutno ispravnim, on ne može da oprosti u dubini duše. A ukoliko shvatimo da je drugi čovek bar malo u pravu, budući da svima nama upravlja Bog - tada možemo iznutra istinski da mu oprostimo i prestanemo da budemo vezani za okolnosti.

Sposobnost da priznamo svoju krivicu, a da se pritom ne opravdavamo, stiče se ozbiljnim i dugotrajnim radom na sebi, koji neće biti uspešan ako u duši ne budemo imali dovoljno ljubavi.

PORTRET NEVESTE

Setio sam se priče o ženidbi jednog mog prijatelja. To se desilo davno, pre četrdeset godina. Grupa od osmoro mladih ljudi, četiri mladića i četiri devojke, otišli su na planinarenje. Prvi deo puta je trajao prilično dugo, čak pola dana. Svi su bili veoma umorni i kada su došli do mesta za odmorište, jednostavno su se srušili od iscrpljenosti. Popadali su jedni pored drugih i nisu bili u stanju ni da se pokrenu.

A onda je moj prijatelj video jednu devojku kako se pridigla i počela da priprema hranu za sve. Pritom se osmehivala, izgledala veselo i energično uprkos umoru. On je odmah doneo odluku: „Oženiću je!“

Koje karakterne osobine treba da ima devojka da bi se udala?
Treba da bude energična, vesela, brižna, pažljiva...

Pomenuti prijatelj i njegova supruga su bili u braku 5-7 godina, a onda se odjednom ispostavilo da je žena konstantno bila nezadovoljna. Da, bila je vesela, pažljiva i vrlo energična, ali je sve vreme bila nezadovoljna svojim suprugom. Na kraju su se razveli.

Radilo se o tome da je ona sebe smatrala boljom od muža i odnose s njim je gradila polazeći od sopstvenih ideaala. Smatrala je da njen muž treba da bude takav i takav. Međutim, on nije bio po njenim merilima i ona je stalno bila nezadovoljna njime.

Ova žena je zaista imala brojne dobre osobine, ali njena osnovna vrednost nije bila ljubav, niti jedinstvo s mužem, već ostvarenje ideaala. Ona je živela za budućnost, jer je za nju duhovnost bila iznad ljubavi. Zbog toga nije mogla da prihvati nepravdu, da se pomiri sa onim što joj se nije dopadalo, nego je uvek smatrala da je ona u pravu. To je i dovelo do razvoda.

Da bi se žena udala i sačuvala porodicu ne treba da ima samo dobre karakterne osobine, već i ispravan sistem prioriteta: duša treba da bude na prvom mestu. Drugim rečima, žena treba da bude vernica. Pravi vernik će dušu uvek postaviti na prvo mesto zato što ona komunicira s Bogom.

PRINCIP DOPUNJAVANJA

Muškarac podsvesno bira baš onaku ženu kakva mu je potrebna, s kojom će na unutrašnjem planu biti srećan. Ovaj izbor se odvija u skladu sa takozvanim principom dopunjavanja. Ako je muškarac sebičan, privući će ga žena koja je velikodušna, jer će ona lečiti njegovu dušu. Ako je muškarac gord, zavoleće ženu koja će ga unižavati. Ako je slabić, privlačiće ga hrabra žena.

Reč je o tome da ljubav i prijateljstvo u najvećoj meri predstavljaju razmenu, međusobnu pomoć na nivou duše i karaktera, kao i uzajamno učenje. Mi se družimo sa ljudima od kojih nešto možemo da naučimo. Ako od prijatelja ništa ne možemo da naučimo, ukoliko nema zajedničkog žrtvovanja, međusobne pomoći, tad prijateljstvo u principu postaje besmisленo. Ako je prijatelj pametniji od nas, hrabriji, jači i uspešniji, onda ga mi pratimo, s njim nam je interesantno. Ista razmena se dešava i među supružnicima.

Vera u Boga čini naše mišljenje dijalektičnim i omogućava nam da izgradimo harmoničnu porodicu. U svakoj porodici deluje princip dopunjavanja - to je univerzalna šema interakcije muža i žene.

Ako je muž hrabar, supruga treba da bude obazriva, da koči muža i priziva ga zdravom razumu. Jer prekomerna hrabrost može da uzrokuje probleme.

Ako je muž velikodušan, supruga treba da bude ekonomična. Ako je muž prekomerno energičan i previše zavisan od posla, žena bi povremeno trebalo da ga podseća kako je vreme da se opusti i odmori. Da muž ne bio odlazio u krajnosti, žena mora da stvara protivtežu.

Nisu samo pozitivne osobine ono što podsvesno uravnotežava supružnike u skladu sa principom dopunjavanja, već i negativne.

Ako je muž pohlepan, žena nastoji da troši više novca i da ga na taj način uravnotežuje. Ako je muž slabić, žena postaje preterano hrabra i teži riziku. Muž i žena intuitivno stvaraju svojevrsni tandem koji je životno održiv.

Ako je za muža na prvom mestu duša, tada se u njemu formiraju i razvijaju osobine kao što su velikodušnost, plemenitost, iskrenost, nezavisnost i hrabrost - i žena ga uravnotežava dodatnim pozitivnim

osobinama. Ako je za muža telo na prvom mestu, on će biti pohlepan, zavistan i uvredljiv, a žena će ga dopunjavati odgovarajućim negativnim osobinama da bi se porodica održala u ravnoteži.

Porodica živi u skladu sa zakonom jedinstva i borbe suprotnosti. Ukoliko postoji ljubav, dopunjavajuće osobine su pozitivne i supružnici su srećni. Ako nema ljubavi, u tom slučaju su dopunjavajuće osobine negativne a problemi postaju neizbežni.

SUKOB S MUŽEM

Čitajući Bibliju, ne shvatamo uvek smisao istina koje su u njoj izložene. Hristove reči: „Ako te neko udari po jednom obrazu - okreni mu i drugi“, obično se shvataju kao potpuna pasivnost i odsustvo želje da se zaštitimo. To je pogrešno tumačenje.

„Ne protivi se zlu. Ali ako te neko udari po desnom obrazu, okreni mu i drugi“ znači: ne odgovaraj udarcem na udarac, ne sveti se onom koji te je povredio. Kada neko ispoljava grubost prema nama, moramo da zadržimo dobrodušnost i osmeh - samo na taj način možemo uticati da se on promeni.

Mnogi smatraju da biti strpljiv znači biti potpuno pasivan. U suštini, strpljenje znači da se čovek ne može promeniti momentalno. Strpljenje je uzdržanost koja je neophodna za preobražaj druge osobe. A vaspitanje druge osobe uključuje dve komponente: samovaspitanje (onaj koji vaspitava treba i sam da se menja) i, naravno, vaspitanje drugog.

Kad žena ima povišenu podsvesnu agresivnost, muž će konstantno ispoljavati spoljašnju agresivnost kako bi zaustavio njenu podsvesnu agresiju.

Pojačana podsvesna agresija kod žene postoji u sledećim slučajevima: ako je sebe predugo smatrala apsolutno ispravnom; ako se podvrgavala abortusima (abortus ne predstavlja samo ubistvo deteta, već, automatski, podsvesno uništenje muža); ako je osuđivala muža, bila ogorčena na oca...

Ako žena poseduje podsvesnu agresiju i ako se muž prilično agresivno ponaša prema njoj na spoljašnjem planu, šta žena treba da učini? Mnoge žene koje sam konsultovao shvatile su da je jednostavno „postavljanje obraza“, ponizno čutanje i trpljenje svih mogućih ispada muža pogrešno. Navešću nekoliko slučajeva.

Jednoj ženi sam objasnio da prema mužu treba da se postavi kao prema detetu: šta god da se dešava, ma kako da se ponaša, uvek treba da ispoljava ljubav, dobrodušnost i radost. Čak i ako u početku to bude

ličilo na pretvaranje, pre ili kasnije će emocije prodreti u ženinu dušu i muž će početi da se menja.

Ona mi je zatim ispričala sledeću priču. Njen muž se spremao za pecanje i tom prilikom je tražio neke stvari. Demonstrativno je otvarao plakare, noćne ormariće i iz njih izbacivao sav sadržaj. Uskoro je ceo stan ličio na polje posle bitke. Muž je provocirao, čekajući kada će žena odreagovati prekorom ili optužbom - da bi joj sručio sve što o njoj misli. Ali se ona samo osmehivala i mirno reagovala na njegovo zanovetanje.

- Pa, u svakom slučaju, pošao sam na pecanje - promrmljao je muž na kraju.

- Dobro - osmehnula mu se žena. Nadam se da ti tamo neće biti dosadno?

- Naravno da neće!

- Pa, ni meni ovde neće biti dosadno bez tebe.

- O čemu se radi? - zainteresovao se muž.

- Obezbedio si mi posao za dva dana. Slagaću stvari na svoja mesta, sređivati i neće mi biti dosadno.

Muškarac je zbumjeno pogledao ženu, odmahnuo rukom, okrenuo se i otisao.

Šta se desilo? Muž je očekivao agresivnu reakciju od žene, ali je ona izostala. Izostanak agresivne reakcije kod čoveka znači da je on spremjan da se menja, da postigne kompromis, da traži uzajamno razumevanje. A kada je čovek spremjan da se menja, smanjuje se unutrašnja agresija okoline, a samim tim se smanjuje agresivnost uopšte.

Evo još jednog slučaja. Muž i žena su zajedno išli u školu. Ona je bila odlikašica, a on trojkaš. U ženi se održao podsvesni osećaj nadmoći prema mužu, koji je trajao još od školskih dana. Stoga su se sve vreme svađali, pri čemu je muž neprestano pokušavao da ponizi ženu.

Objasnio sam joj razlog svađa i dao sam joj jedan savet:

- Pokušajte da što češće ponavljate mužu: „Ja nisam u pravu“. „Ti si u pravu i slažem se s tobom“.

Prilikom sledeće svađe koju je muž izazvao i okrivljavao ženu za sve smrtne grehe, ona je odjednom izgovorila: „Izvini, nisam u pravu“. Muž je bio šokiran. Začutao je i otiašao. Svađe su se nakon toga prekinule.

Još jedna priča. Žena je prolazila kroz stalne svađe sa suprugom. Stoga su kod nje otpočeli ozbiljni zdravstveni problemi. Prilikom razgovora sa mnom ona mi je iscrpno opisivala kako je muž vredan, savesno mi nabrajajući zbog čega je sve kriv.

- Ako želite da budete zdravi i da sačuvate porodicu, tada već od sutrašnjeg dana prestanite da kritikujete, optužujete i osuđujete muža - posavetovao sam joj. To ne sme da se ponavlja, vi na to morate da zaboravite. Nikada mu se nemojte svetiti. Ako vas je muž potkačio, uvredio ili povredio - okrenite mu i drugi obraz. Osmehujte se i ne odgovarajte udarcem na udarac. Osim toga, u svakoj prilici upućujte mužu komplimente, hvalite ga. I, uopšte, potrudite se da se češće osmehujete i da se prema svemu odnosite s humorom.

Nakon dve nedelje njen muž je postao druga osoba. Njihov odnos se potpuno promenio. Ženi je počelo da se poboljšava zdravlje. Međutim, nakon nekog vremena mi se ponovo obratila i požalila kako joj muž često upućuje ružne reči.

Objasnio sam joj:

- Na taj način on pokušava da zadrži poziciju dominantnog mužjaka. To znači da vi iznutra imate potrebu da dokazujete kako ste u pravu, da ga potiskujete. Zato češće izgovarajte: „U pravu si. Ispostavilo se da ja nisam bila u pravu“.

- Ali on psuje kao kočijaš.

- Ako je on kočijaš, vi budite kraljica!

Posle nekog vremena njen muž je prestao da psuje.

Umeće žene da bude dobrodušna, bez obzira na kritike, uvrede i povrede od strane muža, spremnost da se promeni, shvati da nikad samo jedna osoba nije apsolutno u pravu, umeće da bude fleksibilna, da

pravi kompromise - jeste umeće stvaranja i održanja harmonije u porodici.

PORODIČNA PRAVILA

U suštini, pravila porodice su izložena u Deset Mojsijevih zapovesti i Devet zapovesti Isusa Hrista. Zapovesti Mojsija i Hrista predstavljaju zapovesti razvoja.

Ako čovek daje za nijansu više nego što dobija, tada kod njega dolazi do manjka energije, koju mora da dopuni iz Praizvora. To ga podstiče ka veri i služi njegovom razvoju. Ako čovek dobija više nego što pruža, tada počinje obrnuti proces - ne razvoj, već degradacija.

Ukoliko čovek svojoj „drugoj polovini“ pruža više ljubavi, pažnje i brige, tada se on razvija, u njemu jačaju pozitivne karakterne osobine, osnažuje baza neophodna za razvoj vere. Svaki kolektiv može da opstane samo kada postoje uzajamna pomoć i podrška, tj. tendencija ka razvoju.

Deset Mojsijevih zapovesti kažu da Bog mora da bude na prvom mestu, da ne treba da se vezujemo za zemaljske vrednosti i da ne smemo da činimo ne samo fizičke, već ni duhovne niti duševne zločine prema ljudima.

U skladu sa Mojsijevim zapovestima, ne treba krasti, pljačkati ili ubijati. Onaj koji krade, pljačka i ubija je potrošač koji zavidi svom bližnjem i umesto da sam stiče imovinu, draže mu je da je od nekoga ukrade.

Ako je čovek sklon prevarama, krađi i pljački - to znači da on više troši nego što daje i da neminovno dolazi do unutrašnje degradacije. Takve osobe teško mogu da zasnuju harmoničnu porodicu. A onaj koji ne gleda sa zavišću na tuđe, nego teži da stekne sam, odnosno više stvara nego što konzumira, takva osoba može imati skladnu porodicu i zdravu decu.

Mojsijeve zapovesti upućuju na to kako se treba ispravno ponašati, a Hristove zapovesti - kakva treba da bude osoba koja se ispravno ponaša. To je osoba za koju su na prvom mestu ljubav i duša. To je osoba koja se ne sveti, ne zavidi. To je iskrena, miroljubiva osoba koja se žrtvuje, stvara, koja je vernik i teži razvoju. Naravno, takva osoba ima mnogo veće šanse da izgradi i održi harmoničnu porodicu.

Kada supružnici poštuju zapovesti, porodica živi i razvija se, ne degradira. Ka čemu supružnike prizivaju Hristove zapovesti?

„Blaženi su siromašni duhom...“ - to znači da treba živeti dušom, a ne idealima i principima.

„Blaženi su oni koji plaču...“ ne treba osvetom odgovarati na naneti bol i uvredu, ne treba udarcem odgovarati na udarac.

„Blaženi su krotki...“ ako je čovek sposoban da ukroti svoje seksualne potrebe, želju za hranom, za crpljenjem različitih zadovoljstava u što većoj meri - tada on može da ima skladan odnos s bližnjima, jer svaki odnos s ljudima u određenoj meri predstavlja samoogranjenje.

„Blaženi su gladni i žedni pravednosti...“ Pravda je deo istine. Oni koji žude za pravdom su oni koji teže ka istini. Čovek koji žudi za pravdom će je i pronaći, ali se neće zaustaviti na svom putu - nastaviće i dalje da traži još veću, univerzalnu pravdu.

Primera radi, mi vidimo jednu stranu novčića - to je pravda; vidimo drugu stranu - takođe pravdu. A kada vidimo obe strane novčića, tada smo već bliži istini. Onaj koji traži pravdu je čovek koji teži ka razvoju. Pravda koju pronalazi postaje sve veća, jer je bliža istini.

Razvoj je traganje za istinom. A istinu je nemoguće dosegnuti bez ljubavi. Kada supružnici, u interakciji, zajedno traže puteve i oblike ujedinjenja, a isto tako streme da pronađu zajedničko rešenje za razne probleme, tada se porodica razvija. Muž i žena treba da shvate da su svi njihovi problemi zajednički, da treba da se ujedinjuju s ciljem pronalaženja rešenja. A kada se bračni drugovi bore protiv zajedničkog problema, tada se on rešava mnogo brže i lakše.

„Blaženi su milostivi...“ Na poljskom jeziku „milost“ označava ljubav. Milostivi su oni koji umiju da oprštaju. Milost je oprštjanje, saosećajnost, pažljivost, razumevanje. Milostivi su oni koji se ne usredsređuju na mane i nedostatke bračnog druga. Oni ne obraćaju pažnju na tuđe greške, ne sukobljavaju se žestoko zbog nekih sitnica, pokušavajući da dokažu svoju ispravnost. Oni umiju da vide suštinu i da čine ustupke kad je reč o sitnicama, pri čemu poseduju velikodušnost, što je uz plemenitost najvažniji kvalitet neophodan supružnicima u svrhu stvaranja harmonične porodice.

„Blaženi su čisti srcem...“ Čista srcem je osoba koja nema zle namere. Ako u dubini duše postoje neke zamerke, pre ili kasnije one će izbiti napolje u obliku agresije ili bolesti. Sa bliskom osobom moramo biti iskreni, treba da joj saopštimo sve svoje zamerke a ne da ih zadržavamo u sebi.

Neispoljena ljutnja na bračnog druga često razdire kako zdravlje tako i odnose. Kod onoga koji gaji loše misli o svom bračnom drugu, fokusira se na njegove nedostatke, pojavljuje se osećaj nadmoći. Neiskrenost, nesposobnost da se iskažu zamerke, unutrašnja arogancija i prevare - sve to uništava porodicu. Kada supružnici obmanjuju jedno drugo? Kada žele da upravljaju, manipulišu drugom osobom i potčine je sebi.

Ljudi čistog srca su oni koji osećaju ravnopravnost s drugim. Osoba čistog srca neće ponižavati drugu osobu niti će ponižavati sebe. Bračna zajednica je moguća samo ako postoji unutrašnje jedinstvo i ravnopravnost. Kada jedan bračni drug teži da na unutrašnjem planu neprestano dominira, odnosi se raspadaju. Upravo oni koji imaju čisto srce, odnosno iskrene i duševno otvorene osobe mogu da zasnuju ravnopravne odnose. A bez ravnopravnosti nema ljubavi.

„Blaženi su mirotvorci...“ Postoji sledeći aforizam: „Loš mir je bolji od dobrog rata“. Mirotvorac je onaj koji je spremna na kompromis, ustupke, koji je u stanju da prečuti, koji ne dokazuje s penom na ustima svoju ispravnost - on to čini s ciljem očuvanja dobrih i srdačnih odnosa. Drugim rečima, mirotvorac je onaj koji ume da se menja.

Onaj koji ume da se menja on se i razvija. Neće se razvijati onaj koji sebe smatra ispravnim: ako je u pravu, zašto bi se menjao i razvijao?

Mirotvorac traži ono što objedinjuje, a ne što razdvaja. Za mirotvorca je osećaj jedinstva nešto što je iznad zamerki, uvreda, osećaja nadmoći. Ljudi koji su spremni da se menjaju sposobni su da shvate drugog čoveka, da se postave na njegovo mesto i da u izvesnoj meri promene svoju tačku gledišta. Oni i jesu mirotvorci.

Mirotvorac može biti samo onaj kome je ljubav važnija od pravednosti. Međutim, ako mu je pravednost na prvom mestu, on

nikada neće moći da se dogovori sa svojom „drugom polovinom“. Budući da nema nameru da menja svoju poziciju, neće uspeti da ujedini dve suprotne tačke gledišta.

KAD MEĐU DRUGOVIMA NESTANE SLOGE

Pogrešne predstave o svetu dovode do pogrešnog ponašanja.
Pogrešne predstave o porodici dovode do njenog raspada.

U jednoj poznatoj basni Krilova postoji sledeća fraza:

Među drugovima kad nestane slove,
neprilike tada pojave se mnoge,
I umesto rada iskrse tek muka.

Ako među supružnicima nema jedinstva, oni neće moći normalno da reše nijedan zajednički problem. Svako će nastojati da se uzdigne nad onim drugim i svako rešenje će dovesti do pobede jedne strane a potiskivanja druge. Jedino ako postoji jedinstvo, ukoliko muž i žena zajedno rešavaju problem, može biti pronađeno rešenje koje odgovara oboma.

Osnovni zakon razvoja je zakon jedinstva i borbe suprotnosti. Svi znamo šta je borba, a naše predstave o jedinstvu su prilično maglovite. Jedinstvo je ljubav.

Kada među suprotnim stranama nema ljubavi, one se sukobljavaju na fizičkom nivou. U tom slučaju dolazi do uništenja jedne od sukobljenih strana.

Kada među protivnicima postoji ljubavi, ali u nedovoljnoj meri, tada se oni sukobljavaju na duhovnom nivou: dolazi do potiskivanja jedne od strane, odnosno jedna strana počinje da upravlja drugom.

Osobe koje imaju više ljubavi sukobljavaju se na nivou duše. Tad postoji prilika da se postigne konsenzus, da pronađu obostrano prihvatljiva rešenja. To je ono što se naziva mirotvorstvom.

Ukoliko je, pak, nivo ljubavi kod ljudi još viši, ukoliko se nalaze na nivou svetaca, tada ne samo što mogu lako međusobno da se dogovore, već počinju i da se međusobno pomažu.

Razvoj čovekovog umeća da se sukobljava dešava se u skladu sa sledećim redosledom: najniži nivo je uništenje, zatim dolazi konkurencija, pa takmičenje i na kraju - uzajamna pomoć.

Kada među supružnicima ne postoji jedinstvo niti se oni trude da budu jedna celina, svaki konflikt se pretvara u međusobno uništenje onog drugog; uz to dolazi do nagomilavanja nezadovoljstva i porodica se na kraju raspada.

Mnogi ljudi smatraju da je u porodičnom životu najvažnije samopouzdanje. Oni uporno žele da dokažu da su u pravu, da su razložniji, pametniji, bolji i pravedniji. Porodica ne može da postoji bez konflikata, ali konflikt za supružnike ne sme da bude destruktivan, već treba da im pomaže u razvoju.

Drevna izreka glasi: „U raspravi se rađa istina“. Ali isto tako uspešno istina u raspravi umire. Kada među zavađenim stranama postoji jedinstvo, tada se istina rađa. A kada nema jedinstva, istina u raspravi umire.

Pravilan odnos prema porodičnom životu, kao i shvatanje šta je porodica i koja je svrha njenog postojanja, dovodi do njenog razvoja; pogrešan odnos, obrnuto - vodi ka degradaciji porodice. Mnogi veruju da porodični život isključivo predstavlja uživanje i da druženje sa mužem (ili ženom) treba uvek da bude priyatno, da muž treba ženi da pruža sve što ona želi, da bude onakav kakav ona hoće i da se ponaša kako ona zahteva. To je stanovište osobe koja se nalazi na fizičkom nivou. Naravno, u takvom slučaju ne može biti reči o harmoničnim porodičnim odnosima.

Kada vera slabi, na prvo mesto stupa duh, to jest ideali, principi, odnosno telo. Ukoliko telo ili duh za čoveka imaju ogroman značaj, on biva agresivan. Takva osoba oseća užitak kada ugnjetava, ponižava i potčinjava drugo. Ijudsko biće, neprekidno dokazujući svoju vrednost. Ako muž i žena spadaju u ovakve tipove, u takvoj porodici će se neprekidno odigravati borba za liderstvo, supružnici će se sve vreme svađati i porodica će se brzo raspasti.

Kod takvih ljudi porodica može da opstane samo u slučaju kada je jedan supružnik u očiglednoj fizičkoj, materijalnoj ili duhovnoj zavisnosti od onog drugog, kada jedan ispoljava osobine lidera, vođe i postaje apsolutni autoritet za onog drugog. Ako su supružnicima telo, svest i

pravednost na prvom mestu, a duša - na drugom, u takvoj porodici ne može biti ravnopravnosti.

Kada bračni drugovi razmišljaju na paganski način, kada je za njih najvažnije telo, tada ih objedinjava samo seks, deca, novac ili stambeni prostor... Međutim, kada deca odrastu, kada zalihe novca presuše i kada se pojave problemi u seksualnim odnosima - tada se ovakvi parovi razvode.

Da bi porodica živila i razvijala se (porodica ili degradira ili se razvija), među supružnicima mora postojati konflikt i jedinstvo. Za jedinstvo su potrebni vera, ljubav, prioritetnost duše i moralnost.

Nemoralno ponašanje supružnika ne ostavlja šansu za očuvanje porodice. Nemoralno ponašanje ishodi iz interesa tela ili duha, a ne iz duše. Ako su muž i žena opsednuti telesnim uživanjima, blagostanjem i udobnošću nauštrb moralnosti - u tom slučaju se šanse za očuvanje porodice smanjuju.

PORODICA JE ŽENA

Šta je porodica? To je kuća, ognjište, deca, žena i prijatelj porodice - muškarac, muž. Porodicu stvara žena, kao i njenu atmosferu i porodični prostor. Muškarac joj u tome pomaže.

Često mi postavljaju pitanje u kojoj meri porodična harmonija zavisi od žene. Ovo pitanje mi se čini absurdnim. Porodica u suštini i jeste žena. Muškarac je od pamтивекa odlazio u lov da bi obezbedio hranu za porodicu, brinuo se o njoj, odnosno o ženi i deci.

U meri u kojoj žena stvara atmosferu topline, udobnosti, sigurnosti i brige - toliko je porodica harmonična. Što žena više oseća jedinstvo s mužem, porodica je harmoničnija. Međutim, ako žena obeležava svoju materijalnu i duhovnu teritoriju i brani je na spoljašnjem nivou, žestoko se sukobljavajući s mužem - tada se porodica raspada.

Ženska energija je jača od muške, budući da je žena predodređena da rađa decu i stoga inicijalno poseduje više energije. Muškarac razmišlja strateški, što dovodi do ogromne nervne potrošnje - iz tog razloga mu može nedostajati dovoljno energije za svakodnevne brige o porodici. Žena svoje napore treba da usmerava na stvaranje porodice i brigu o deci.

Porodica ima dva nivoa: spoljašnji i unutrašnji. Spoljašnji predstavlja zaštitu, obezbeđivanje hrane, novca, regulisanje ozbiljnih strateških pitanja. To su oduvek bili zadaci muškarca, dok je žena rešavala unutrašnja porodična pitanja. Ženski poslovi su: vaspitavanje dece, pripremanje hrane, stvaranje domaće atmosfere, udobnosti, razmeštanje nameštaja, pranje posuđa, čišćenje kuće, itd. To je prirodna podela posla.

Porodični život predstavlja spoznaju i razvoj. Prvi zadatak porodice je razvoj, drugi je rađanje i vaspitavanje dece. Da bi se čovek razvio, on mora da bude fleksibilan i spreman da se menja. Ko ima osobinu fleksibilnosti? Žena.

Lao Ce je napisao: „Kada se rodimo, mekani smo i gipki, a kada umiremo - čvrsti smo i jaki... „Ko je mekan i gibak? Žena. Ko je čvrst i jak? Muškarac.

Ko poseduje veću sklonost ka razvoju? Ko je sposobniji da se prilagođava novim uslovima? Žena. Muškarac ume strateški da razmišlja, a žena da se menja, da oseća novo i da se prilagođava. Upravo su na ženi uvek bile brige o očuvanju porodice, o njenom održanju i razvoju. Međutim, kada se žena trudi da liči na muškarca i da se ponaša kao on, porodica se raspada.

Zašto žene žive duže od muškaraca?

Jedan drevni mudrac je svojim učenicima postavio sledeće pitanje:

- Šta je najtvrdje u ljudskom telu?

Učenici su se zamislili.

- A šta je najmekše?

Učenici su ponovo zamislili, i mudrac je sam odgovorio na svoje pitanje:

„Najtvrdi su zubi, a najmekši je jezik. Pogledajte - otvorio je usta, a zatim nastavio: nemam zube, a jezik je i dalje tu“.

Žena podseća na jezik, a muškarac na zube. Kada muškarac ne veruje u Boga, on na unutrašnjem planu prestaje da se potčinjava božanskoj volji, pri čemu postaje čvrst i snažan, ne samo spolja, već i iznutra - te zbog toga ne živi dugo. Žena, koja je meka i gipka, ume da se potčinjava i prilagođava. Gipka je kako spolja tako i iznutra - zbog toga i živi dugo.

Kada sam bio u Egiptu, saznao sam za povest o beduinima koji žive u pustinji u izuzetno teškim uslovima. Prosečan životni vek muškaraca-beduina je 90 godina, a žene - 85. Stvar je u tome što su za opstanak u takvim uslovima potrebni vera i snaga duha, zbog čega je muškarac vitalniji od žene. A kada je život srećan, udoban, usled čega se zapostavlja vera, žene žive duže od muškaraca.

Da bi žena bila dobra ona mora da poseduje određene kvalitete. Mora biti energična (odnosno vitalna, okrenuta ka budućnosti), vesela, brižna i prepuna razumevanja. Pored toga, poželjno je da bude dobra kuvarica, što je takođe važno.

Kakva treba da bude žena da bi muž pored nje bio srećan? Muškarac je odraslo dete, koje je negovala, vaspitavala i o kome se

brinula majka. Svaki muškarac želi da u ženi koju voli vidi majku.

Muškarac uvek oseti da će žena, koja ima urođen osećaj majčinstva, biti predivna supruga. I kao takva, supruga-majka, ona neće biti dobra majka samo njihovoj budućoj deci, već će se brinuti i o njemu, razumeti ga. Takva žena će ga nesebično voleti, oprštati mu, žrtvovati se radi njega, pomagati mu da promeni karakter.

Da bi žena mogla da se brine o muškarцу, od najranijeg detinjstva u njoj treba negovati osećaj majčinstva. Osim toga, žena treba da oseća da je muškarac dete, jer se u njoj tada rađaju majčinska osećanja prema njemu, želja da se brine o njemu, da mu opršta zbog njegovih slabosti.

Nekada su se devojčice igrale lutkama i u njihovoj podsvesti se od detinjstva negovalo osećaj majčinstva i predstava majke. Ako devojčica ne oblikuje sliku majke u sebi, već se igra sa gadžetima, ona neće imati energiju da se oseti majkom u odnosu prema deci i mužu. Takva žena najverovatnije neće imati porodicu. Žena prvenstveno treba da bude majka, zatim kuvarica, a tek potom žena.

Danas na Zapadu prvo mesto zauzima seksualnost. Zapad nas uči kako treba uživati u životu, izvući iz njega što više zadovoljstva. Zaista, zadovoljstvo je jedna od komponenata sreće. Ali kakve sreće i kome je ona namenjena?

Kada čovek sebe poistovećuje s telom, tada mu zadovoljstvo predstavljaju seks i hrana. Ali budući da je čovek duša, njemu je najveće zadovoljstvo, pre svega, ljubav prema Bogu, kao i prijateljstvo i roditeljstvo, a tek potom ostala zadovoljstva.

Žena koja razume da je čovek po prirodi duša, može da bude dobra majka, supruga i prijateljica. Međutim, ako se poistovećuje s telom, ona je tada preosetljiva, svaku kritiku doživljava kao pokušaj uništenja, a za samokritiku uopšte nije spremna, budući da jedino duša može da objedini suprotnosti. Takva žena će se neprestano boriti sa svojim mužem ili mu se potpuno potčinjavati. Ona može da opstane u braku ako je pritisnuta strogim uslovima religioznih pravila ili nacionalnih, klasnih tradicija. U suprotnom, njeni porodici neće dugo opstati.

Ukoliko se žena klanja seksu, u njoj automatski bledi ljubav prema deci zato što su ona rivali zadovoljstvu. Žene sa povišenom seksualnošću

prestaju da se brinu o svojoj deci. A ukoliko se žena ne brine o deci, ona ne može da ostvari stabilnu porodicu.

Žene koje teže porodičnoj harmoniji treba da neguju određene karakterne osobine. Žena treba da bude energična, optimistična, nevezana na unutrašnjem planu. Potrebno je da nauči kako da razume i oseti drugog čoveka, da se brine, žrtvuje i vaspitava. Asocijacija na dobru ženu je pre svega duševna toplina. Duša za ženu treba da bude na prvom mestu.

Pored toga, žena bi trebalo da dobro kuva. Žena koja priprema hranu dok je ljuta ili nervozna može da otruje svog muža. Postoji jedno važno pravilo: pre pripremanja hrane potrebno je distancirati se od svih problema, negativnih misli i pomoliti se. Dobra kuvarica treba da zna ne samo da pripremi ukusno jelo, već da ono bude i energetski čisto. Ako žena kuva u opuštenom i veselom raspoloženju, takva hrana će biti lek za njenog muža.

SMENA LIDERA

U Bibliji je napisano: „Neka se žena boji svog muža“. U suštini, ovaj prikaz predstavlja patrijarhalni model porodice: muž je glava porodice, a žena mu se bespogovorno potčinjava. Žena ne bi trebalo da osporava muževljevo liderstvo. Muž zarađuje novac, materijalno obezbeđuje porodicu, donosi odgovorne odluke. On štiti porodicu, žrtvuje se radi nje, spremjan je da pogine radi spasenja porodice.

Stvar je u tome da je u okvirima paganskog načina razmišljanja nemoguće jedinstvo među supružnicima. A ukoliko ne postoji jedinstvo, jedan supružnik treba da bude lider. Kada muškarac u porodici preuzima dominantnu ulogu a žena mu se potčinjava, ona se uči da bude ponizna, blaga, da prevaziđa ljutnju i osećaj poniženosti. To blagotvorno utiče na zdravlje potomaka.

U okviru paganskog načina razmišljanja, patrijarhalni model porodice predstavlja normu. Međutim, na nivou monoteističkog modela razmišljanja, kada supružnici osećaju međusobno jedinstvo, pojavljuje se mogućnost tzv. naizmeničnog liderstva. Kada ždralovi vrše prelet, najjači i najizdržljiviji leti na čelu klina i predvodi jato. A kada se vođa umori, smenuje ga drugi.

Bračni drug, koji je upućeniji u određene teme, u tom slučaju postaje privremeni lider. Takođe, bračni drugovi, svaki na svoj način, postaju lideri u određenoj oblasti porodičnog života. Muškarac na sebe preuzima zadatke koji su mu svojstveni, a žena one kojima je prilagođenija.

Po pravilu, muškarac se bolje razume u pitanja koja zahtevaju strateški način razmišljanja. On je dalekovidiji, budući da mu urođena duhovnost omogućava da bolje predviđa budućnost. Žena uspešnije rešava praktične probleme i to se naziva podelom posla. Muškarci postaju prvakasne arhitekte, a žene perfektni dizajneri. Muškarci mogu biti dobri filozofi, dok je tokom istorije žena-filozofa bilo samo nekoliko.

Kada je reč o ravnopravnosti između muškarca i žene, to je zabluda. Žena rađa decu, njen zadatak je da ih podigne, a muškarac rizikuje život, štiti dom i obezbeđuje opstanak porodice. Jednakosti među njima nema i nikada je neće biti - muškarac i žena se međusobno dopunjaju.

U skladnoj porodici borba suprotnosti se odvija u pozadini unutrašnjeg jedinstva. Kada postoji jedinstvo i ljubav, tada supružnici lako postižu kompromis, čine uzajamne ustupke, a onaj koji je bolje upućen u neka pitanja preuzima na sebe privremeno liderstvo.

Nekada je u porodicama postojao samo jedan lider, odnosno muž, i potčinjena strana - žena. Danas, u saglasnosti sa dijalektikom, svako od supružnika treba istovremeno da bude kako lider tako i potčinjeni.

ANKETA ZA ŽENE

Kao što je poznato, čovek može da uči samo iz sopstvenog iskustva. Ako nema sopstveno iskustvo, on nije u stanju da usvoji tuđe iskustvo. Stoga, ako ne bude pokušao da nešto uradi sam i najbolji saveti će biti beskorisni za njega.

Nisu svi čitaoci mojih knjiga u mogućnosti da ih primene u praksi zato što zaboravljaju na važnost lične volje i sopstvene inicijative. Neka pokušaju da nešto učine samostalno i tek onda će informacije moći da se usvoje.

Po pitanju toga sam došao na jednostavnu ideju - ne samo da savetujem žene kako da se postave prema svojim muževima, već da pokušam u njima da podstaknem samoanalizu, pokretanje njihovog delovanja u cilju poboljšanja situacije u porodici. Sastavio sam anketu koja sadrži nekoliko desetina pitanja, kako bi svaka žena, odgovarajući na njih, kroz analizu i razmišljanje, promenila svoj odnos prema mužu i sebi. Žena treba da se zamisli i pokuša samostalno da prevlada svoje unutrašnje probleme.

Ukoliko pogleda na svoj odnos s mužem s druge, za nju potpuno nove, tačke gledišta, ukoliko pokuša da iskorači izvan svojih želja, volje i razumevanja, ukoliko pogleda sebe sa strane, sa višeg nivoa postojanja - onda će pomirenje suprotnosti, koje predstavljaju muž i žena, biti moguće.

Šta znači pogledati sebe sa strane? Pogledati sebe očima druge osobe prilično je dobro, ali je još bolje udaljiti se od svojih ličnih interesa, ljudske logike i pokušati pogledati sebe, muža i odnose s mužem iz božanske perspektive - logike ljubavi, jedinstva i saosećajnosti. Tada će, kroz ljubav i želju da se osete težnje i patnje druge osobe biti lakše pronaći zajednički jezik s mužem, ujediniti suprotnosti i izgraditi skladne odnose.

Cilj ankete nije ispitivanje žena koje imaju probleme, već njihovo vaspitanje pomoću postavljenih pitanja. Praksa je pokazala da je pravilno postavljeno pitanje često važnije od najboljeg saveta koji je moguće dati.

ANKETA ZA ŽENE

1. Koje su vaše pozitivne osobine? Nabrojte ih.
2. Koje su vaše mane?
3. Da li imate želju da se razvijate, svakodnevno menjate i poboljšavate svoj karakter?
4. Koje ste pozitivne osobine razvili u sebi?
5. Koje ste nedostatke uspeli da prevaziđete?
6. Šta je ono što vas ometa u poboljšanju svog karaktera?
7. Umete li da oprostite?
8. Umete li da budete iskreni?
9. Možete li da činite ustupke nekome, da se složite s njim ako smatrate da on nije u pravu?
10. Možete li da se suzdržite da odgovorite udarcem na udarac, odnosno željom da povredite ili ponizite onog koji vas je uvredio, da mu se osvetite?
11. Da li možete da osetite svoju bespomoćnost pred drugom osobom?
12. Da li vam polazi za rukom da budete miroljubivi kada se onaj s kim se sukobljavate ljuti?
13. Da li možete da se postavite na mesto osobe s kojom ste u konfliktu?
14. Da li umete da priznate da je druga osoba u pravu i da joj se izvinite?
15. Da li možete da prevaziđete strah i uninije?
16. Da li osećate da je život igra, koja nam je data u najam i da je sve prolazno?
17. Umete li da se kontrolišete u hrani, seksu i poslu?
18. Da li vas jako uznemiravaju neuspesi?
19. Da li je samopouzdanje vaše uobičajeno stanje?
20. Šta je za vas neuspeh? Nesreća ili prilika da se razvijate?

21. Da li često osećate radost i lakoću u duši?
22. Da li vas krase sledeće osobine: hrabrost, iskrenost, dobrodušnost, nevezanost, energičnost, humor, brižnost i optimizam?
23. Da li je u vašem okruženju više dobrih ili loših ljudi?
24. Smatrate li sebe srećnom osobom?
25. Da li imate naviku da se brinete o mužu i upućujete mu komplimente? Da li postoji želja da ga usrećite?
26. Kada ste poslednji put videli svog supruga nesrećnim?
27. Šta je ono zbog čega je vaš muž najviše zabrinut?
28. Kakve osobine on najviše mrzi kod ljudi?
29. Kakva dobra dela je učinio za vas ili za druge ljude?
30. Šta mislite, da li je vaš muž dovoljno nežan, pažljiv i brižan?
31. Možete li da volite čoveka, a da ne budete vezani za njega, tj. da srastate s njim, već da održite distancu?
32. Kada ste poslednji put iskreno razgovarali sa svojim suprugom?
33. Da li uspevate da konflikt s mužem pretvorite u dijalog kako biste zajedno spoznali uzroke konfliktne situacije?
34. Da li vi i vaš suprug često obavljate neke zajedničke aktivnosti?
35. Ako bi vaš suprug bio paralizovan da li bi se vaš odnos prema njemu promenio ili ne?
36. Da li umete da pravite ustupke mužu u sitnicama, da budete fleksibilni, blagi, ali uporni?
37. Da li ste naučili da se s lakoćom postavljate prema porodičnim problemima i procesu njihovog rešavanja?
38. Umete li da budete veseli uprkos situaciji?
39. Možete li da se u toku konflikta s mužem ponašate velikodušno, da mu ne uzvraćate otrovne strelice i svetite se za sitne uvrede?
40. Možete li biti snishodljivi prema mužu, iskreni i dobrodušni?

41. Možete li da bez ustezanja govorite istinu, ne gomilajući zamerke u sebi?
42. Umete li da u neuvredljivoj formi izražavate svoje zamerke?
43. Da li ste naučili da ispoljavate poštovanje prema mužu, ne unižavajući sopstveno dostojanstvo?
44. Da li vam je poznato koliko je opasno omalovažavati svog muža, naročito pred drugim ljudima?
45. Da li možete da postignete svoj cilj a da ne kritikujete muža, kao i da ne postavljate ultimatume ne preteći svađama?
46. Da li uspevate da neprimetno vaspitavate svog muža hvaleći ga za njegove dobre osobine?
47. Da li shvatate da ponašanje vašeg muža u većoj meri zavisi od vašeg podsvesnog stanja?
48. Možete li da svog muža učinite srećnim?

* * *

Dobar dan Sergeju Nikolajeviću!

Imam dobre vesti koje želim da podelim s Vama, odnosno postoje rezultati, ali prvo ću reći sledeće: da se nisam upoznala s Vašim radom verovatno bih već bila mrtva ili na samom dnu života. Zbog toga, pre svega, puno Vam hvala jer mi je Vaša pomoć od neprocenjivog značaja.

Jedna strana novčića: nakon 11 godina neplodnosti rodila sam sina, snažnog i zdravog. Moja želja da postanem majka je time ojačala i godinu dana posle rođenja prvog deteta, Bog mi je poklonio mogućnost da ponovo čekam bebu.

Muž mi ima dobar posao i u priličnoj meri smo obezbeđeni na materijalnom planu. Imamo automobile, stan. Sinčić nam svakodnevno donosi radost. I moji i muževljevi roditelji su živi, zdravi i dobro situirani.

Druga strana novčića:

1. Moj muž me mrzi. Umesto imena, svakodnevno me oslovljava sa „gaduro“ i upućuje mi psovke. Ne odgovaram na uvrede, već ćutim, a u sebi ponavljam: „Ja sam ljubav“ ili: „Gospode, pomiluj me“.

2. Sva briga o bebi je u potpunosti na meni, jer mi muž uopšte ne pomaže. Umorna sam, niotkuda nemam pomoći a svakodnevno moram da slušam takve reči mržnje. Nedostaje mi snage da pripremam hranu i sređujem kuću. Kad dođe s posla, muž mi govori: „Strašilo! Loša si majka! Uvek si umorna a htela bi još troje dece!...“ Ja čutim i u sebi ponavljam: „Ja sam ljubav“, poslužim mu da jede i nastavljam da obavljam kućne poslove.

3. Svakog vikenda, od petka do nedelje, muž mi se opija i to do obeznanjivanja. Noću pušta muziku na sav glas, više i psuje me. Naravno, dete se probudi, a ja ne izlazim iz sobe jer se plašim. Ujutro mu ništa negovim. On se ne izvinjava, i to je postalo uobičajeno.

4. Odnedavno je počeo da zahteva da razgovaram telefonom s njegovim roditeljima. Ali među nama praktično nema odnosa. Njegovoj majci se ne dopada kako odgajam dete i kako brinem o njemu. Ona to ne kaže meni, već mužu preko telefona. On, naravno, odmah počinje da viče na mene, da mi govori kako sam loša majka, i da će našem sinu, kad odraste, pričati da mu je majka - obična ništarija. Ja čutim. Kada me ophrva očaj, u suzama molim Boga da mi pomogne da prođem kroz ovu situaciju i da me nauči da volim.

5. Muž mi sve češće govori kako hoće da me zadavi, ubije, upuca - samo da ne gleda mene, „đubre“. Ja čutim i ponavljam u sebi...

6. O mojim roditeljima stalno govori sve najgore, izjavljajući kako nam je loza trula iako su nam oni kupili stan i automobile.

7. Muž uopšte ne razgovara normalno sa mnjom, od njega čujem samo ljutite zamerke i psovke. On mrzi sve što ja uradim. A radim sve - pripremam hranu, čistim, brinem o detetu.

Šta je ono što osećam na duši? Svakog dana osećam da sam u paklu. Ne znam koliko dugo duša može da mi izdrži. Verovatno mnogo, ako se setimo iskustva iz koncentracionih logora.

Šta osećam prema mužu? Ništa. On često govori da će me ostaviti, a ja se tome ne protivim jer posle košmara koji neprestano traje, ne želim da ga vidim, niti da s njim razgovaram.

Zašto se ne razvedem? Sergeju Nikolajeviću, u knjigama ste pisali o tome da žena može da inicira razvod ako nije spremna da se menja. Ja sam spremna i neću odustati. Da, suze guše moju dušu. Svakog dana mi

duša umire, ali ni za trenutak ne sumnjam da je svrha života u tome da nas nauči da volimo.

Lako je voleti kad nas nose na rukama. Pomislila sam da će se sve okončati, da neće večno trajati ako budem naučila da čutim i nastavim da radim dobre stvari. Ne, neću odustati. Nastaviću da učim kako se voli. Verovatno, kada zaista donešemo odluku da čemo učiti kako da volimo, takva prilika će nam biti poklonjena. Nije lako.

Molim Vas, pomozite mi. Posavetujte me kako da se izborim i kako da pronađem ispravan put. Na ivici sam. Ne znam koliko će moja duša izdržati.

Nakon što sam pročitao ovo pismo poslao sam joj „Anketu za žene“, a posle nekoliko dana sam dobio sledeći odgovor.

Poštovani Sergeju Nikolajeviću!

Hvala Vam od svega srca na anketi koju ste mi poslali! Hvala, hvala i hvala!

Isprva sam, videvši od koga mi je stiglo pismo, zaplakala. Kada sam se smirila i pažljivo pročitala sva pitanja, ponovo sam počela da plačem i vrlo brzo sam sastavila svoj autoportret.

U anketi koju ste mi poslali videla sam odgovor na moje pismo: kakva je žena unutra - takav je muž spolja.

Takođe se sećam iz Vaših knjiga i video-materijala:

- ako se žena razvede, ona time priznaje da nije spremna da se menja;
- žena koja se razvela od muža neko vreme će možda osećati sreću i mir, ali će to potom platiti svojim zdravljem ili zdravljem svoje dece.

Zahvaljujući ovoj anketi spoznala sam svoj karakter. Preletevši pogledom preko postavljenih pitanja i iskreno pred sobom odgovarajući na njih, bila sam užasnuta. Zatim sam odštampala anketu i na pitanja odgovorila podrobnije. Bila sam još više zapanjena: uopšte nisam bila onakva kakva sam mislila da jesam...

Ispostavilo se da sam ja ta koja ne ume da voli, da bude dobrodušna, da se brine o drugima, da upućuje komplimente, koja ne ume da se izvini, čini ustupke, poklanja pažnju, ljubav i nežnost... Sasvim iskreno rečeno, uopšte mi nije predstavljalo problem da na zlostavljanja muža odgovorim tako što će ga do kraja poniziti... A ja sam o sebi uvek mislila obrnuto.

Vaša naizgled jednostavna anketa preokrenula je moju dušu i otvorila mi je oči kada je reč o mom karakteru.

Moja greška bila je u tome što sam sve vreme pokušavala da se uhvatim za neku frazu (Ja sam ljubav“, „Svakog dana negujem ljubav“, „Sve je Božja volja“, „Gospode, pomiluj me!“, „Gospode, prihvatom volju Tvoju“) i da je stalno ponavljam, misleći da će to razgoreti ljubav u duši. Međutim, ponavljanje fraza u duši nije ništa menjalo, nego su u njoj rasle samo agresija i zamerke. Potpuno sam zaboravila na to da je potrebno nešto i raditi, osim beskrajnog ponavljanja fraza i molitvi. U svom prvom pismu izgledam kao žrtva, ali se ispostavilo da je sve suprotno.

Počela sam ponovo da radim na sebi. U toku dana podsećam sebe na to da je moj cilj ljubav prema Bogu, što znači da u svemu treba da vidim Božju volju i da je prihvatom, odnosno - da sačuvam ljubav, da, uprkos svemu, svakog dana učim da volim, te da učim kako da budem dobrodušna.

A sada ono najinteresantnije. Pokušala sam da uputim mužu kompliment i ispostavilo se da je to za mene bilo prosto nemoguće, jer iz mene kuljaju samo zamerke prema njemu na temu: on se ničim ne bavi, ništa ne radi, ne pomaže mi... Možete li da zamislite? Mužu nisam mogla da uputim ni najobičniji kompliment! Pitala sam se, postoji li nešto prostije nego uputiti čoveku lepu reč? Ali ne, to je bio čorsokak, moje unutrašnje pretenzije su kuljale ispred svega.

Na kraju sam shvatila šta znači rad na sebi. Da, pre početka posla se ne nazire kraj, ali se u mojoj duši ipak nešto desilo - pojavilo se neko spokojstvo zato što sad znam kako da idem dalje - zbog ljubavi.

Sergeju Nikolajeviću, ne znam šta Vas je podstaklo da mi pošaljete ovu anketu. Shvatam da Vam stiže nebrojeno pisama. Još jednom želim da Vam se zahvalim od srca na svemu što radite, na svemu što ste uradili

i, ako Bog da, na svemu onome što ćete uraditi. Neka Vam je Bog u pomoći u svemu.

MUŽ TIRANIN

Jedna žena mi je poslala pismo s molbom da joj pomognem.
Odgovorio sam joj i među nama je otpočela prepiska.

PISMO br. 1

Dobar dan poštovani Sergeju Nikolajeviču!

Veoma sam Vam zahvalna na radu koji obavljate. Ne mogu da zamislim kako bih živela kad ne bih primenjivala Vaš sistem. Moj život je odnedavno počeo da se kotrlja nizbrdo...

Vaše knjige povremeno čitam već 15-16 godina, od vremena pre nego što sam upoznala svog supruga (tad sam imala 21 godinu). Ne mogu da kažem da sam aktivno radila na sebi, ali sam znala i osećala u kom pravcu je bilo potrebno da idem.

Nakon tri meseca zabavljanja, među nama su počeli problemi. Međutim, ipak smo se venčali. U braku živimo već 13 godina i imamo dvoje dece. Oduvek smo se svađali. On me je ponižavao, a bio je u stanju čak i da me udari, ali ono što se sad dešava je prava katastrofa. Pritom, stalno radim na sebi, naročito u poslednje dve godine. Pokušavam da sve prihvatom s ljubavlju i zahvalnošću, čitam Vaše knjige i gledam seminare.

Situacija je sledeća: naša porodica se nalazi na ivici raspada. Muž me žestoko tuče (plašim se da jednom neće proceniti snagu udarca i da će me ubiti), ponižava me na sve moguće načine, fizički i moralno, govori mi najstrašnije stvari, kakve se samo mogu zamisliti, i pritom me vara.

Shvatam da nešto nisam uradila do kraja, da nešto u Vašem sistemu verovatno nisam do kraja razumela! Usrdno Vas molim: pomozite mi da shvatim u čemu grešim? Spremna sam da radim na sebi jer situacija postaje sve gora...Tako nešto nisam videla ni u jednoj porodici. Mogla bih da se razvedem, ali verovatno bi to bilo samo bekstvo od problema, a želela bih da shvatim šta nisam uradila do kraja. Osim toga, ne želim da me muž ubije i da deca ostanu siročići.

U poslednje vreme sam se mnogo promenila i daleko lakše prihvatom sve što se dešava. Zahvalujem Bogu što mi je dao mogućnost da se menjam, te na taj način uspevam da sačuvam ljubav u srcu. Ali

nešto važno mi izmiče. Molim Vas, recite mi nad čim treba više da radim!

Pokušavam da ne budem ogorčena na muža, da u svemu vidim Božju volju, ali iz nekog razloga situacija ne samo što se ne popravlja, već se i dalje pogoršava.

S poštovanjem...

ODGOVOR

Dobar dan!

Od samog početka istraživanja govorio sam o dijalektici čovekovih odnosa sa svetom. Ikona Bogorodice istovremeno predstavlja otelotvorenje sreće i tuge, zato što žena mora da izgubi sina, ali pritom zna da je njen sin Spasitelj.

Čovek ima dualnu prirodu, ali je božanski po svojoj suštini. Budući da smo božanski i da u dubini duše osećamo Božju volju, ne smemo da joj se suprotstavljamo iznutra, već da s ljubavlju prihvatamo sve što se dešava.

Međutim, Hristos je govorio: „Kesaru kesarevo, a Bogu Božje“. Na spoljašnjem planu živimo u skladu sa zemaljskom logikom i ona se razlikuje od božanske. Spolja se odvijaju sukobi, jer bez njih nema razvoja. Ali na fonu ljubavi, sukob postaje sredstvo razvoja, dok se bez ljubavi pretvara u sredstvo uništenja. Spolja se treba primereno ponašati, u skladu sa situacijom, ali u sebi treba sačuvati ljubav, ne osuđivati, ne ispoljavati žaljenje već osećati Božju volju.

Hristos je učio da je potrebno praštati, dok je istovremeno govorio o tome da čoveka koji ne razume objašnjenje, treba kazniti. Mi i dalje ne shvatamo šta je rečeno u Bibliji. Tokom dve hiljade godina prihvatali smo samo deo, poluistinu, a dobro je poznato da je poluistina gora od laži. S jedne strane Hristos je govorio da čoveku možemo sto puta oprostiti, a s druge strane je rekao: „Ne bacajte bisere pred svinje“.

Stvar je u tome što postoje različiti nivoi ljudskog razvoja. Čovek koji se poistovećuje s telom postaje nalik životinji. Takav čovek razume samo jezik sile. On tumači ljubaznost kao slabost, a moralnost kao glupost. Stoga se plaši samo sile i poštuje samo silu.

Čovek duha poštuje um, duhovnu moć. On se potčinjava onima koji su duhovno jači i prezire duhovno slabe, odnosno glupe, nevešte i nesposobne.

Čovek duše je po nivou iznad čoveka tela i duha - ali on može da se klanja duši prezirući nemoralne ljudi.

Prema svakoj osobi je potrebno zauzeti određen stav. Ako je vaš muž osoba koja sebe doživljava isključivo kao telo i razume samo jezik sile, onda ga treba voleti, oprashtati mu, ali pritom ga treba prijaviti policiji i upozoriti ga da će ići u zatvor ako bude nastavio da vas tuče. To i jeste vaspitanje, to je dijalektika.

Proces vaspitanja se ne obavlja samo medenjacima, već i prutom. Kada je Hristos video trgovce u hramu, shvatio je da ih ne može ubediti - pa ih je prognao iz hrama bičem.

Čovek je bio životinja i ostaće životinja. Kao što znamo, on je mineral, biljka, životinja, čovek i Bog. U kojoj meri težimo ka Bogu, toliko se u nama razvijaju najviši ljudski kvaliteti. Kada se udaljavamo od Boga, u nama se budi životinja. Kao što pokazuje Hristov primer, tad je bez pruta nemoguće.

Bez dijalektike nema razvoja. Iznutra se pokoravamo Bogu, a na spoljašnjem planu smo ponekad gospodari, ponekad robovi, ponekad načelnici, a ponekad i podređeni. To je prirodna igra koja se zove život.

Naučite da se pravilno odnosite prema mužu. S jedne strane, mora biti prisutno pokajanje, promena svog karaktera, jer u vama postoji unutrašnja agresija koja privlači agresiju iz suprotnog pravca. Međutim, s druge strane, unutrašnji rad na sebi ne isključuje spoljašnji rad na sebi.

Spoljašnji rad na sebi se sastoji u pokušajima da sa čovekom komunicirate na njegovom jeziku. Ako vaš muž shvata samo jezik fizičke sile, tako iz ove perspektive treba s njim i razgovarati. Ako poštuje duhovnu silu, tada je potrebno uveravati ga, objašnjavati mu i dogovarati se s njim. S čovekom duše je najlakše komunicirati budući da je njegova duša dijalektička. Takva osoba je u stanju da razume drugog, da promeni svoje mišljenje i bude otvorena za kompromis.

Potrebno je da naučite ispravno da reagujete na okruženje, odnosno dijalektički: s ljubavlju, ali i sa strogosti ili blagošću, u skladu sa spoljašnjom situacijom. Pokušajte.

Čoveka koji se identifikovao s telom moguće je ubediti putem sile - pretnjom kazne, fizičkim bolom, mogućnošću nasilja. Čovek duha može da se ubedi snagom duha, voljom, odlučnošću i usmerenošću ka postizanju cilja. Čovek duše može se ubediti pomoću morala, poštenjem, dobrodušnošću, brigom, pažnjom, milosrđem i žrtvovanjem.

Ljubav i briga su svima potrebni. Ali čoveku koji je poistovećen s telom je potrebnije nasilje, čoveku duha - ubeđivanje, a čoveku duše - toplina i nežnost.

Prelazak s jednog razvojnog nivoa na drugi je složen i bolan. U suštini, Biblija i jeste škola koja pomaže čoveku da sa životinjskog nivoa pređe na ljudski.

Danas u celom svetu jača ateizam, zbog čega dolazi do povratka u životinjsko stanje. U takvim uslovima se teza „Ako te udare po jednom obrazu - postavi drugi“ zamenjuje tezom: „Oko za oko, Zub za Zub“. Uzgred, Hristos nije opozvao nijednu zapovest judaizma.

Ako dete nije u stanju da pohađa 10. razred, ono ponavlja i ponovo upisuje 9. razred. Međutim, mnogi hrišćani, koji ne shvataju u čemu je smisao judaizma, odbacuju potrebu za sporim i postepenim duševnim rastom, nego žele odmah da dosegnu više nivoe ljudskog razvoja. Odbacujući školu, oni pokušavaju da upišu fakultet. Naravno, ishod je žalostan. Oni ne samo što nisu razumeli suštinu hrišćanstva, već se, ne savladavši judaizam, vraćaju na paganski nivo. A za paganina postoji samo jedan zakon - zakon straha i sile. Uzgred, novac je ekvivalent moći.

Postoji jedna rasprostranjena greška. Preispitujući svoju prošlost, neophodno je u potpunosti prihvatići sve što se desilo. Budući da je sve od Boga, ne treba da postoji unutrašnji protest. U prošlosti ne postoji čovekova, već samo Božja volja.

Međutim, mnogi ljudi takav odnos prenose u sadašnjost, odnosno pokušavaju da u sadašnjosti vide samo Božju volju, a eliminišu čovekovu. Takav put je primeren za osobu koja je svetac ili pustinjak.

Realnost sadašnjosti zahteva od nas dijalektičan odnos. U sadašnjosti, za razliku od prošlosti, prisutna je ljudska volja i ona je neophodna.

Svaka religija otpočinje sa žrtvom, odnosno sa ograničavanjem sebe zarad nečeg višeg. Nema ljubavi i vere bez žrtve. Muškarac koji nije u mogućnosti da se žrtvuje, koji ne ume da se brine o drugome, ne može da bude dobar muž i otac. Žena ne bi trebalo da vezuje svoj život za takvu osobu. Ako muškarac nije spremam da umre da bi zaštitio porodicu, on nije ni čovek, ni otac ni muž. Ukoliko pak poseduje ovakve kvalitete, može se govoriti o vaspitanju i samovaspitanju.

P. S. Ispričajte kako ste se upoznali sa svojim mužem i kakav je bio vaš raniji odnos?

Kakvi su odnosi bili u vašoj porodici? Opišite kako su živeli vaši roditelji.

Kakav je karakter vaše majke? Kakav je bio vaš odnos s majkom?

Da li ste pre braka imali neke traume povezane s muškarcima? Da li ste osećali mržnju prema muškarcima?

PISMO br. 2

Dobar dan Sergeju Nikolajeviču!

Hvala Vam što ste odgovorili na moje pismo.

S mužem sam se upoznala u diskoteci. Odmah smo primetili jedno drugo još izdaleka. Pritom, i on i ja smo se tamo zatekli slučajno. Uz to, ispostavilo se da studiramo na istom fakultetu: ja sam bila redovan, a on vanredni student. Može se reći da se on odmah zaljubio u mene, a ja sam u početku bila rezervisana, da bih tek posle nekoliko meseci shvatila da ga volim. U to vreme je on bio pažljiv prema meni, obasipao me cvećem, poklonima i nakon tri meseca poznanstva me je, na moj rođendan, zaprosio. Bila sam na sedmom nebuh od sreće. Otišli smo kod mojih roditelja da se upoznaju i on je od njih tražio blagoslov.

Kada smo se vratili kući (već smo živeli zajedno), pokazao je svoje naličje. Bio je veoma ljubomoran i počeo je da me ispituje o mojim prethodnim vezama o kojima sam mu ispričala (sad shvatam da to nije bilo pametno, ali bila sam glupa). Usledile su besane noći u tim razgovorima, da bi on na kraju rekao da žali što je počeo da se zabavlja sa mnom i da najverovatnije još uvek voli svoju bivšu devojku i dr. Tada me je prvi put udario i za mene je otpočeo pakao: nisam mogla da

zamislim svoj život bez njega (zaboravila sam na Boga!), a on se fizički iživljavao nada mnom: prisiljavao me je, na primer, da cele noći stojim pored kreveta ili me je golu isterivao na balkon, na debeli minus. Pokorno sam sve izvršavala, verujući da će on uvideti kako sam za njega spremna sve da učinim i da će stoga prestati da se iživljava. Istovremeno sam se plašila da će otkazati venčanje.

Sve se to dešavalo onih meseci dok smo paralelno pripremali venčanje. Dan pre venčanja mi je rekao da ga sutra ne čekam, da neće doći po mene i da svadbe neće biti. Međutim, sutradan je ipak došao, srećan, i venčanje je bilo zaista divno.

Naše svađe su na neko vreme prestale. Godinu dana kasnije sam zatrudnela i on mi je, što je bilo za očekivati, povremeno upućivao uvrede, a ja sam se trudila da sve prihvatom, ne zaboravljujući da je to najvažniji period kada treba prihvati svaku uvredu.

Ćerka nam se rodila mesec dana pre termina, zbog čega je imala neurološke i ortopediske probleme, ali se sve ipak dobro završilo. Odnosi sa suprugom su bili relativno dobri.

A onda se on prvi put zaljubio u drugu ženu. Doživela sam šok. Sve mi je iskreno priznao. Viđao se s drugom ženom i ja sam za to znala. Pomagala sam mu da se spremi za susrete s njom, peglala sam mu košulje i dr. Trudila sam se da sve prihvatom. Nije me napustio i, posle otprilike godinu dana, ta veza se prekinula. Kasnije se čudio kako je mogao da zavoli drugu ženu. Do moje sledeće trudnoće više nije bilo epizoda zaljubljivanja. Međutim, povremene svađe koje je inicirao, uz fizičko nasilje, sporadično su se dešavali.

Kada sam posle nekoliko godina rodila sina, on se ponovo zaljubio i uplovio u novu vezu, odnosno situacija se ponovila. Međutim, taj put sam sve prihvatile mnogo svesnije i, po mom mišljenju - u celosti.

Počeo je psihički da puca, a sitnice, na koje niko drugi ne bi obratio pažnju, potpuno ga izbacuju iz ravnoteže. Tada se iskaljuje na meni, tuče me i ponižava. U stanju je da se celu noć, sve do jutra tako ponaša, a zatim da traži i seks. U poslednje vreme se to dešava veoma često. Udarci su mu teški, ceo život se bavi bodi-bildingom, snažan je muškarac.

U principu, kada je reč o seksu, među nama su velike razlike: on za tim često ima potrebu, dok ja nemam naročitu želju. Najverovatnije se u tome krije najveći razlog njegove ogorčenosti na mene. Sada uporno pominje razvod, ali istovremeno ništa ne preduzima na tom planu.

Takođe je veoma kivan na roditelje, kao i na svog brata s kojima se sve vreme svađa. Generalno, svima neprestano upućuje nepristojne reči, psuje, osuđuje; svi ga nerviraju zbog čega se ponaša veoma agresivno.

Kako se kaže - muž i žena - isti đavo. Međutim, prema svojim roditeljima imam potpuno drugačiji odnos! I nemam zamerke prema ljudima u mom okruženju, jer svakog prihvatom onakvim kakav jeste.

Moji roditelji su ceo život proveli bez velikih trzavica. Naravno, nesuglasica ima, kao i kod svih, ali su se generalno dobro odnosili jedno prema drugom, s poštovanjem. Istina, bila je jedna situacija o kojoj mi je majka kasnije pričala: kada je bila trudna s mojom mlađom sestrom, otac je navodno želeo da napusti porodicu zato što se zaljubio u drugu ženu. Međutim, kada su se svi okupili, roditelji, brat i njegova porodica, i kada su porazgovarali o toj situaciji, otac je ostao s nama.

Sećam se samo retkih slučajeva kada se moj otac svađao s majkom. Kad smo moja sestra i ja zasnovali svoje porodice, otišle smo iz kuće i roditelji su nam ostali sami. Sada žive vrlo složno iako se neslaganja ponekad dešavaju, kao što se dešava u svakoj porodici. Moja majka radi kao vaspitačica u dečjem vrtiću i ponekad taj vaspitački ton primenjuje u kući, na oca. Njemu se, naravno, to ne dopada. Ipak, generalno rečeno, ona je optimista, nije sklona malodušnosti, vrlo je aktivna i dobra. Ona takođe čita Vaše knjige. Jednom prilikom smo zajedno pratile Vaš onlajn seminar. Ona takođe nastoji da radi na sebi, da prihvata traumatične situacije i pravilno prolazi kroz njih, da posti i posećuje crkvu.

U detinjstvu sam bila vrlo vezana za majku, ali prema njoj nisam bila potpuno otvorena. Zato je sad ona moj najbolji prijatelj. Čujemo se svakodnevno, o svemu razgovaramo i pokušavamo da zajednički pronađemo izlaz iz moje situacije.

Prva ljubav mi se desila kada sam imala 16 godina. To je bio moj školski drug, koji nije bio lepotan i za kojim nisu trčale devojke, ali se meni dopadao. Bila je to neuzvraćena ljubav. Družili smo se neko vreme, ali me je i on tukao! Da li iz šale ili zbilje - kako god bilo, ipak mi je

nanosio bol. Shvatam da koren i vuku odatle, iz mладости. Već tada mi je dato do znanja kakve odnose mogu da očekujem kad odrastem i kad se udam... Zatim mi je on rekao da voli drugu devojku iz našeg razreda i da će je zauvek voleti. To mi je slomilo srce; jedva sam preživela, ali kasnije, kada sam čitala Vaše knjige, još jednom sam prošla kroz to i prihvatile ono što se desilo.

U duši nikada nisam gajila niti gajim mržnju prema muškarcima. Na oca nisam ni zbog čega ogorčena.

Još jednom Vam se zahvaljujem, Sergeju Nikolajeviču na Vašem dragocenom radu!

ODGOVOR

Postoji pojam kao što je sudbina. Ponekad žena nema naročitu želju za udajom, ne oseća veliku ljubav, ili se desi obrnuto - da se u njoj odjednom rasplamsa ljubav koja joj bukvalno pomuti razum i uda se za nekog muškarca s kojim dobije decu. To je ono što se naziva sudbinom.

Ako je vaš brak bio predodređen, tada je besmisleno i izlišno žaliti zbog prošlosti. Međutim, ukoliko vam je bilo suđeno da se udate za tog muškarca i da s njim imate decu, to uopšte ne znači da ga ne treba vaspitavati.

Pišete o tome da ste u potpunosti prihvatali sve što se dogodilo. Međutim, ne treba brkati različite stvari. Kada je čovek bio teško bolestan, ili je umirao, obično sam mu govorio: „U potpunosti prihvavate sve što vam se dogodilo u prošlosti“. U takvim slučajevima potrebno je potpuno isključiti ljudsku volju i bezuslovno prihvati Božju. Tada se pojačava jedinstvo s Bogom i čovek je u stanju da ozdravi. Ali ovo se odnosi na ozbiljne bolesti, na preispitivanje prošlosti.

U sadašnjosti je naša volja prisutna i neprihvatljivo je njen odbacivanje. U sadašnjosti je potrebna dijalektika.

Decu nije potrebno samo nesebično voleti i neprestano se žrtvovati radi njih. Mnogi ljudi smatraju da je deci potrebno davati sve i da će ona jednom, kasnije, voleti svoje roditelje i brinuti se o njima. Ali, kako pokazuju činjenice, to se ne događa uvek. Odrasla deca često

postaju egoisti i ispoljavaju ravnodušnost, pa čak i zanemaruju svoje roditelje.

Da, dete treba voleti, ali u isto vreme ga je potrebno naučiti da brine o svojim roditeljima. Roditelji su dužni da od svoje dece zahtevaju poštovanje i pokornost. Kod deteta je potrebno razvijati refleks brige o bližnjem. Pritom, savršeno funkcioniše princip „ti meni, ja tebi“. Ako nam je neko učinio nešto dobro, potrebno je da budemo zahvalni i da se trudimo da mu što više pružimo zauzvrat. Taj princip je temelj na kome se zasnivaju najviši nivoi nesebičnosti i brige. Vaspitanje predstavlja razvoj refleksa i navika.

Zar majka neće kazniti dete koje voli ako se ono ponaša bezobrazno? Na unutrašnjem planu majka treba apsolutno da prihvata svoje dete, da ga voli i da mu opraviči, ali spolja treba da se ponaša u skladu s njegovim ponašanjem, da koristi kako prut tako i medenjake.

Muž je poput odraslog deteta. Potpuno unutrašnje prihvatanje muža ne znači da ga ne treba vaspitavati. A vaspitanje u ovom slučaju može, na primer, da predstavlja predlog da živite odvojeno. Ili, recimo, možete da kažete da imate posledice od premlaćivanja, da ste se razboleli te morate da se obratite lekarima za pomoć, da ste pokrenuli ili je u toku pokretanje krivičnog postupka.

Čovek tela razume samo jezik sile. Moralan i blag odnos drugih on neće doživeti kao snagu, već kao slabost i tada će biti još grublji.

Navikli smo da moralnu osobu poredimo sa duhovnom, a duhovnu sa materijalnom. David je bio duhovan, a Golijat - fizički snažan. Ipak, duhovnost je pobedila Da, to je tako. Ali isti taj David, pastir, golim rukama je kidao čeljusti lavovima koji su napadali njegova stada što znači da je posedovao ogromnu fizičku snagu.

Duhovnost ne isključuje fizičku silu. Duhovnost podrazumeva da čovek nije samo fizički, već je i duhovno jak. Moralna osoba mora biti i duhovna i fizička jaka - u tome se sastoji harmonija.

Sa svakim čovekom treba komunicirati na njegovom jeziku. Potrebno je vaspitati muža kao što se vaspitava dete. Kada vaspitavamo dete, a pritom ga osuđujemo, preziremo i nerviramo se - vaspitanje neće biti uspešno. Ukoliko u srcu gajite ljubav a ne osećate osudu, ljutnju, strah niti uninije, tada prisilne mere mogu biti od pomoći. To je

dijalektika. Pokušajte da udružite dva suprotstavljeni pristupa i spoznate da se oni međusobno nadopunjaju. Jer, ljubav je spoj suprotnosti. Pokušajte, a zatim napišite čime je to rezultiralo. Pokušaćemo zajedno da rešimo problem. Generalno rečeno, usmerite svoja nastojanja u tom pravcu.

PISMO br. 3

Dobar dan Sergeju Nikolajeviču!

U ovih mesec dana dosta toga se desilo, pa će Vam ispričati sve po redu. Isprva se situacija naglo pogoršala i svađe su postale učestale, faktički svakodnevne. To su bili jako teški trenuci, kada se moj muž noću izvijljavao nada mnom, tukao me, ponižavao, cepao sa mene odeću i polugolu me isterivao iz stana u ulaz zgrade, a zatim puštao nazad, da bi me primoravao da do jutra klečim na kolenima pored njegovog kreveta. Deca su se pritom budila i sve čula, a on me nije puštao da im priđem nego je izjavljivao kako ona pate zbog mene. Opisujem Vam sve podrobno kako bi slika bila što verodostojnija.

U tim trenucima je bilo strašno i gledati muža - imao je zverski pogled, jednostavno je bio van sebe. Činilo se kao da sve radi svesno, ali ne shvata kakav nam užas priređuje. Nažalost, Sergeju Nikolajeviču, nisam mogla da primenim Vaše savete koji se tiču vaspitanja muža na spoljašnjem planu. Kao i ranije, nastojala sam da sve prihvatom, pa čak i da ga žalim, ne osećajući prema njemu ljutnju niti mržnju. Međutim, da mu pripretim policijom, nažalost, ne osećam izvodljivim. Verovatno bi to u 99% slučajeva moglo da bude od neke pomoći, ali mog muža to ne može da zastraši, a kad pokušam da mu takvu mogućnost nagovestim, on je shvata kao izazov. Odmah bih se pretvorila u njegovog neprijatelja broj jedan i dalji zajednički život ne bi bio moguć, nego bi počeo da mi se sveti, uzeo bi mi decu...

To nisu moje izmišljotine i strahovi; znam da bi se to desilo. Više puta mi je rekao da ukoliko pokušam nešto da uradim iza njegovih leđa, učiniće sve da mi se osveti: ubije, odvede decu i dr. Poznato Vam je u praksi da se dešava da očevi kidnapuju decu i da ih odvedu. U našem slučaju deca ne smeju da ostanu s takvim ocem, jer bi to bilo opasno po njih. Iskustvo je pokazalo da uprkos tome što ih on voli, ona za njega lako mogu postati oruđe osvete.

To je začarani krug iz koga ne vidim izlaz, odnosno ja sam s nekom namerom postavljena u takve nepodnošljive uslove, rekla bih s ciljem da mi preostane samo jedan put: da se sama promenim. Činilo mi se da sam se već promenila, ali se situacija i dalje pogoršava, što znači da nije došlo ni do kakvih realnih promena.

A zatim se desilo sledeće: suprug mi je i ranije pominjaо drugu ženu, ali to su bile samo reči jer je često blefirao samo da bi me povredio. A zatim su mi u ruke dospeli dokazi o njegovoј vezi sa strane. I to kakvi dokazi! Videla sam fotografije te devojke u njegovom telefonu: na jednoj od njih oni su ležali u krevetu, na drugima je ona bila srećna, s cvećem, poklonima od njega... Suzdržala sam se i ništa mu nisam rekla, ali je on shvatio da ja znam. Dobila sam histerični napad i osećala sam se jako loše. A mislila sam da sve mogu da prihvatom!

Pola dana nakon toga je bio dobar prema meni, rekla bih da je osećao izvesnu krivicu. A uveče me je dočekao još jedan skandal: okrivljavao me je zbog toga što zabadam nos tamo gde mi nije mesto, govorio mi je da sam niko i ništa i da je ona mnogo bolja od mene. Na moj predlog da se razvedemo i da on započne nov život, nije reagovao. Bilo je očigledno da ne može da načini izbor, da ni sam ne zna šta želi.

Ovaj događaj, kada se otkrilo još toliko laži, pretvorio se u prekretnicu u celoj situaciji.

U principu, on smatra da sam ja kriva zbog toga što je on pronašao ljubavnicu (isto kao i ranije). Uvek je govorio da mu nedostaje moja pažnja, briga, ljubav, i zbog toga traži one žene koji mu to mogu pružiti. Tako je bilo od trenutka rođenja prvog deteta, kada je moja pažnja, prirodno, prestala da pripada samo mužu. A kada se pre dve godine rodilo i drugo dete, imala sam još manje vremena.

Međutim, u suštini ja sam veoma brižna prema mužu, kao retko koja žena. Sama vodim brigu o svim poslovima, od njega mi ne pristiže nikakva pomoć, sa izuzetkom finansijske brige o porodici. On je na poslu od jutra do mraka, bez dana odmora, i radi posao koji voli. Shvatam da je umoran i da, kad dođe kući, želi da vidi ženu koja sija od sreće. Međutim, on ne želi da shvati da sam ja takođe vrlo umorna i da u večernjim satima jedva stojim na nogama.

U principu, kada sam videla te fotografije, on je sam shvatio da više tako ne može da se živi i da situaciju treba nekako rešiti. Počeo je da

izjavljuje kako je porodica za njega vrlo važna, da želi da bude s nama i ja sam odlučila da je najvažnije od svega prekinuti te grozne noćne svađe jer je zastrašujuće da deca žive u takvim uslovima.

Reklo bi se da mi je muž pružio šansu da mu pomognem da se vrati u porodicu i da se normalizuju odnosi, pa sam počela da radim u tom pravcu. Odbacila sam sve nepotrebne misli i pritužbe, trudila sam se da uopšte ne razmišljam o situaciji i obasula sam ga ogromnom pažnjom i brigom. Počela sam da mu upućujem mnogo toplih reči, trudila sam se da ga što češće grlim i provodim više vremena s njim. Trudila sam se da mu priređujem prijatne stvari, da mu se ne suprotstavljam, da ga u svemu podržavam i da se ne ljutim kada on doživi slom zbog neke sitnice, već da budem mirna i strpljiva.

Nekoliko dana posle takvog mog ponašanja, on je prekinuo odnos s ljubavnicom. Ne mogu reći da je sve glatko u našim odnosima. Povremeno mi i dalje upućuje gadosti i to se, kao i ranije, prvenstveno dešava noću (volela bih da znam razloge), ali više nema onih užasnih skandala. Ujutro se izvinjava i danima je prema meni dobar, nežan, neprestano govori kako me voli i da sam mu potrebna.

Na spoljašnjem planu se situacija promenila, ali nisam sigurna da li ispravno postupam. Naravno, shvatam da mu stalno ugađam kako bih izbegla novi incident, ali mi je žao dece koja su uplašena i jako pate.

U krajnjem slučaju, u duši nisam vezana za svog muža, nisam srasla za njega, trudim se da prihvatom apsolutno sve - i bol i radost - kao nešto što je dato od Boga. Osećam da je Bog sa mnom, da mi ova iskušenja ne daje bez razloga. Ne predajem se i ne odustajem.

Možda ću, pružajući mužu ljubav, nežnost i brigu, bez obzira na sve, kasnije moći da utičem na to da se promeni? Međutim, on uopšte ne želi da se menja...

Naravno, on ne zna da Vam ja pišem. Jednom prilikom je pokušao da izbaci sve Vaše knjige iz kuće...

ODGOVOR

Savetujem vam:

- da ne uzimate previše k srcu agresiju muža;

- da mu češće upućujete komplimente;
- da često izgovarate „Pogrešila sam“, „Žao mi je“;
- da muža prvenstveno gledate kao dete, zatim kao prijatelja, a tek potom kao ljubavnika.

O muževljevim ispadima agresije tokom noći: vezanost za ono što je Bog stvorio uzrokuje požudu i strah od gubitka, a strah rađa agresiju. Kod žene koja poseduje snažnu podsvetu vezanost i požudu uključuje se program uništenja muža i dece. Požuda osnažuje noću i samim tim se pojačava agresija na koju muž reaguje.

Verovatno postoji smisao u tome da jednom nedeljno postite i uzdržavate se od razgovora, tj. da komunikaciju, uživanja, seksualne odnose i posao smanjite na najmanju moguću meru. U suštini, to je ono što nazivamo postom i molitvom.

Ponašanje muža je često indikator najdubljeg, podsvetnog stanja žene.

PISMO br. 4

Dobar dan Sergeju Nikolajeviću!

Veliko Vam hvala na savetima o tome kako treba da se ophodim prema mužu. Pridržavaću ih se.

Hvala Vam što ste mi pomogli da shvatim da je koren mojih problema u požudi i vezanosti duše za ono što je stvorio Bog. Ujutro, kad se budim, osećam neku vrstu razdražljivosti, odnosno često sam loše raspoložena. Potom ovo stanje prolazi, ali verovatno je to signal da se zaista požuda i moja podsveta agresivnost noću pojačavaju. Praktikovaču jednodnevna gladovanja i moliti se, tražiti od Boga oproštaj zbog toga što sam požudu postavljala iznad ljubavi. Radiću na tome!

Želim Vam zdravlja, ljubavi i svako dobro!

S poštovanjem...

IZLAZ UVEK POSTOJI

PISMO br. 1

Dobar dan Sergeju Nikolajeviču!

Hvala Vam puno na istraživanjima i ogromnom radu koji pomaže mnogim ljudima.

Počela sam da primenjujem nešto što nisam sigurna da li je ispravno ili ne, ali mi to pomaže, pa će možda pomoći i drugim čitaocima.

Pisali ste da se problemi javljaju kod osoba koje su pohlepne, lažljive, razdražljive, ljutite, proždrljive i dr. Krenula sam sa analizom svake svoje negativne osobine. Počela sam sa lažima, postavljajući sebi pitanja: šta mi pruža laž, tj. da li dobijam nešto pozitivno od mojih laži? I tada sam shvatila da u svojoj glavi transformišem realnost, odnosno da ne prihvatom život onakvim kakav jeste i da se zato služim lažima i ulepšavanjima, iskrivljujući događaje u svoju korist.

Takođe sam analizirala svaki greh kroz koji se manifestuje moja gordost i pritom sam spoznala zanimljive stvari.

Udata sam, imam 28 godina, a muž je godinu dana mlađi od mene. Međutim, on ne radi ništa, niti postoji nešto što može da ga zainteresuje. Analizirala sam kakve lekcije mi stižu posredstvom njega i ispostavilo se da treba da mu budem beskrajno zahvalna zbog otprilike dvadesetak stavki.

Moja praksa se odvija na sledeći način: na primer, obrađujem temu „suprug ne radi“ - i postavljam pitanje: kakvo mi to dobro donosi, šta mi to govori? I odgovaram, proishodeći iz situacije.

Kao rezultat toga, kada sam juče analizirala svoj život, imala sam osećaj zahvalnosti prema njemu, kao i prema svim ljudima koji su postojali i postoje u mom životu, prema svakom onom koji mi je učinio bilo šta loše. A kada pogledam u budućnost, pojavljuje mi se jasan osećaj: bez obzira na to šta mi se dešavalо - biće dobro, jer sve se dešava u skladu sa Božjom voljom. Nema smisla biti razdražljiv, uvređen i ljut, jer sve teče u skladu s voljom Tvorca. Osećam da mogu da zadržim ovaj osećaj.

Sve ovo sam radila negujući u sebi nevezanost, u periodu posta (bez mleka, mesa, jaja, brašna, slatkiša).

Jedino što još nisam uspela da shvatim je sledeće: više puta ste na seminarima govorili kako su muž i žena povezani, da odražavaju jedno drugo, i, da bi se muž promenio, potrebno je da žena radi na sebi i da se menja. To je ono što ja i činim, odnosno trudim se u tom pravcu. Međutim, takođe pišete i o tome da ako čovek ne želi da se brine o drugome i da mu pruža ljubav, treba ga vaspitavati, a ako u tome nema uspeha - bolje je razvesti se. Odnosno, s jedne strane razvod je izuzetno loš i uticaće na buduću decu, a s druge strane, ako živimo s čovekom koji ne želi da poklanja energiju, treba se razvesti.

Moj muž je rekao da ne želi da učestvuje u stambenim troškovima, čak ni s pola iznosa, da neće da kupuje namirnice, kao ni da ispunjava bilo koje moje molbe. Naravno, slažem se da je uzrok u meni. Ali ne znam kako da vaspitavam muža.

Kako razumeti gde je granica: kada je potrebno još više raditi na sebi, a kada nas je druga osoba već „zajahala“, kada joj kvarimo dušu i nanosimo joj štetu?

Hvala Vam unapred.

S poštovanjem...

ODGOVOR

Dobar dan!

Pokušajmo da ovo rasplatemo. Za početak, pošaljite mi spisak od dvadesetak stavki koji ste pomenuli.

Potrudite se da pogledate na svoju situaciju kao na vežbu koju vam je Bog dao radi razvoja. Odnosno, situaciju treba da prihvateste kao nešto što vam je neophodno da naučite, da ne osuđujete muža, da budete veseli, brižni i puni energije.

Zamislite da je vaš muž bolesno dete o kome je potrebno da se brinete. Budite strpljiviji, dobrodušniji, osetite radost zbog činjenice da je on živ, budite energični i iznutra slobodni. Pokušajte sa ovim eksperimentom.

Ako se uzrok muževljevog ponašanja ne nalazi u vama, subbina će početi da ga menja, ili će ga udaljiti od vas.

Kada budete osetili da ste oslobođeni od vezanosti, idealna i potrebe za pravednošću - posmatrajte šta će se desiti s vašim emocijama prema mužu: one će se ugasiti ili će osnažiti.

Možda ste u prošlom životu bili bezumno vezani za njega i ako sad, u ovom životu, on bude suviše dobar prema vama, vi ćete ga ubiti svojom vezanošću, što on predoseća...

Kakva je bila subbina vaše majke i bake? Kakav je njihov karakter?

PISMO br. 2

Sergeju Nikolajeviću, hvala Vam što ste mi napisali pismo. Tako sam srećna!

Dakle, evo koje sam lekcije naučila iz odnosa s mužem:

- Ako nešto podje naopako, to nije razlog za nezadovoljstvo.
- Od muža ne treba da očekujem pomoć, već da sama radim na svojim potencijalima i oblastima koje me interesuju.
- Moja unutrašnja sreća uopšte nije povezana s mužem, kućom i dr.
- Ako nešto zamolim - ne mora da znači da će to uraditi baš čovek kome upućujem molbu, ili da će se uopšte to desiti. Bog će sve udesiti tako da bude najbolje za mene.
- Postojanje zajedničkih interesa ne daje nikakve garancije, svako vidi svet na svoj način (želela sam da pored sebe imam još jednu moju kopiju).
- Moje predstave o porodici se razlikuju od stvarnosti.
- Svako muževljevo izgovoreno „ne“ za mene je prilika da pronađem alternativu.
- Sreća može biti iluzija.
- Ako muž ne želi decu, onda ih zapravo ni ja preterano ne želim.
- Ako samu sebe ne budem cenila, niko me neće ceniti.

- Prvo treba voleti Boga, potom - sebe, pa muža, i nikako drugčije već jedino ovim redosledom.
- Moja unutrašnja sreća ne zavisi od spoljašnjih okolnosti.
- Mogu promeniti samo sebe.
- Plašim se da priznam svoje greške.
- Ako ne prihvatom sebe, onda ne mogu da prihvatom nikog drugog.
- Uznemirenost ili nezadovoljstvo svedočanstvo su mog neprihvatanja života.
- Nemam poverenja u sebe.

Sada, u svim novonastalim situacijama, pokušavam da vidim lekcije. Odnosno, ako me je nešto uznemirilo (čak i neka sitnica, kao na primer pucketanje prstima), odmah postavljam sebi pitanje: šta iz ovoga učim? Kakve se iza toga kriju lekcije ili zadaci?

Naravno, u našem rodoslovu je situacija teška. Moji roditelji su se razveli kada sam imala 15 godina, a otac mi je umro od posledica alkoholizma. Baka s majčine strane je umrla od raka. Majka mi se ponovo udala za alkoholičara (pre otprilike 5 godina). Moj očuh ima petoro dece, a pre moje majke je imao 4 ili 5 brakova. Roditelji mog oca su takođe puno pili, sada su zakodirani (ruska metoda postepenog odvikavanja od alkohola kada se primenom specijalnih preparata postiže blokiranje interesovanja prema alkoholu na nekoliko meseci ili godina - prim. prev.). Očevi roditelji su se razveli kada je on imao 7 godina.

U rodoslovu mog muža je situacija malo bolja. Roditelji mu žive zajedno, jedino što je otac moje svekrve previše pio, a otac svekra je umro od raka.

Shvatam da je situacija kroz koju sada prolazim prirodni nastavak istorije moje loze. Razmišljam o tome da mi je vreme da imam decu i počela sam da osećam želju za njima (ranije to nije bio slučaj), međutim moj muž ne želi decu u narednih 6-7 godina. Meni će tada biti 35-36 godina...

Ali ni Bog nam ne daje decu. Seksualni odnosi su nam retki, jednom mesečno, ali nam je i to sasvim dovoljno.

ODGOVOR

Upravo sam takve podatke i očekivao da će pročitati. Alkoholizam i razvodi su znaci vezanosti, strasti i ljubomore. Rak je često blokada podsvesne agresivnosti prema voljenoj osobi. U osnovi svega toga se nalazi poklonjenje voljenoj osobi i ignorisanje ljubavi prema Bogu, odnosno - druga zapovest („Voli bližnjeg svog...“) postala je prva i najvažnija.

Što je jača ljubav prema čoveku to je opasnija ako nema vere i ljubavi prema Bogu. U tom slučaju, ljudska ljubav potpuno vezuje ženu za objekat ljubavi. Tad voljena osoba mora da bude ženskaroš, da pati od impotencije, da već bude u braku ili da poseduje neku ružnu osobinu, nešto odbojno u svom karakteru i navikama. U suprotnom, neće moći da preživi pored takve žene. Ili takva žena može da zasnuje samo nevenčanu zajednicu.

Često se dešava da suprug ne želi decu iz sledećih razloga: kad oseća da će ga ona uništiti jer će od majke dobiti prtljag nagomilanih pretenzija; kad oseća da će deca biti neharmonična i životno neodrživa ili da neće voleti Boga, već će u duši razvijati vezanost i agresiju.

Ako je suđeno da buduća deca budu čista, harmonična i životno održiva, tada će muž želeti njihovo rođenje, ili će se na Višem planu sve uklopliti tako da se ona rode.

Zašto porodice vernika imaju po troje do osmoro dece, a porodice ateista - samo jedno ili dvoje? Zašto ljudi koji su seksualni, ljubomorni i pohlepni ne žele da imaju decu? Stvar je u tome što su pohlepa, zavist, požuda i agresivnost pokazatelji ateiste. Kod ljudi koji poseduju takve osobine deca nisu životno održiva.

Ako ste se promenili spolja - to ne znači da vam je duša poverovala i da je pošla za vama. To još treba dokazati. Potrebno je da duša nauči da pravilno shvata svet.

Vaš muž će realno početi da se menja ne onda kada vi promenite svoje ponašanje, već kada se promeni vaš karakter. Pa čak ni to neće

nastupiti odmah, već nakon što vaše unutrašnje promene dostignu takve dubine, da će nastupiti promene karaktera i sudbine vaše buduće dece. Može se desiti da dobijete avans tako što će rokovi biti skraćeni. Viši plan ima svoj rezon, svoju logiku.

Stoga, kad je u pitanju razvoj, pred vama je okean mogućnosti. Postoji i lakmus papir - vaš muž. Njegovo ponašanje će nepogrešivo ukazivati na stepen poboljšanja vašeg unutrašnjeg stanja.

P. S. Nekoliko reči o požudi. Potrebno je da shvatimo zašto uzimamo hranu - da li zbog zadovoljstva ili da bismo se održali u životu i razvijali se?

Slično tome: zašto upražnjavamo seks? Da li zato da bismo dobijali zadovoljstvo ili da bismo seksualnu energiju pretvorili u božansku, razvili viša osećanja, produžili rod i život?

Ako je osnovni čovekov cilj zadovoljstvo, tada otpočinje degeneracija i dolazi do otupljivanja bazičnih funkcija. Kada je reč o hrani, postoji opasnost od dijabetesa i drugih bolesti, a kada je reč o seksu, to su homoseksualnost, impotencija i neplodnost.

Od koristi će vam biti povremeno uzdržavanje u hrani, seksu, poslu i komunikaciji. Potrebno je da izgradite sistem prioriteta i da se postepeno menjate. Za vas je važno da shvatite sledeće: iza ljubomore i požude se uvek krije gordost s kojom je neophodno vrlo ozbiljno raditi.

U principu, možemo godinama raditi na sebi, a da se i pored toga praktično ništa ne menja. Sve zavisi od vas. Negujte u sebi pravilne karakterne osobine, brinite o duši. Zaboravite na prošlost i postanite drugačija osoba. Ako to budete želeli, uspećete.

PISMO br. 3

Sergeju Nikolajeviću, hvala Vam puno!

Jasno mi je da svoje prepreke moram sama da uklanjam, međutim, ova situacija traje već dve godine i ja se, kao riba o led, sudaram sa svojim karakterom i pretenzijama. Iz nekog razloga uspevam da pretenzije uklonim samo na površinskom nivou i to kratkotrajno.

U Vašoj poslednjoj knjizi sam pročitala sledeće: da bismo realno promenili karakter, potrebno je da promenimo način ishrane, navike, da se bavimo sportom i praktikujemo vežbe disanja; naravno, važno je i naše ponašanje kao i unutrašnji principi. Ja ću se truditi u tom pravcu.

PISMO br. 4

Poštovani Sergeju Nikolajeviću!

Prošlo je tačno dva meseca od kada ste mi odgovorili na pismo. To je bio vrlo težak i istovremeno predivan period. Bio je i još uvek jeste.

Podsetiću Vas da sam se žalila na muža, na njegov grub odnos, na njegovo protivljenje da se zaposli i da brine o meni. Pre Vašeg pisma sam bila spremna da podnesem zahtev za razvod braka..

Mužu sam rekla za Vaša pisma. On je potvrdio: „Govorio sam ti da si za sve sama kriva“.

Počela sam da radim na sebi. Bilo mi je bolno fizički i moralno, jer imam vrlo težak karakter... Ali sve je moguće! Postala sam blaža, počela sam jednostavnije da se odnosim prema životu, prestala sam da se čvrsto vezujem za želje. Sve to još uvek postoji, ali u manjoj meri. Bez obzira na ono šta se dešava, zadržavam u duši ljubav i radujem se svemu.

Odmah nakon Vašeg prvog pisma sam se zaposlila, iako pre toga niko nije htio da me primi na posao - trčala sam na intervjuje i na tome je sve ostajalo. Period nezaposlenosti je trajao prilično dugo, prekidan povremenim honorarnim poslovima.

Muž je počeo pažljivije da se odnosi prema meni. Osećam ljubav prema Bogu i dobro mi je. Muž još nije počeo da radi, ali se pridigao s kreveta. Kako bude - biće, sve je volja Božja.

On nikada nije upotrebljavao alkohol. Kada smo se upoznali, maksimalno je pio pola čaše vina na proslavi Nove godine i to ne uvek. Tako je trajalo pet godina, koliko ga poznam. U društvu je takođe pio samo čaj. I samo što je život počeo da se harmonizuje, on je počeo da svakodnevno piće po 1-2 flaše piva.

Situacija je čudna: ja se molim, čini se da sam počela da se menjam, a muž je počeo da pije... Novi sloj na kome treba raditi? Ili idem u pogrešnom pravcu?

Ukoliko bude prilike, molim Vas da mi odgovorite.

ODGOVOR

U Vedama se govori o tri principa greha: požudi, gnev i pohlepi. Požuda predstavlja prioritet zadovoljstva iznad dostojanstva, morala i ljubavi u duši. Odnosno, ljubav prema Bogu se zamenjuje seksom, konzumiranjem alkohola, ugađanjem nepcima.

Svaka religija propisuje žrtvu - post i apstinenciju. Povremeno distanciranje od vezanosti i nagona pomaže da se oseti božanska realnost i iluzorna priroda čovekovih strasti.

Potrebno je da još vaspitavate svoju dušu i podvest. Jer, menjati se, znači biti srećan. A novi slojevi greha će i dalje isplivavati i to je normalna pojava.

PISMO br. 5

Poštovani Sergeju Nikolajeviču,

Hvala Vam na odgovorima, na dijalogu. Oni mi pružaju ogromnu podršku i inspiraciju.

Čini mi se da sam prešla na novi nivo. Da li mi muž zbog toga pije?

Trenutno mi je jako teško. Nije mi jasno kako da se ponašam prema mužu koji pije svakog dana iako to nikada ranije nije činio.

Međutim, njegov odnos prema meni se zaista poboljšao zato što sam se delimično oslobodila vezanosti. Međutim, zbumjena sam jer mi je duša ranije bila ispunjena milošću, a sada je potpuno otupela.

ODGOVOR

Kako se prevazilazi požuda? Hristos je govorio da su potrebni pre svega post i molitva. Kao drugo, poštovanje Prve i Druge od Deset

zapovesti.

Ako čovek ne bude poštovao Prvu zapovest, odnosno ako ne bude težio ka Bogu i osećao jedinstvo s Njim, narušavaće i Drugu zapovest - klanjaće se sebi i celom svetu. Međutim, idealizacija želja se pretvara u požudu.

Post predstavlja periodičnu apstinenciju od udovoljavanja potrebama tela, duha i duše. Ograničenje u jelu, seksualnim odnosima i poslu, uz nevezanost i molitvu, omogućavaju harmonizaciju duše i blagotvorno deluju ne samo na tu osobu, već i na njene najbliže, kojima postaje lakše da prevaziđu sklonost ka požudi.

U kojim situacijama dolazi do jačanja požude kod žena? To se dešava kad ona ne može da oprosti uvrede koje su joj nanete; kada se podvrgava abortusu, odnosno kad svoje uživanje postavlja iznad detetovog života; kad vara muža; kad izgubi volju za životom zbog seksualnih problema ili poniženja koje trpi; kada je opsednuta seksualnim odnosima, alkoholom, slatkišima i mesom. Mleko, hleb, povrće i voće crvene boje mogu da pojačaju vezanost, a samim tim i požudu.

Požuda isto tako jača kad čovek ne oseća da je njegova priroda besmrtna duša, već fizičko telo.

Pokušajte da se realno oslobođite od svih vezanosti; neka vam bude neka vrsta vežbe da zamišljate kako se oprštate od porodice i od samog života. Radite na poboljšanju svojih karakternih osobina. Možda ne odmah, ali, verujte mi, pre ili kasnije će vam sve to pomoći da se istinski promenite.

P. S. To što se požuda kod vašeg muža ne ispoljava u obliku privlačnosti prema seksu, već u ispijanju piva, nije toliko strašno.

Osnovna vitalna energija se pre svega usmerava na produžetak vrste, života, pretvarajući se u seksualnu energiju. Čovek ovu seksualnu energiju pretvara u duhovnu, duhovnu u duševnu, a duševnu u ljubav, tj. težnju ka Tvorcu. Ovaj proces i jeste harmonija - kada se događa kontinuirana transformacija energije: životinjske u ljudsku i ljudske u božansku.

Zadovoljavanje požude ne treba da se dešava kroz seks, alkohol ili slatkiše, već kroz transformaciju seksualne energije u prijateljski odnos, nežnost i duševnu toplinu. Kada u tome dostignete uspeh, zaštitna blokada u vidu odbojnosti prema seksu će nestati.

Priroda koči opasne tendencije. Na zapadu je seksualna revolucija dovela do impotencije i homoseksualnosti muškaraca, budući da je energija duše, odnosno energija buduće dece, počela da presušuje zbog prekomerne opsednutosti seksom.

Naučite da budete srećni bez seksa. Gubimo ono čemu se klanjam i dobijamo ono od čega ne zavisimo, čega smo spremni da se odrekнемo.

PISMO br. 6

Sergeju Nikolajeviću, hvala Vam na predusretljivosti.

Zaista, veći deo onoga što ste nabrojali postoji u meni. Moje omiljeno jagodičasto voće je crvene boje i mogu ga jesti na tone. Takođe volim odeću crvene boje. Jasno mi je da su sve to znaci vezanosti.

Praktikovala sam prolećno gladovanje. Takođe praktikujem i stajanje na ekserima (vrsta akupunkture, refleksologije stopala - prim. prev.) jer je to odlično sredstvo za nepoistovećivanje s telom, ali ne mogu dugo da izdržim zbog svoje vezanosti (od 30 sekundi do minut).

Razmišljala sam i konačno shvatila da sam se udala samo zato da bih bila u braku, kao i da bi mi bilo zabavno s muškarcem, a ne da bih imala decu. Kao posledica toga, seksualni odnosi odsustvuju, a moj muž je počeo da pije. Kao što ste rekli - to je normalan proces.

Kada razmišljam o svemu ovome, osećam se bezvrednom osobom, a to je druga krajnost. Potrebno je nekako uloviti tu suptilnu nit - da s jedne strane ne budem vezana za život, već da osećam svoju božansku prirodu, a s druge strane želeti i ostvariti svoje telesne želje, ne zakopavati talent u zemlju, stvarati nešto u ovom svetu.

Kako to osetiti? Eh!...

PISMO br. 7

(mesec dana kasnije)

Poštovani Sergeju Nikolajeviću,

Celo leto sam prosto letela. Muž mi se na spoljašnjem planu nije promenio. Isto kao i do sada - pije i ne radi, ali je promenio svoj odnos prema meni i postao nežniji i bolji.

Kad je nastupio period pomračenja Meseca, sve je krenulo nizbrdo... Prezauzeta sam poslom, te za muža i kuću uopšte nemam vremena i energije. Pokušavam da objasnim mužu, ali od njega dobijam gomile pritužbi i uvreda. Preti da će me ostaviti, govori mi uvredljive stvari, ponižava me. Prvo osećam ogorčenost, ali potom shvatam da je sve od Boga; smirujem se, dobro mi je, dok se on ljuti i preti mi.

Još jedan detalj: kada razmišljam o razvodu, osećam unutrašnju radost i lakoću, a kada razmišljam o budućem životu s tim čovekom, osećam teskobu i tugu. Ne mogu da shvatim zašto je tako?

Nedavno sam imala san u kome sam postavila pitanje zašto je moj muž takav, a sveta Ana mi je odgovorila da samo s njim mogu imati decu. Ali kada razmišljam o razvodu, prosto osećam da letim. Možda ne želim da se suočim sa svojim lekcijama? Ili je u pitanju nešto drugo?

Ipak je najvažnije to da se promenio moj odnos prema životu.
Hvala Vam puno!

Nastavljam da se menjam, trudim se da menjam svoj karakter, ali je teško izboriti se sa razdražljivošću, naročito u danima tzv. PMS-a (predmenstrualnog sindroma) - ali sada je i ova razdražljivost značajno manja...

ODGOVOR

Počnimo od ovog: koja žena može da bude srećna u braku?
Odgovor je jednostavan: ona koja bi bila srećna i da nije u braku.

Ako ste srećni samo onda kad imate mnogo novca, to znači da ne smete da ga imate jer će se vaša duša vezati za njega. Ako ste srećni samo kada ste potpuno fizički zdravi, nećete smeti da budete zdravi, jer će i najmanja slabost kod vas izazivati užas i paniku.

Što više budete zavisili od muža na unutrašnjem planu, time ćete biti vezaniji za porodicu i bolnije ćete prihvati svaku muževljevu manu, njegovo, po vašem mišljenju, pogrešno ponašanje.

Shvatite da nije muž taj koji treba da bude izvor vaše sreće, već da vi budete izvor sreće - kako za njega tako i za vašu porodicu. Sunce obasjava Zemlju i ne brine o tome do koga će dospeti svetlost i toplota. Zamislite kada bi Sunce odjednom počelo da se ljuti i reklo: „Ovi ljudi ne cene toplinu koju im pružam. Eno tamo, na onom mestu, neću sijati!“ Zar to nije absurdno?

Kada se na unutrašnjem planu oslobodite zavisnosti, osećaće radost ne samo kada razmišljate o razvodu, već i zato što ste živi i što imate mogućnost da volite, da budete srećni i da nešto radite.

Kada osećaj radosti prestane da zavisi od spoljašnjih sitnica, kada osetite unutrašnju slobodu, vaš muž neće morati da poseduje negativne osobine kako bi smanjio vašu vezanost za njega. Ne zaboravite na to da vam je u podsvesti odnos prema mužu potpuno drugačiji. Na spoljašnjem planu možete da mrzite supruga, ali mu se iznutra klanjate i osećate požudu.

Kada vam podje za rukom da se promenite, pratite stanje svog muža. Nemojte žuriti. Ispoljite strpljenje, jer čovek ne može da se promeni odmah. Potrebno je da vam uvek bude na pameti sledeće: oko vas se dešava upravo ono što odgovara vašem unutrašnjem stanju. Ako postanete drugačija, i vaš suprug će biti drugačiji. Ako on ne bude drugačiji, onda će ga zameniti neki drugi muškarac. Tada će vas sudbina razdvojiti pod bilo kojim, neočekivanim izgovorom. Oslonite se na sudbinu.

Dajte sebi rok od, recimo, šest meseci za rešenje svojih problema. Ako se realno promenite, onda će se i situacija realno promeniti.

Ne zaboravite da vaš osnovni cilj nije porodično blagostanje, već sreća i blagostanje u duši. Onaj koji ume da bude srećan unutar sebe, njemu će pristići i spoljašnja sreća. Nije najvažnije ono što imate u rukama, već ono što vam se nalazi u duši.

Sposobnost da budemo srećni nije nešto što se dešava u skladu sa situacijom, već uprkos situaciji - takvo stanje nazivam homeostazom ljubavi. Kod primitivnih oblika života, telesna temperatura zavisi od

okruženja, dok su toplokrvna bića slobodna i imaju mogućnost da menjaju svet oko sebe. Kada je reč o vašim osećanjima, naučite da budete čovek, a ne žaba.

Setite se Hristovih reči: „Onaj koji... ne mrzi svog oca i majku, ženu i decu, braću i sestre... ne može biti moj učenik!“ (Jevanđelje po Luki 14:26) Prevaziđite duhovno ropstvo. Sloboda, nevezanost, nesebična radost i ljubav su ono čemu težimo razvijajući se i spoznajući Tvorca.

Naučite da negujete radost uprkos situaciji. Ali osećaj unutrašnje radosti uopšte ne podrazumeva to da morate postati beskičmenjak i da je neophodno da ugadate mužu. Naučite da budete blagi i oštiri, da ustupate u sitnicama, ali i da branite ono je najvažnije. Češće upućujte mužu pohvale, češće izgovarajte reči: „Slažem se s tobom“, „U pravu si“. Takođe je korisno reći: „Izvini, pogrešila sam“. Pokažite mužu svoju fleksibilnost i nezavisnost. Srećno!

PISMO br. 8

Sergeju Nikolajeviću, hvala Vam puno.

Tek sada sam shvatila da zaista zavism od njega iako sam mislila da to uopšte nije tako. Postalo mi je jasno zašto sam s radošću razmišljala o razvodu. Jer, to je oslobođenje od vezanosti. Kada nema objekta za koji se vezujemo, čini nam se da neće biti ni problema. Razvod je svojevrsni simbol slobode.

Sada mi je ostalo još vrlo malo: da steknem tu slobodu bez bilo kakvih spoljašnjih atributa...

PISMO br. 9

(mesec dana kasnije)

Poštovani Sergeju Nikolajeviću,

Naša prepiska traje već pola godine. Pisala sam o tome da moj suprug pije, da ne radi, ne primećuje me, ne želi decu.

Pisali ste o mojim vezanostima i sa svakim Vašim pismom kod mene se dešavalo čudo oslobođenja. Prosto sam letela. Šta god da se

dešavalо, sve sam doživljavala као Božju volju, pri čemu sam osećala sreću i unutrašnju slobodu.

Na spoljašnjem planu moј muž se nije menjao, ali sam se ja orijentisala na svoje osećaje. Pisala sam Vam o tome da su me misli o razvodu činile srećnom, a misli o daljem životu s njim - tužnom i žalosnom.

Prema Vašem sistemu, naravno, ja nisam u pravu, ali sam rešila da sledim osećanja pa sam podnela zahtev za razvod braka. Tad je započeo pravi triler. Suprug mi je pretio, a istovremeno počeo da mi posvećuje više pažnje, iako nekoliko godina to nije činio, počeo je da sa mnom komunicira sasvim drugačije - ljubaznije i nežnije. Pomirio se s razvodom, ali u isto vreme tražи da odustanem od njega ili da mu platim milion rubalja (oko 13.000 € - prim. prev.) da bi otisao.

Preplavila su me oprečna osećanja... Veoma sam tužna zbog razvoda, dok se u isto vreme radujem. Isto tako osećam i veliku paniku. Moj muž takođe: naizmenično mi preti, poziva me na sastanak ili zahteva razvod.

Zašto smo mi, ljudi, tako čudni? Sve je istovremeno tužno, veselo, bolno i radosno...

Oprostite mi na ovako haotičnom pismu, potpuno sam se zaplela. Molim se svakog dana, ali se sve više zaplićem.

Hvala Vam puno!

ODGOVOR

Veoma je teško menjati se, naročito ako čovek ima potrošački mentalitet i ako je ateista.

Razgraničite kakva su vam osećanja prema mužu. Ako ne osećate ljubav prema njemu i ako ste podneli zahtev za razvod braka, budite nepopustljivi - u suprotnom će on, videvši vašu neodlučnost, postati još agresivniji.

Možete neko vreme da živite odvojeno od njega i da preispitate svoja osećanja. Možete se razvesti, neko vreme živeti odvojeno, a zatim odlučiti da li ćete ponovo biti zajedno.

Ali ako čovek ne želi da se menja na unutrašnjem planu, niti čini ikakve pokušaje u tom pravcu, vreme je da se seti Hristovih reči: „Ne bacajte bisere pred svinje“. Vi dobro poznajete svog muža - pokušajte da uvidite da li on može postati drugačiji.

Ne znam da li ste mu dali neki rok za promenu, ali čini mi se da je već kasno budući da su počeli ultimatumi. U svakom slučaju, najbolji način za rešavanje svih problema je iskrenost. Predložite mu: „Hajde da sednemo i da iskreno porazgovaramo. Reci mi šta je ono što ti se ne dopada kod mene, a ja će ti reći šta mi se ne dopada kod tebe. Ako ti nećeš da se menjaš, normalan zajednički život nije moguć i bolje nam je da se razđemo. Možda ćeš s drugom ženom biti drugačiji i možda ćeš moći da budeš srećan. Ne vidim više smisla u zajedničkom životu. Sa mnom postaješ samo gori. Saosećam s tobom, ali vremena više nema...“

Ne postoje gotovi recepti. Verujte svojim osećanjima i zaštitite ih. Odlučne ljude poštuju, a na slabima se iživljavaju i zastrašuju ih. Ako ste doneli odluku, sprovedite je u praksi.

Pišite ako budete imali nekih pitanja.

PISMO br. 10

Poštovani Sergeju Nikolajeviču,

Vaše pismo je kao melem za dušu. Mislila sam da ćete me kritikovati. Iskreno, najveća moja sumnja je bila vezana za to što Sergej Nikolajević kaže: ne treba se razvoditi.

Više puta smo muž i ja razgovarali (već dugi niz godina razgovaramo, a stvari i dalje stoje u mestu), ali on uvek ponavlja da je idealan, a da sam ja ta koja treba da se menja. Naravno, moram da se promenim čim sam s Višeg plana dobila takvog muža.

Očigledno se nisam dovoljno promenila inače bi sve bilo drugačije. Shvatam da moram da rastem, da se razvijam i mnogo toga prevaziđem.

U duši mi se pojavio osećaj lakoće. Hvala!

PISMO br. 11

(mesec i po dana kasnije)

Poštovani Sergeju Nikolajeviču,

Vaša pisma mi mnogo pomažu. Pisala sam Vam o tome da smo muž i ja u procesu razvoda. Iz početka mi je pretio u svakom pogledu, ali se sada sve relativno smirilo i komunikacija između nas je bolja nego što je bila pre podnošenja zahteva za razvod braka. Međutim, ipak smo odlučili da se raziđemo, da neko vreme živimo odvojeno, a za kasnije ćemo videti.

Za mene je trenutno goruće finansijsko pitanje, zato što on od mene zahteva mnogo novca. Nisam protiv toga da mu platim, ali on želi previše. Shvatam da je razlog u meni i mojoj zavisnosti od materijalnog plana.

Srećna sam skoro svakog trenutka, radujem se tome što živim. Verovatno sam, zahvaljujući tome, uspela mnogo toga da pobedim. Ali, kako pokazuje situacija, još uvek nisam pobedila zavisnost od novca.

Noćas sam sanjala kako su mi u stan provalili lopovi, koji su mi tražili novac i pretili da će me, u suprotnom, ubiti. Ja sam počela da se branim, a oni su dolazili iznova i iznova. Proizilazi da je za mene gubitak novca strašniji od gubitka života?

ODGOVOR

Naravno, ponašanje vašeg muža je povezano s vašim unutrašnjim stanjem. Da, najverovatnije imate dublje probleme. Ali ako vaš muž uopšte ne želi da se promeni, nego se ispostavlja da je on očigledni potrošač, vaše unutrašnje promene će teško popraviti situaciju. U tom slučaju, možda ne bi trebalo da uzaludno trošite vreme.

PISMO br. 12

(mesec dana kasnije)

Poštovani Sergeju Nikolajeviču,

Zahvalna sam Bogu što sam Vas srela. Hvala Vam na istraživanjima koja sprovodite.

Nakon dugih i bolnih pregovora (koji su trajali nekoliko godina), odluka o razvodu je konačno doneta. To se desilo pre dve nedelje.

Naravno, patila sam i plakala, jer je odluka o tome bila moja. Razvodila sam se od muža iako sam ga volela, ali sam shvatila da tako više ne može da se živi (udarala sam kao riba o led i svi moji pokušaji bili su uzaludni).

Od početka naše prepiske sve češće sam osećala radost zbog svega što mi se dešava u životu. Ta radost bukvalno ispunjava moj život - čak i kada plačem, osećam tihu radost. Kako vreme odmiče ona je sve prisutnija.

Osećam da me Bog vodi kroz život. Bez obzira na to što je razvod potvrda vezanosti i pogrešnog pogleda na svet, osećam da je ta odluka ispravna, da me Bog veoma voli i da me vodi. Sada pišem i plačem od radosti što mogu da živim i osećam, dišem i hodam.

Uistinu se svet menja nabolje i vreme je da se uskladim s njim. Hvala Vam puno! Osećam ljubav!

S poštovanjem...

GORDOST I SEKS

PISMO br. 1

Dobar dan Sergeju Nikolajeviču,

Vaše knjige čitam oko godinu dana. Polagano u životu raspoređujem sve na svoje mesto i počinjem da shvatam kako se prema čemu treba odnositi.

Moj problem se sastoji u sledećem: tokom dve godine zajedničkog života s mužem imali smo seksualne odnose samo dva puta. On nema za tim želje. Mladi smo: ja imam 27, a on 33 godine, oboje smo sportisti i dobrog zdravstvenog stanja (kako su pokazale analize).

Zajedno živimo skoro tri godine, a od toga smo, na njegov predlog, živeli odvojeno oko osam meseci. Prva godina našeg braka bila je zastrašujuća: on me je neprekidno vređao i povređivao. Na kraju je shvatio da je takav život mučenje i da ne želi da nastavlja takve odnose. Bila sam veoma ogorčena jer nisam shvatala čime sam zaslužila takav odnos. Posle našeg rastanka sam postala vernica i počela sam da se molim, posećujem crkve, čitala sam akatiste, prisustvovala službama i molila Boga da nam pomogne.

Uverenje da je to muškarac koji mi je predodređen ni sad me ne napušta. Posećivala sam razne vračare i vidovnjake i svi su jednoglasno rekli da ne treba da budemo zajedno. Sve vreme sam se raspravljala s njima ne prihvatajući njihove savete.

Na kraju smo sklopili brak. Ali naš intimni život ne postoji. Kao odgovor na bilo kakve pokušaje da razgovaramo o toj situaciji moj muž se zatvara u sebe i kaže da ne zna šta da radi.

Molim Vas, pomozite mi da razumem. Posavetujte me šta da radim. U čemu je problem?

S poštovanjem...

ODGOVOR

Dobar dan!

Za početak ču vam ispričati priču koju mi je poslala jedna čitateljka. Dok je išla u školu, u njenom razredu je bio prelep momak za kojim su sve devojke ludele. Svaka je maštala da zasluži njegovu pažnju, ali je on prema njima bio ravnodušan, a tu devojku uopšte nije primećivao. Ona se do ušiju zaljubila u njega i užasno je zbog toga patila.

Jednom prilikom je o svojim brigama ispričala ocu, koji ju je, da li iz šale ili ozbiljno, posavetovao: „Pomoli se ženskim duhovima iz naše porodice i zamoli ih za pomoć - neka učine tako da ti taj momak uzvrati ljubav“.

Devojka je tako uradila i desilo se čudo: vršnjak je odjednom postao zainteresovan za nju. Na maturskoj večeri ju je pozvao na ples i rekao: „Ja ču se oženiti s tobom ali to neće biti sada, već za dve godine“. Nju je to strašno povredilo i ona je prestala s njim da komunicira, bez obzira na njegove pokušaje da se pomire. A zatim su tog mladića pronašli mrtvog na pruzi - bacio se pod voz. Koliko se sećam, devojci je nakon toga počela da se raspada sudska i uopšte nije mogla da ostvari vezu s muškarcima.

Kada žena odbaci ljubav ili ide protiv sudske, kod nje se naglo rasplamsava podsvesna agresija prema drugima, ili prema samoj sebi. Ona podsvesno ubija supruga, povređuje ga, čak i ne sluteći da se to dešava. Kasnije taj isti program uništenja deluje na zdravlje i sudske njene dece, koja se razboljevaju bez ikakvih razloga, a lekari ne mogu da im pomognu.

Naravno, možete pokušati da idete glavom kroz zid, ali teško da ćete u tome uspeti - najverovatnije će zid smrskati vas. Ako ste čitali moje knjige, treba da znate šta je to podsvesna agresija.

Ako majka ima težak karakter, ako je bila ogorčena, ako je osuđivala i bila sklona uniniju, ukoliko joj je nedostajalo milosrđa i saosećajnosti prema drugima, ove tendencije će preneti na čerku. Ako čerka bude podržavala te tendencije svojim osećanjima i postupcima, ona će podsvesno nanositi štetu muškarcima. Pritom, što više bude volela muškarca, time će mu više štetiti i uništavati ga - jer voljenoj osobi je daleko teže da oprostimo bol i prevaru nego onome koga ne volimo.

Prilikom seksualnog odnosa podsvest muškarca se otvara i ženi je daleko lakše da ga povredi. Upravo je to najčešći razlog ravnodušnosti prema supruzi i stalnih preljuba muža.

I, eto, s Višeg plana su vam dali muža, ali su vas ograničili u požudi, koja leži u osnovi gordosti i utiče na to da čovek zaboravlja na Boga. Kada se ljubav prema muškarcu postavi na prvo mesto, a ljubav prema Bogu na drugo, počinje da se razvija požuda, pojačava gordost, agresivnost, umnožavaju se nesreće i bolesti.

Tužno je, ali svetske religije su zaboravile na Prvu zapovest te su najvažnijom proglašili onu: „Voli bližnjeg svog kao samog sebe“.

Za svoju sreću se možete i morate boriti. Ali trebalo bi da shvatite da to, kako se prema vama odnose spolja, u potpunosti odgovara onome kakvi ste na unutrašnjem planu. I vaša sudska se poklapa sa onim kakvi ste duboko iznutra. Pritom, vi ne osećate niti znate šta se nalazi duboko u vama. Tamo počiva iskustvo vaših predaka i vaših prošlih života.

Od sudske morate da prihvate „bure meda s kašikom katrana“ da bi se ograničio porast greha i agresije, a zatim je potrebno da se menjate i u dubljim slojevima, kao što se menjate na površini. Potrebno je da promenite svoje ponašanje, osećanja, odnos prema ljudima i Bogu. Kada se promenite vi, promeniće se i vaša sudska, a time i odnos muža prema vama.

Ne savetujem vam da ulazite u okršaj sa sudsakom jer će se stvari samo pogoršati. Onaj koji želi da dobije nezarađen novac prvo čini greh na nivou osećanja, zatim vrši administrativne prestupe, potom krivične, a na kraju mu sledi zatvor ili smrt.

Pažljivije pročitajte moje knjige i pogledajte seminare - možda će vam to biti od pomoći.

Želim vam uspeha u radu na sebi.

PISMO br. 2

Sergeju Nikolajeviću, hvala Vam na odgovoru!

PISMO br. 3

Poštovani Sergeju Nikolajeviću,

Pre dva meseca sam Vam pisala o tome kako moj suprug i ja nemamo seksualne odnose već skoro dve godine i kako on ne oseća nikakvu potrebu za tim. Oboje smo mladi, on ima 33 godine, a ja 28. U braku smo pola godine.

Odgovorili ste mi da uzrok leži u mojoj podsvesnoj agresiji.

Nastavila sam da čitam Vaše knjige, da odstranjujem svoje nezadovoljstvo mužem, da se lakše odnosim prema svemu i da radim na svojoj ljubomori.

Pre nedelju dana sam imala kompresioni prelom kičme zbog nesmotrene greške u sportskoj sali. Profesionalna sam atletičarka i to prilično uspešna. Za 17 godina nije bilo praktično nikakvih trauma, osim malih, i to zbog prenaprezanja.

Situacija u kući je za sada bez promena. Da li je moj rad na sebi povezan s povredom kičme?

ODGOVOR

Iza ljubomore se obično skriva gordost koja je, prema Bibliji, osnova greha. Požuda se neprimetno pretvara u gnev, a gnev, osećaj nadmoćnosti i osećaj sopstvene ispravnosti - u ljubomoru i požudu. Gordost je, kako je napisano u Starom zavetu, udaljavanje od Boga.

Na koji način se odvija udaljavanje od Boga? Kako otpočinje ovaj proces? Jedan od prvih predznaka je gubitak osećaja o svejedinstvu, kao i toga da je u osnovi svega Tvorac. Nakon gubitka jedinstva sa Prauzrokom, kod čoveka se pojavljuje osećaj sopstvene primarnosti, nadmoćnosti, neponovljivosti i ispravnosti.

Zatim ljubav počinje da se pretvara u vezanost i strast, a duša se vezuje za svoju prolaznu spoljašnju ljušturu. Život i blagostanje postaju osnovni kriterijumi sreće. A dalje se sve dešava kao u priči Nikolaja Leskova „Ledi Magbet Mcenskog okruga“...

Međutim, ipak se, po pravilu, prvo aktivira podsvesni sistem zaštite, ili, kako sam ga nazvao, sistem samoregulacije polja. Na primer, možemo dobiti neke sudbinske nagoveštaje. Uključuje se zaštita duše kroz ograničavanje ljubomore i gordosti.

Kičma, kao što sam više puta pisao u svojim knjigama, slična je zborniku zakona jer nosi na sebi sve organe. Postoji ruska poslovica: „Gde je zakon, tu je i nezadovoljstvo“. Kad osećamo da smo ispravni, onda su tu i osećaji nadmoći, osuda i ljutnja. Osuda (ili spremnost da se osuđuje) često dovodi do trauma u predelu kičme.

Vi ste profesionalna atletičarka. Možda vam ta profesija uliva osećaj sile i nadmoći prema drugima. Možda nije slučajno što su nekada žene bile slabe i zavisne od muškaraca? Možda im je zbog toga bilo lakše da veruju u Boga? A emancipacija žena, nadmoć prema muškarcima i uniseks princip - put je ka Sodomu i Gomori.

Od čega žena teži da bude emancipovana i slobodna? Od rađanja dece i njihovog vaspitanja? Od vere u Boga? Od požude? Moralnosti, porodice i duše, kao čovekove suštine, u korist želja, blagostanja, nabildovanih mišića?

Čini mi se da će vam se, ako ponovo počnete da „radite na sebi“, otklanjajući gordost da biste izbegli buduće povrede, pojaviti novi problem. Radi se o tome da duša nije mehanizam u kome se nešto može zategnuti i zašrafiti, s ciljem poboljšanja zdravlja i dobijanja blagostanja. Rad na sebi je dug put postepenog prevazilaženja i promene karaktera.

Najvažnije je kakav čovek ima cilj. Ako je cilj poboljšanje zdravlja i blagostanja, u tom slučaju su molitva, pokajanje, preispitivanje prošlosti i opruštanje kamuflirana magija. Na samom početku rada na sebi čovek često ima takve ciljeve. Ali potom ti ciljevi treba da budu dopunjeni višim.

Čovekov cilj je razvoj duše. Bez vere u Boga, bez promene karaktera čini mi se da je to nemoguće.

Očigledno je kod vas u pitanju tipična situacija, kad sudska komunicira s vama, ispravlja vas, pomažući vam da pronađete ispravan put.

PISMO br. 4

Sergeju Nikolajeviću, zahvaljujem Vam se na odgovoru.

PISMO br. 5

(oko mesec dana kasnije)

Poštovani Sergeju Nikolajeviču,

Odgovorili ste na oba moja pisma i za mene je to pravo čudo. Još jednom Vam hvala što ste za to pronašli vremena.

Mnogo godina se bavim sportom. Često sam osvajala medalje na svetskim prvenstvima, ali svaki put kada sam pobedivala, u glavi mi je odjekivalo da se time ne treba hvaliti i razmetljivo ponašati. Ne smatram sebe boljom od drugih niti da sam po nečemu iznad bilo koga. Mnogi poznanici me smatraju skromnom, pa se čak i šale kako je potrebno da ispoljavam više samopouzdanja ako se imaju u vidu moja dostignuća.

Oduvek sam želela da zasnujem porodicu. Verovala sam u Boga i nisam težila tome da budem jača od muškaraca. Uvek sam želela da imam muža koji je jači od mene, da od njega učim, da ga poštujem i zaista u svemu budem „iza njega“. Ovim sam želela da vam objasnim da nisam „gvozdena lejdi“.

Sada već mirnije prihvatom problem koji se tiče nedostatka seksualnih odnosa, tj. ne brinem zbog toga kao što sam brinula ranije. Shvatam zašto mi je dato to uzdržavanje.

Međutim, pojavio se drugi problem: moj muž kao da je poludeo - viče na mene, vređa me i ponižava. To se i ranije dešavalo i, tokom vremena, uspela sam da promenim odnos prema tome i naučim da bez histerije i ljutnje prihvatom konflikte koji se pojavljuju ni zbog čega. Ali ono što se dešavalo ranije ne može da se uporedi sa onim što se dešava poslednjih nekoliko dana: uvrede i poniženja se neprekidno sipaju, i to takve od kojih čoveka podilazi jeza. On viče kako treba da se razvedemo jer neće više da trpi takav nakaradan život, pri čemu traži od mene da pokupim svoje stvari i da me više očima ne vidi.

Sećam se Vaših reči: što je manje zemaljske logike u onome što se dešava, više je božanske. Ne gajim ogorčenost i ljutnju na muža. Prihvatom to kao čišćenje, molim se sve vreme i ponavljam da mi je послano s Višeg plana za moje dobro.

Osećam strah da će izgubiti porodicu, ali shvatam da moram preći ceo put, jer ukoliko ga ne pređem, problemi će se ponavljati i u odnosu s drugim muškarcima. Veoma volim svog muža i shvatam da moram smanjiti intenzitet svoje ljubavi zato što mu ona samo šteti. Na prvom mestu treba da bude ljubav prema Bogu. Iskreno govoreći, racionalno razumem smisao tih reči, ali ih ne osećam. Veoma bih volela da čujem Vaš komentar, jer želim da sačuvam porodicu i popravim kod sebe parametre, čiji nivo nije dovoljan da bih s mužem uspostavila intimne odnose, kao i odnos u celini.

ODGOVOR

Na nivou svesti mi se često ponašamo kao „nevini i nedužni“, ne shvatajući da naša podsvest doživljava situaciju i na nju reaguje na potpuno drugačiji način. Spolja možete da delujete kao sramežljiva i povučena osoba, ali unutar vas može da postoji, po svemu sudeći, veoma visoka gordost.

Nekada sam konsultovao sportiste i pomagao im da se harmonizuju na unutrašnjem planu. Spolja su to bili dobrodušni momci, ali iznutra je u njima bila ogromna gordost, a samim tim i agresija. Čim su postizali sportske uspehe (kada su umesto dva ili tri gola u sezoni postizali tri pogotka po utakmici) - odmah se raspadao njihov lični život. Ispostavilo se da su ljubomora i gordost tesno povezani, da se prepliću jedno s drugim i imaju zajednički koren.

Ljubomora i gordost su par - međusobno se dopunjaju i uravnotežuju osobine. Kada je čovekova težnja ka Bogu krhka, kada ima malo ljubavi, on svoju vezanost može da premesti s jednog oslonca na drugi, odnosno sa ljubomore na gordost i obrnuto. Na taj način se odvija podsvesna, intuitivna samoregulacija.

Razmere naše sreće, slično visini zidova na kući, utvrđene su temeljom, a temelj je ljubav prema Bogu. Ako čovek nema dovoljno ljubavi prema Bogu, a postigne sreću u nekoj životnoj oblasti (na primer, uspehe u poslu ili sportu), onda će u drugoj oblasti (na primer, u ličnom životu), morati da bude nesrećan.

Stepen čovekove sreće određen je stepenom njegove ljubavi prema Bogu. Ako je sreće više nego što dopušta nivo njegove ljubavi

prema Bogu, dolazi do snažne vezanosti koja vodi ka raspadu - bolestima i smrti. Kuća ne treba da ima više spratova nego što dopušta čvrstina temelja. Stepen sreće ne treba da bude veći nego što dozvoljava stepen ljubavi prema Bogu.

Intimni život pojačava požudu, koja leži u osnovi gordosti i ljubomore. Spasavajući vas ili vašu decu, sloboda ograničava osnov, koren vaše gordosti. Za početak pokušajte da pomognete slobodi i prevaziđete požudu.

Šta vam može biti od pomoći? Post i molitva, osamljivanje, jogi, tehnike disanja, kao i ishrana koja blokira požudu i smanjuje strast.

Na muža prvo treba gledati kao na dete, a potom kao na brata. U sadašnjem periodu treba zaboraviti na seks i zamerke prema mužu. Pohvala poput „Izgleda da sam ja pogrešila...“ - dobro zvuči!

Sada se otvorila vaša podsvest i unutrašnja „prljavština“ je počela da izlazi spolja. Istinsko ozdravljenje se dešava kroz pogoršanje stanja, koje treba ublažiti pravilnim emocionalnim stanjem.

Da li ste ozbiljno radili na svom karakteru? Izgleda da ste radili na telesnom nivou jer se podsvesno poistovećujete s telom. Ali vi ste duša, duša koja voli Boga - i takve karakterne osobine treba i da razvijate. Nemojte se podsvesno boriti za liderstvo, već osećajte jedinstvo s mužem, zajedništvo i saosećanje prema njemu.

Ponašanje muža je pokazatelj vašeg unutrašnjeg stanja. Kao što je poznato, aristokratkinja se ne prepoznaće po odeći, već prema tome kako se prema njoj ophodi okolina.

Radite na sebi.

PISMO br. 6

Sergeju Nikolajeviču, hvala Vam na odgovoru. Nastavljam rad na sebi i promeni svog karaktera.

PISMO br. 7

(nakon šest meseci)

Poštovani Sergeju,

Već nekoliko puta Vam pišem i kao dete se radujem svakom Vašem odgovoru!

Smatram da se moj osnovni problem krije u tome što već tri godine moj muž i ja nemamo intimne odnose.

Njegov karakter je vrlo složen. On me stalno ponižava, vređa, ponaša se odvratno, prilikom svake svađe odmah više da će se razvesti, da ne može više da me trpi i dr.

U proteklih godinu dana pročitala sam petnaest Vaših knjiga, otpočela rad na sebi, ali se moj muž ponašao užasno prema meni. Srećom, nije podigao ruku na mene. Međutim, njegova mržnja mi je postala nepodnošljiva.

Radim na sebi: pokušavam da otklonim nezadovoljstvo, da razumem svaku situaciju, da bar malo utičem na to da mi se muž promeni - trudim se da iznesem ono što mi se ne dopada, da ne trpim čutke sve uvrede.

Kada sam letos pretrpela kompresioni prelom kičme, shvatila sam da mi to nije dato tek tako. Nastavljam rad na sebi - trudim se da se ne ljutim, otklanjam nekadašnju srdžbu na muškarce i muža, prolazim kroz situacije u kojima su me vredali i prihvatom ih s ljubavlju i razumevanjem. Ali sada se nalazim u čorsokaku jer se muževljev odnos prema meni ne menja.

Ne želim da od sebe pravim žrtvu, ali moje okruženje je šokirano kad čuje neku od gadosti koje mi muž upućuje. Sve prihvatom jer razumem da je to čišćenje koje je potrebno ne samo meni, već i mojoj budućoj deci. Međutim, polako se predajem jer sam nesrećna i nezadovoljna sopstvenim životom.

U kom pravcu da idem? Da nastavim da trpim i radim na sebi? Ali ja ne vidim ni najmanju iskru poboljšanja i zastrašuje me činjenica da će tako ostati do kraja života. Da li se treba razvesti? Razumem da to nije izlaz jer će problemi iz tog braka preći u drugi.

Biću Vam veoma zahvalna za savet.

Hvala Vam na velikom radu.

ODGOVOR

Da bi se promenila situacija, neophodno je da se dublje promenite vi, sami. Prvo treba osetiti kajanje, zatim pokajanje, a potom menjati karakter. Na kraju će se pojaviti radost, koja ne zavisi ni od čega.

Potrebno je da se odvojite od muža na dva-tri meseca kako biste se udaljili iz situacije i ostali sami sa sobom i s Bogom. Sve dok se nalazite u kućnom kavezu, promene su malo verovatne.

Postanite drugačija. Posmatrajte muža kao dete i biće vam lakše da sačuvate ljubav i radost.

Ali možda vam je suđeno da budete s drugim muškarcem i zato se sve skloplilo upravo tako.

Odnosi treba da razvijaju dušu i ljubav, a ne da ih uništavaju. Iskušenja ne treba da se pretvaraju u mučenje. Sukob podstiče razvoj samo ako postoji unutrašnje jedinstvo, odnosno ljubav, poštovanje i dobrodušnost. U suprotnom će početi uništenje i degradacija. Promenite situaciju, ne odgovlačite, ne dopustite da se pogorša.

P. S. U proteklih godinu dana ste počeli da „radite na sebi“, odnosno, trudili ste se da otklonite uvrede i prihvativate situaciju. Međutim, to nije kozmetički salon i šminkanje ponašanja vam neće pomoći, jer to nije dovoljno. Potrebne su realne, dublje promene.

Vaša gordost se povećava i o tome svedoče ne samo problemi s kičmom. Imate 28 godina, a meni je 65, a vi me oslovjavate samo po imenu. To i jeste gordost. Najčešće se ljudi, koji me mole za pomoć, razliku od vas, ophode sa daleko više poštovanja.

Gordoj osobi je lakše da umre, nego da se promeni. Njoj je čak nemoguće i da se izvini.

Dakle, na početku se čovek kaje zbog onog što je učinio i preispituje svoje ponašanje. To su početne, spoljašnje promene. Zatim sledi pokajanje, a to je promena osećanja, karaktera. To su dublje

transformacije koje treba da budu podržane ponašanjem. Kako to učiniti? Veoma prosto:

- 1) Nemojte se prepirati sa suprugom, nemojte ga osuđivati.
- 2) Što češće izgovarajte: „Pogrešila sam“, odnosno: „U pravu si, slažem se s tobom“. Nikad mu ne treba upućivati prekore.
- 3) Češće se osmehujte.
- 4) Upućujte mužu komplimente, naglašavajući njegove dobre osobine.
- 5) Pokušajte da se postavite na mesto muža i da ga razumete.
- 6) Budite pažljiva, brižna, fleksibilna, radosna i iskrena osoba.
- 7) Nemojte se svetiti, ne dokazujte da ste u pravu (ispravnost se sama štiti), ne treba da se uzdižete niti ponižavate.
- 8) Treba razmišljati o duši, odnosno naučite da budete srećni bez seksa, bez ostvarenja ličnih idealja, ne zahtevajući, ne uzimajući, već dajući.

Uloga supruga nije u tome da se od njega nešto dobije, već pre svega da mu se pruži. Dete nije potrebno majci da bi ona nešto od njega dobila. Majka se žrtvuje, brine, pruža i ne besni zbog toga što dete zaboli stomak ili je uprljalo pelene. To se naziva nesebična ljubav.

Muškarcu je potrebna ista takva ljubav. On suptilno oseća šta je falš. Stoga ne treba da imitirate promenu karaktera, već da započnete stvarni rad na svojim osobinama.

Srećno!

PISMO br. 8

Sergeju Nikolajeviću, izvinite.

Da, to je potpuno nepoštovanje, ali ja čak nisam ni primetila da Vam se nisam obratila po očevom imenu. To uopšte ne liči na mene... Stidim se i plače mi se. Potpuno sam zbumjena ovom situacijom. Ali ona je veoma poučna za mene.

Veliko Vam hvala na lekciji i odgovoru.

S poštovanjem...

MUŠKI PROBLEMI

Dobar dan poštovani Sergeju Nikolajeviću!

Imam skoro 40 godina, ali još uvek nisam zasnovao porodicu. Sve žene i devojke s kojima sam se upoznavao, iz nekog razloga su odbijale da stupe sa mnom u ozbiljnije odnose, zasnivanje porodice i zajednički život.

Tokom svih ovih godina pokušavao sam da se upoznam sa mnogim ženama i devojkama s ciljem uspostavljanja ozbiljnih odnosa i zasnivanja porodice. Dešavalo se to na različite načine, uključujući i popularne internet sajtove za upoznavanja, na kojima je u objavljenim podacima bilo navedeno da žena želi porodicu. Ne razumem zašto su me žene i devojke, sve po redu, odbijale. Upoznavao sam se sa neudatim ženama i devojkama, lepim i ne naročito lepim pri čemu mi uopšte nije bitna njihova finansijska situacija.

Evo i nekoliko reči o mojim osobinama: simpatičan sam, dobrodušan, komunikativan, a u kontaktu sa ženama nemam komplekse i normalne sam seksualne orijentacije. Bio sam dobar student, zaposlen sam i živim s majkom. Nisam osuđivan, nemam poroke poput alkoholizma ili narkomanije, bez invaliditeta sam, nisam sklon varanju žena.

Zašto ne mogu da zasnujem porodicu? U čemu je razlog?

Sve moje kolege na poslu su već oženjene, ili su bili u braku. Kolege, prijatelji, poznanici, kao i školski drugovi se čude kako to da još uvek nemam porodicu, da ne živim niti sam živeo s nekom ženom ili devojkom.

U mom okruženju je veliki broj neudatih žena, ali iz nekog razloga - ja nemam sreće.

ODGOVOR

Kada analiziramo svoje misli i postupke, polazeći od opšteprihvaćenih predstava o karmičkim zakonima, ne uspevamo uvek da shvatimo zašto naša sudbina teče baš tako, a ne drugačije. Čini nam se da smo se pristojno ponašali, nikoga nismo povredili, prevarili, niti

ubili - ali iz nekog razloga u životu nije sve onako kako bi trebalo da bude...

U suštini, mehanizam karme je mnogo suptilniji. Naše zdravlje i sudbina nisu određeni spoljašnjim, već unutrašnjim stanjem: ne svešću, već podsvešću. Podsvet je, može se reći, značajan deo onoga što nazivamo čovekovom dušom. A duša su osećanja.

Naša podsvet sve beleži: misli, osećanja i postupke. Međutim, svet oko nas reaguje na stanje naših osećanja. Upravo ona osećanja koja se nalaze duboko u duši određuju naše zdravlje i sudbinu.

Možemo se setiti nekih svojih prestupa i pokajati se zbog njih. Ali može li čovek da se seti svojih dubljih osećanja? Može li da se seti šta je radio u svojim prošlim životima? Ili, na primer, šta je radila naša prababa ili neko od rođaka iz osmog kolena? Međutim, možda baš njihovi postupci utiču na našu sudbinu.

Kako možete da sazname u kojoj meri je „opterećena“ vaša loza? Ako su nam roditelji bili razvedeni, to može biti minus. Ako su postojale ubice ili samoubice - to je još jedan debeo minus. Ako je bilo teških ili neizlečivih bolesti, koje su uvek povezane s dubljim gresima - znači da lozu prati ozbiljna nesreća. Greh je pogrešan odnos prema svetu i pogrešno ponašanje kao posledica naših osećanja. Ako postoji takozvano porodično prokletstvo, odnosno veći broj neudatih i neoženjenih rođaka - to takođe svedoči o dubljoj, emocionalno pogrešnoj percepciji sveta.

Ukoliko čovek poseduje ogromnu unutrašnju vezanost i ljubomoru, koje je učvrstio nekim svojim postupcima, ta sklonost se prenosi na nekoliko budućih pokolenja. Svaki čovek može da oseti u kojoj meri je ljubomoran, koliko je vezan za svet, koliko nije spremан да se žrtvuje i oprosti. Odnosno, svedočanstvo o tome da su vaši preci svojevremeno počinili grehe skriva se sad, u vašem karakteru.

Kako se može utvrditi šta ste radili i osećali u prošlim životima? Naše sopstveno iskustvo osećanja i postupaka, koje smo prikupili u prošlim životima, obično se poklapa sa roditeljskim nasleđem, odnosno naša lična karma se podudara sa roditeljskom. Ako ste u prošlom životu bili previše ljubomorni, u ovom životu ćete dobiti iste takve roditelje. Ako se niste trudili da sami zarađujete za život, već vam je bilo draže da otimate od okoline, kradete i pljačkate - dobićete roditelje sa istom

takvom sklonošću. Ukoliko vam se dopadalo da pokoravate ljudе i da se uzdižete na račun ponižavanja drugih - dobićete istog takvog oca ili majku s despotskim karakterom.

Što manje osuđujemo naše roditelje i prevazilazimo nedostatke koje smo od njih nasledili, time nam se povećavaju šanse da popravimo sudbinu i rešimo probleme.

Naš život je određen nekolicinom glavnih faktora: odnosom prema Bogu, prema roditeljima, prema sebi, ljudima, slobodi, okruženju, situacijama sa kojima se suočavamo. Što pravilnije komuniciramo sa spoljašnjim svetom, što pravilniju imamo predstavu o Bogu, što više u svojoj duši negujemo ljubav, toliko smo u životu uspešniji. Da bismo postali srećni spolja, moramo naučiti da budemo srećni unutra.

Mnogi pokušavaju da neguju ljubav prema Bogu i da se dobrodošno odnose prema ljudima, ali su pritom skloni malodušnosti, tj. imaju loše mišljenje o sebi. Oni ne shvataju da je svet celina: kada čovek ne voli sebe, on ne može da voli ni druge ljudе i u njemu slabljubav prema Bogu.

Jedno od najvažnijih pravila je sledeće: potrebno je voleti sebe. Ne sme se loše misliti o sebi, već je potrebno verovati u sebe. Prema svojim nedostacima se treba odnositi kao prema prirodnoj razvojnoj fazi. Svaki problem koji nam se pojavljuje u životu predstavlja priliku za razvoj.

Potrebno je shvatiti da čovek može da se promeni, da postane bolji, i ako zaista nečemu budemo težili i verovali (a vera znači odsustvo straha i sumnji koji blokiraju energiju), možemo dostići neslućene visine. Hristos nije uzalud govorio: „Verujte - i planina će se pomeriti s mesta!“

Potrebno je da obratite pažnju na svoj odnos prema svetu i naučite kako da se pravilno sukobljavate s njim. Bez sukoba, nema ni razvoja.

Da bi se sukob pravilno razrešio, neophodno je poštovati zakon jedinstva i borbe suprotnosti. Unutra, u duši, uvek treba da negujemo ljubav, dobro, milosrđe, saosećajnost, a spolja može da se odvija sukob, borba, razjašnjavanje odnosa. Potrebno je znati na koji način treba braniti svoje interesе, a istovremeno uvažavati interesе drugih.

Umeće da pravilno komuniciramo s ljudima, da pravilno reagujemo na svaku situaciju, umeće da u molitvi ne molimo Boga za

neku dobit, već da zahvalimo za ono što nam je već dao (zahvalnost je jedan oblik ljubavi), umeće da prihvatamo Božju volju bez žaljenja, strahova i ljutnje - iz svega ovoga se stvaraju zalihe izdržljivosti koje će nam pomoći u životu.

Svaki greh, odnosno udaljavanje od Boga je umanjenje ljubavi u duši, porast gordosti, osećaja sopstvene važnosti, nesposobnost žrtvovanja, poklonstvo užicima, vezanost za svoje nagone, za svetovne objekte, kao i ogroman otpor prema mogućnosti da se oni izgube.

Svaka religija počinje sa žrtvom. Ako ste zavidni, ako ne možete, ili vam je teško da se žrtvujete, da priređujete drugima poklone, pomažete ljudima - to znači da neizostavno imate probleme u ličnom životu.

Ako vam samo jedna misao o izdaji voljene osobe izaziva unutrašnju ogorčenost, znači da su vam problemi u odnosima zagarantovani. Ako osećate da se na unutrašnjem planu klanjate ženama - imaćete probleme s njima.

Sve ono čemu se klanjamo, zaboravljujući na ljubav prema Bogu, sve što stavljamo na prvo mesto, moramo da izgubimo, ili sve to treba da nam bude „bljutavo“ i propraćeno problemima. Što se više u vašoj podsvesti odvija veliko poklonjenje ženama, toliko će one morati da vas povređuju, ponižavaju, da vas odbijaju i dr. I što ste više spremni da ta uniženja prihvataate kao lek, toliko će vaša duša moći da se preorientiše i da svojim najvažnijim ciljem ne učini prolazne, kratkotrajne dobiti, ili sam život i njegov produžetak, već najvažniji izvor života - Tvorca, koji nam daje sve: život, zdravlje i svaki oblik sreće.

Koji su još razlozi zbog kojih mogu postojati problemi s devojkama i ženama?

Ako je majka imala abortuse, u njenoj podsvesti se formirao program uništenja dece. Ovaj program se prenosi na njenu decu, a, istovremeno, odbija i njene potencijalne supružnike. Jer mi, na podsvesnom nivou, intuitivno osećamo dušu drugog čoveka.

Kada je žena veoma nezadovoljna mužem ali to ne pokazuje, nego gomila emocije unutar sebe, postepeno se njena ljutnja pretvara u program uništenja voljene osobe. A zatim će njena deca imati teškoće u odnosima s ljudima. Abortusi, dugotrajna razočaranja, osuđivanje

voljene osobe i jak gubitak volje za životom spuštaju se u podsvest i kasnije se ispoljavaju kao zdravstveni i porodični problemi.

Zabeležite u kojoj meri vam se, prilikom svađe s bliskim ljudima, pokreće agresija ili depresija i iz toga izvucite zaključke. Kada budete analizirali istoriju vaše porodice, čak i samo dva-tri pokolenja unazad, i kada se budete prisetili glavnih događaja u vašem životu i pažljivo proučili svoj karakter - moći ćete sebi da postavite dijagnozu i razumete kako treba da radite na sebi.

U suštini, koren problema kod svakog čoveka je kršenje dve glavne zapovesti: „Voli Boga iznad svega“ i „Ne pravi sebi idola“.

Kada čovek narušava Prvu zapovest, odnosno gubi ljubav, odriče je se, on nesvesno narušava i drugu - počinje da se klanja nekome ili nečemu umesto Bogu. Posle toga se pojavljuje i agresivnost, problemi sa zdravljem i sudbinom, kao i prestupi...

Da li ste se zapitali zašto je Hristos mogao da izleči sve bolesti? Postoje iscelitelji koji mogu da leče samo određene bolesti; kao i oni (takvih je samo nekoliko) koji mogu da izleče prilično širok spektar bolesti. Hristos je mogao da izleči skoro svaku bolest, što znači da je znao kako se prevaziđa greh u samom korenu. Upravo nas tome on i uči.

Ljubav koja ne zavisi ni od koga i ni od čega, ljubav čak i prema neprijateljima, najbolji je lek koji isceljuje bolesti, sudbinu i odnose među ljudima. Stoga su poštovanje prve i druge zapovesti neophodni uslovi za zdravu i beričetu porodicu.

A sada nekoliko reči o najprostijim stvarima. Da bi muškarac zasnovao porodicu, on mora da poseduje određene osobine.

Neophodno je da bude hrabar i energičan da bi zaštitio i održao svoju porodicu.

Mora da bude spreman da se žrtvuje za spasenje porodice, da žrtvuje svoje vreme i energiju radi njenog održanja.

Treba da bude dobrodušan i da razume da je temelj porodice jedinstvo; ako nema jedinstva, onda se porodica raspada.

Mora umeti da opraviči i da razume drugu osobu. Bračni život je sličan turističkoj ekspediciji. Da bismo uspešno prešli maršrutu,

potrebno je da budemo spremni da se žrtvujemo, brinemo, imamo razumevanja, budemo brižni prema bračnom drugu, upućujemo mu komplimente, podržavamo ga, budemo radosni i ne kvarimo mu raspoloženje.

Sve je vrlo prosto: da bismo bili srećni, potrebno je da učinimo srećnim onog koji je pored nas. Vaša energija treba da bude energija podrške, dobrodušnosti i radosti, a ne energija konzumerizma, pretenzija i straha. Ako budete išli u tom pravcu, pre ili kasnije će se vaša duša promeniti i moći ćete da ostvarite porodičnu sreću.

Generalno gledano, ispravna čovekova težnja je u stanju da blokira svaku negativnost koju smo nasledili od predaka, kao i iz prošlih života.

Najvažnije je da težimo ka Bogu i ljubavi, da stalno radimo na sebi, budemo spremni na promene i razumemo da se karakter ne menja odjednom, ali da je ipak sve moguće!

KONFLIKTI U PORODICI (tema na forumu)

Na mom internet sajtu postoji forum gde čitaoci komuniciraju. Nedavno sam video jednu zanimljivu temu iz koje se pokrenula diskusiju i ja sam odlučio da načinim eksperiment, odnosno da napišem komentar pod pseudonimom i vidim kako će moja razmišljanja i saveti biti prihvaćeni.

* * *

Supruga i ja se stalno svađamo. Kada je o meni reč, ako nešto nije po mome, odmah padam u vatru. U stanju sam da se izvičem na nju, ponizim je, izvređam i konflikt onda može da traje do jutra. Nakon toga supruga odlazi od kuće kod majke ili priateljice. Na kraju svega, iskreno joj se izvinjavam, pri čemu se čak i ne sećam šta sam joj sve rekao.

Njene zamerke prema meni su:

- 1) Suviše često želim seks, a on je prestao da se joj dopada nakon šest meseci zajedničkog života. Nikada nije doživela orgazam putem klasičnog seksualnog odnosa.
- 2) Zabranjujem joj da puno radi, a ona želi da nađe neki honorarni posao. Trenutno imamo hipoteku i kredite, ali izlazimo na kraj s tim. Imam stabilnu prosečnu platu u dobroj firmi.

Nakon poslednje svađe otišla je kod svoje majke i ispričala joj je kako sam je uvredio. Čini mi se da me tašta sad mrzi iako smo ranije imali dobre i srdačne odnose. U njihovoј porodici majka je uvek bila glavna i izgleda da je ovakav model porodice usađen i mojoj supruzi. Otac joj je umro, a često je pio.

Shvatam da nama upravlja Bog i zato uvek oprštam onome koji me uvredi i molim za oproštaj ako sam povredio čovekovu božansku prirodu.

Posavetujte me na koji način da transformišem emocije? Kad izbije konflikt, duša mi govori da treba grubo da se izražavam, dok u duši volim svoju suprugu. Kako da uspostavim dobre odnose u porodici? Kako da reagujem na to što žena želi da ima dodatne prihode?

MOJ KOMENTAR NA FORUMU POD PSEUDONIMOM

Pokušajmo da problem razmatramo u skladu sa sistemom Lazareva. Ako je vaša tašta gruba, kategorična i dominantna, dijagnoza vaše žene je jasna: gordost. Generalno, da bismo razumeli probleme žene, dovoljno je da pogledamo njenu majku i baku.

Razumljivo je zašto se grubo obraćate ženi. Zato što se klin klinom izbija. Ona ima veliku gordost i otuda potreba da je unizite. Deluje da ona uopšte ne može da vam čini ustupke, što potvrđuje njenu gordost.

Uostalom, porodični život zahteva konstantne međusobne ustupke i kompromise. Potrebno je učiti kako da ustupamo u sitnicama, a ne da se vazda probadamo rogovima i s penom na ustima dokazujemo sopstvenu ispravnost.

Porazgovarajte sa ženom o potrebi da zajedno menjate karakter. Možete na miran način i iskreno da porazgovarate o tome, da razjasnите kakve imate mane i dogovorite se da svako za sebe pokuša da ih ispravi.

Što se tiče ustupaka u sitnicama: ako žena hoće dodatno da zaradi novac, šta je u tome loše? Neka radi, uloži energiju, ispunи vreme. Zašto ste protiv toga?

Kada muž i žena žive u skladu s principom „oko za oko“ (ti si mene povredio, pa će i ja tebe), to razara porodicu. Razumniji bračni drug neće odgovarati na uvrede, peckanja i zamerke. Samo će se osmehivati, sačuvati dobrodušnost i blago insistirati na svom. Potrebno je ustupati u sitnicama a znati ispoljiti upornost u važnim stvarima, demonstrirati ljubav, brigu, toplinu i popustljivost a pritom ne skretati s kursa, zvanog razvoj duše. Žena treba da bude moralna, treba da se žrtvuje i pomaže.

Kada je reč o seksu, napisali ste: „Nikada nije doživela orgazam putem klasičnog sekса“. Dakle, doživljava orgazam samo pomoću „neklašičnog“, nekonvencionalnog sekса? To znači da je za nju važnija forma, a ne sadržaj. Za nju su važniji fiziologija i zadovoljstva, a ne duša.

Potrebno je da ona nauči kako da oseti zadovoljstvo u klasičnom seksu. Zato je potrebna da joj oživi duša, da se probude osećanja. A da bi se to desilo, među vama mora postojati jedinstvo, poštovanje i međusobna toplina. Međutim, vaša žena se često ljuti i upućuje vam kritike - zbog toga njena duša i ne može da se probudi nego joj je potreban raznovrstan seks. U tome i jeste problem.

Da bi mogla da uživa u klasičnom seksu, treba da suzbije svoju gordost. Pre seksa muž i žena treba da osete duševnu toplinu. Potrebno je da se dogodi udvaranje, komunikacija (restoran, večera uz sveće, cveće, stihovi i sl.). Potrebno je da se pojave osećanja, to prvo duša mora da poželi...

Pored problema žene, postoje i problemi muža. Vi najverovatnije ne znate kako da se udvarate, niti komunicirate na taj način da bi duša imala zadovoljstvo. Međutim, obična fiziologija u krevetu vodi ka tome da emocije oskudevaju. Puki fiziološki seks je štetan za oboje, i takav seks može da našteti kako duši tako i zdravlju.

Oboje morate prema seksu da se odnosite kao prema umetnosti, a ne kao prema fiziološkoj potrebi. Ako muž nije egoista, on će shvatiti da je žena fiziološki drugačije sazdana, da ju je potrebno nekoliko sati pre odnosa pripremiti. A kada je ona spremna, onda može i da oseti zadovoljstvo.

Želim vam uspehe u porodičnom životu!

* * *

Autor teme je odgovorio prilično brzo, istog dana.

Dobar dan,

Rastavili ste situaciju ne deliće. Sada je puno toga postalo jasno.

Sa suprugom sam se dogovorio. Bila je otvorena prema meni, kao i ja prema njoj. Razumeli smo jedno drugo.

Hvala vam na komentaru.

DOPUNA KOMENTARA NA FORUMU

Postoji sledeća izreka: „Sreća je kad te drugi razumeju“. Šta je razumevanje? To je zajedništvo. Supružnici treba neprekidno da teže ka zajedništvu, da svaki put prilikom sukoba pokušaju da pronađu nešto zajedničko, da izgrade jedinstvenu poziciju. Kada nema kontinuiranog rada na očuvanju zajedništva, nego svako istrajava na svom stavu -

porodica ne može da uspe. Najveća opasnost za porodicu je nedostatak zajedništva i duševne topline.

Za porodični život je veoma važno ne primenjivati princip „oko za oko, zub za zub“ na nivou osećanja i odnosa. Takmičenje u tome ko će koga jače da povredi, uvredi i uzruja ne vodi nikuda.

U porodičnim odnosima je neophodno demonstrirati poznati hrišćanski princip: „Ako te udare po jednom obrazu, postavi i drugi“. U stvarnosti to izgleda ovako: žena je ljuta i pokušava da potkači muža, da ga uvredi, a ovaj se osmehuje, ne obraća pažnju na njene pokušaje i mirno istrajava na svojoj liniji. Muškarac ne bi smeо da pada u iskušenje da se sa ženom glođe zbog sitnica, da ispoljava osvetoljubivost, da se uzrujava, podiže glas i dokazuje svoju ispravnost. Manje treba da govori, a više da radi.

Još nekoliko reči o seksualnim odnosima. Napisali ste: „Žena mi zamera što prečesto želim seks“. Stvar nije u tome što ga vi često želite. Ako se seks upražnjava na ispravan način, on će koristiti i muškarcu i ženi. Jer, seks je radost. Svaki čovek teži ka sreći i duševnoj radosti.

Međutim, ako pre seksa nema udvaranja i komplimenata, ako se duša supruge nije razbudila nego se odvija samo fiziološki seks, to je štetno. I što se češće praktikuje takav seks, time je on sve pogubniji.

Vašoj ženi se može činiti da je često i jednom mesečno, budući da joj se takav seks jednostavno ne dopada. Zašto žene često imaju izgovor: „Boli me glava“? Zato što muškarci uglavnom žele da zadovolje samo svoje puke fiziološke potrebe, ne obazirući se na žensku prirodu. Mnogi muškarci previše žure, ubeđeni da žena ima ista takva osećanja. Međutim, žena ima drugačiju fiziologiju. Muž mora da shvati da žena ima drugačiji ritam: ako je muškarac sprinter, žena je trkač na duge staze.

Radi se o tome što je ženi, po svom fiziološkom sklopu, predodređeno da ostane u drugom stanju kao i da rađa decu. Muškarac ima drugu funkciju - oplodnje. Dojurio je, oplodio je i otrčao nazad u lov. Zbog toga sam proces udvaranja i seksa može biti kratkotrajan za muškarca. Ali običan životinjski seks je štetan kako za žene tako i za muškarce. Duša mora da bude prisutna kod oboje.

Zašto je žena fiziološki sazdana baš na takav način? Priroda je osmisnila da ona treba da ima jednog muškarca, jednog mužjaka. Ako ih ima mnogo, biće prinuđena sama da vaspitava svoje potomstvo. Kada žena ima jednog muškarca, oni mogu zajedno da zasnuju porodicu u kojoj će odgajati i vaspitavati decu. Da bi žena imala jednog muškarca, jednog mužjaka, koji će postati njen muž i otac i brinuti se o njoj i deci, proces formiranja osećanja kod nje nužno mora da bude dugotrajan.

U porodičnom životu je potrebno međusobno žrtvovanje, kao i u seksualnom životu bračnih drugova. Potrebno je jedno drugom izlaziti u susret, činiti ustupke. Muškarac treba da shvati da je ženi potrebna priprema za seks, u vidu večere uz sveće, ispoljavanja nežnosti od samog jutra, ukoliko uveče planira da ima odnos, kao i komplimenata, poklona, cveća i stihova. Sve ovo će biti od pomoći kako bi ona mogla da uživa u seksu.

Ako se seksualna energija ne podiže, ako se ne pretvara u uzvišena osećanja, dolazi do njenog nagomilavanja, što se događa čak i nakon seksualnih odnosa. Stvara se višak energije, što može da dovede do smanjenja potencije, ginekoloških problema, upalnih procesa i dr. Da bi se seksualna energija pravilno transformisala, prilikom seksualnog odnosa duša treba da oseća radost.

PREVARILA SAM MUŽA. ŠTA DALJE? (tema na forumu)

Ova tema na forumu me je takođe zainteresovala i ja sam ponovio svoj eksperiment.

* * *

Odavno čitam knjige Lazareva i izgleda da ih ne shvatam dušom. Kao da sam prazna iznutra.

Udata sam i imam decu. Sa mužem imam tople odnose, volim ga, ali osećam prema njemu dublje pretenzije, uglavnom proistekle iz seksualne neispunjenoosti. Naime, mi uopšte nemamo intimne odnose. Kod mene se želja povremeno pojavljuje, a kod mog muža, tokom poslednjih godinu dana, u potpunosti odsustvuje. On ima probleme s potencijom.

I onda je nastupio očekivani scenario: počela sam da gajim simpatiju prema muškarcu, kolegi na poslu, koji je oženjen. Nikada nisam ni pomislila na preljubu. Bila sam sigurna da mi se to nikada neće dogoditi.

On je počeo da ispoljava simpatije prema meni. Poljubili smo se nekoliko puta, dogodio se oralni seks... Stidim se toga. Kako sam došla do te tačke? Šta će se dešavati sa mojom decom i njihovim dušama kada im je majka tako požudna?

Sada moj kolega očekuje nastavak seksualnih odnosa. Osećam privlačnost prema njemu, ali to u isto vreme smatram izdajom muža i dece. Da, požuda je dostigla usijanje. Moj muž je užasno ljubomoran. Čak sam počela da ubedujem sebe da na taj način preživljavam i spasavam se od njegove zastrašujuće ljubomore. Ali da li to može biti opravdanje za požudu? Kakvo je vaše mišljenje?

Moja porodična karma je „pretovarena“. Bake su mi imale mnogo abortusa, kao i majka...

Naša deca su usvojena, ali su ona naša. Ćerka će uskoro napuniti pet godina, a sin je mlađi.

Moj muž ima dijabetes, koji mu je dijagnostikovan tokom braka. Takođe ima probleme s potencijom, koja je nastala u braku. Uprkos

svemu tome, osećam da mi je on sudbinski predodređen, i mi se toplo, s poštovanjem odnosimo jedno prema drugom. Međutim, ja imam osećaj nadmoći prema njemu koji teško mogu da prevladam. Može se reći da on mene idealizuje i to je ono što me opterećuje.

MOJ KOMENTAR NA FORUMU POD PSEUDONIMOM

Jasno je da spoljašnji uzrok preljube leži u požudi i neoubuzdanosti želja. Ali ne treba zaboraviti na to da su bračni drugovi dužni da jedno drugom pomažu na putu ka Bogu. Ako čovek neće dobrovoljno da teži Bogu, moraće prisilno.

Kada je muž ljubomoran, kad je vezan za seks i klanja se ženi, onda će sama ta situacija provocirati ženu na preljubu. Ona mora da ga odguruje od sebe, da se svađa s njim i vara ga kako bi se njegova duša pročistila od vezanosti.

Ako je odnos stabilan i bračni drugovi su absolutno sigurni jedno u drugo, to je opasno za dušu, budući da im Bog tada nije potreban. Ljudi u tom slučaju zagađuju svoju dušu i dušu svoje dece. Kao posledica toga otpočinju bolesti i preljube da bi se čovek setio postojanja Boga.

Vaš suprug ima dijabetes, što znači da su u igri požuda, ljubomora i problemi s potencijom. Smanjena potencija i odsustvo seksualne želje generalno su jedan od znakova dijabetesa.

Niste napisali da li je vaš muž čitao knjige S.N. Lazareva i da li je spreman da radi na sebi, da se menja, poboljšava svoj karakter. Ako nije, onda se on nalazi u ozbiljnoj situaciji i vaša preljuba za njega postaje lek i spasenje čak i ako on ne zna da se ona desila. Jer, duša sve oseti i zna, tako da vaš muž podsvesno zna za vašu preljubu.

Ako stvari tumačimo ishodeći iz sistema Lazareva, posle vašeg neverstva, unutrašnje poklonjenje vašeg muža bi trebalo da se smanji. Vezanost za zemaljsku sreću će popustiti, duša će se pročistiti i zahvaljujući tome će doći do pročišćenja duše dece, kojima je primera radi, pretila bolest.

Lazarev je o tome pisao, a naučnici su u naše vreme to i potvrdili, da čovekom upravlja podsvest čak do 97%. Šta žena treba da uradi ako je njenom mužu, na primer, suđeno da teško oboli ili mu preti smrt zbog

vezanosti, a ona svojom prevarom može da ga spase? Da li treba da se pridržava morala, dok njena podsvest zna da joj suprug može umreti? Ili, recimo, detetu preti bolest... Žena će počiniti preljubu ni sama ne shvatajući zašto je to uradila. Međutim, to se desilo zato što njena podsvest zna da ona time spasava život svom mužu ili detetu. A potom se muči i kaje...

Dakle, ponekad nam je intuicija u suprotnosti s moralnim normama. Nemoguće je jednoznačno postavljati etikete: to je dobro, a ovo je loše. Ako ljudi ne žele da teže ka Bogu, da rade na sebi i menjaju se, onda je za njih život propraćen izdajama, nezadovoljstvom i slomom stabilnih odnosa - sasvim uobičajen i normalan. To je jedini način da oni pročiste dušu.

U ovom slučaju je nemoguće dati nedvosmislenu ocenu onoga što se dogodilo. Nije poznato kakvo je unutrašnje stanje vaše dece i muža. Ne može se prosuditi da li ste postupili dobro ili loše na osnovu opštih, apstraktnih pojmoveva - sve zavisi od situacije i od unutrašnjih, dubljih motiva čovekovog ponašanja. Na spoljašnjem nivou, naravno, vi ste postupili loše, a na unutrašnjem nivou - možda ste i dobro postupili ako ste time spasili muža i decu.

Pored zemaljske logike, koja se oslanja na moral, postoje i božanska logika i Božja volja. Prema tome, šta god da se desi, potrebno je shvatiti da se to desilo po Božjoj volji i da u tome postoji Viši smisao.

Nemojte da ovo što sam napisao doživite kao poziv na narušavanje morala i moralnosti: potrebno je samo da ih ne smatraste absolutnim. Lazarev stalno piše o dijalektici. Dijalektički pristup je veoma važan jer pomaže u životu - to je provereno! Zemaljski odnosi, ako im se čovek klanja, mogu da ga udalje od Boga. Ali to ne znači da supružnici treba da švrljaju i varaju jedno drugo. Ne treba se baviti samobičevanjem, ali ne treba ni ponavljati greške u budućnosti.

Uopšte, razmislite o svemu, razmrsite situaciju. Bez težnje prema Bogu i samopromene, situacija se neće poboljšati, to je očigledno. Vi niste slučajno muž i žena: znači da imate slične probleme. Ako ste naoružani informacijama S.N Lazareva, smer rada bi trebalo da vam bude jasan, i, nezavisno od toga da li je vaš muž spremjan da radi na sebi, možete pomoći kako njemu tako i sebi.

Želim vam uspeh!

* * *

Odgovor je brzo pristigao.

Od srca vam se zahvaljujem. To što ste napisali naišlo je na odziv u mojoj duši. Sad drugačije doživljavam mnoge stvari. Sve vreme sam živila moralno, a ljubav sam negde zagubila - otuda neprestane zamerke, ogorčenost i nezadovoljstvo životom.

U duši mi se rascvetava proleće. Osećam da je u meni manje agresivnosti i vezanosti. Osećam to istinski. Toplinu u duši.

DOPUNA KOMENTARA NA FORUMU

Brak i međusobni odnosi bračnih drugova put je ka ljubavi i Bogu. Kad čovek teži Bogu, on treba da žrtvuje svoje ambicije, želje i osećaj stabilnosti. Ako se čovek ka Bogu kreće dobrovoljno, konflikti se rešavaju bezbolnije. Ukoliko ne želimo da idemo dobrovoljno, uključuje se prinudni mehanizam - nastaju bolesti, neprijatnosti, svađe i prevare. Sve je to za dobrobit duše. Ma kako izgledalo tužno, ali svađe i preljube supružnika su nesvesna pomoć duši, faktor koji čoveka ohrabruje na putu prema Bogu.

U slučaju da muž ne želi da se menja, preljuba bračnog druga postaje za njega gorak lek. Što su mu udobniji životni uslovi, što je brižnija njegova žena, što su bolji seksualni odnosi, time će se brže pogoršavati njegovo unutrašnje stanje, budući da će se vezanost pojačavati. Što je čovek više vezan za porodicu, što su veći njegova gordost i ljubomora, time su za njegovu dušu štetniji stabilnost, zadovoljstvo i odsustvo negativnih emocija.

Iza dijabetesa i ljubomore se krije gordost, a kod žene se gordost ispoljava kroz neplodnost. Što je veći stepen gordosti i vezanosti kod oba supružnika, za njihove duše su štetniji harmonični, topli i spokojni odnosi. Nezadovoljstva, svađe i preljube su uobičajeni oblik življenja za paganina.

Kada se muškarac klanja ženi, ona, što se često dešava, postaje sve okrutnija prema njemu. Međutim, njemu to pomaže, budući da ne ume da dobrovoljno prevaziđe svoju vezanost. Žena intuitivno oseća da treba da bude bezdušna, egoistična, da jednostavno treba da ponižava muža,

jer ga time uravnotežuje, a od toga ima koristi ne samo on već i njihova deca. Događa se da intuicija bude u oprečnosti s moralnim normama, ali kroz uništenje forme, ona čoveka podstiče na sadržaj.

Kada se muškarac klanja ženi, zaboravljujući na Boga, tad će soubina i situacija podsticati ženu na svađe s mužem, na flert s drugim muškarcima i na preljubu. Na to ne treba gledati kao na tragediju, jer je to zakonomernost.

Opšteprihvaćeno uverenje je da preljuba bračnog druga predstavlja zlo. Ali setimo se Hristovih reči: „Ne sudite, da vam ne bude suđeno“. A kada su mu doveli ženu koja je uhvaćena u preljubi, on se obratio njenim progoniteljima s rečima: „Ko od vas nema greha, neka prvi baci kamen na nju“.

U svakom događaju se krije Viši smisao. Nikada ne treba zaboraviti da čovekom upravlja Božja volja. Stoga, nemamo pravo da osuđujemo bez obzira na to kako čovek postupa.

Situaciju je potrebno poboljšavati, ali ne primerenim ponašanjem, već razvojem duše. Pристојно ponašanje, stabilnost i porodični komfor su spoljašnje vrednosti. Hristos je govorio: „Čovekovi neprijatelji su njegovi ukućani“. To znači da ako je čovek zaboravio na Boga, tada udoban život, čast, poštovanje, stabilnost i vernost mogu biti opasni za njegovu dušu.

Što se žena bolje odnosi prema mužu koji joj se klanja, što mu pruža više udobnosti, vernosti, poštovanja i pozitivnih emocija, time postaje sve veći neprijatelj njegovoj duši i prepreka na njegovom putu ka Bogu. Onome koji okreće leđa Bogu potrebne su uvrede, izdajstva i bolesti. Ako čovek ne želi da teži ka Bogu niti želi da se menja, što se njegovi najbliži budu bolje odnosili prema njemu, time će više naškoditi njegovoj duši.

Večan je jedino Bog. Koncepti kao što su porodica, bračna vernost, poštenje i odgovornost ne smeju se uzdizati u apsolutne, nepromenljive i nedodirljive. Naravno, sve ovo nam je vrlo bitno i neophodno, ali poklonjenje svemu tome nam uništava dušu.

Kada su bračna vernost, odgovornost i ideali na prvom mestu, čovek je spreman da ubije sebe ili drugog zbog ljubomore ili nepravde. Ne sme se apsolutizovati ništa sem Boga.

Kada čovek zaboravi na Boga, da bi Mu se vratio, počinje da se raspada sve ono čemu se klanja. Dolazi do rušenja idola.

Što su čvršće zemaljske vrednosti, čoveku su sve manje potrebne božanske. Zato, ako ne budemo radili na prevazilaženju privlačnosti prema zemaljskim vrednostima, one će morati da se raspadaju - kroz izdaje, svađe, uvrede, ili kroz bolest. U ovom slučaju je, očigledno, situacija prilično komplikovana (verovatno postoje problemi kod dece), i zato su se aktivirala oba faktora - bolest i preljuba.

Ne treba razmišljati o spoljašnjoj stabilnosti, već o stabilnosti ljubavi u duši. Cilj moralnosti nije da zaštiti naš fizički i duhovni komfor, već spasenje duše. Takođe, ljubav ponekad može da bude gorak lek za dušu, dok bračna vernost, stabilnost i udobnost mogu biti sladak otrov.

Što je muž ljubomorniji, što se više klanja supruzi i što je više vezan za seks, time situacija sve više gura ženu u neverstvo. Ne treba hraniti sklonosti koje će nas udaljavati od Boga.

Za pohlepnu osobu je spasenje u tome da bude opljačkana, za ljubomornog muškarca je spasenje kada ga žena prevari, za sebičnu osobu - kada je obmanu, a za gordu - kada je ponize. Ako je muž gord, žena će nesvesno morati da ga ponizi; ako je ljubomoran, moraće da ga prevari; ako je uvredljiv - nanosiće mu bol. Tako je sazdan život.

Međutim, ako je muž vernik, ako poseduje divne karakterne osobine, zdrav je kao konj, muževan, a žena ga prevari - to je sasvim druga priča.

Ako je žena po prirodi požudna, ako ne može da se uzdrži nego stalno traži novog kavaljera, to predstavlja katastrofu. Ali ako nikada nije bila takva i odjednom se desilo da prevari muža, pri čemu ni sama ne shvata kako se to moglo desiti, u tom slučaju se, najverovatnije, razlozi ne kriju u njoj koliko u mužu. Dakle, preporučljivo je da vaš muž radi na svom karakteru isto kao i vi.

Požuda, blud i razvrat su put uništenja u slučaju kada čovek to svesno radi. Međutim, ako je sama situacija podstakla čoveka na to, tad je u pitanju nešto drugo. Ne treba kriviti i mrzeti sebe zbog onoga što se desilo. Potrebno je da harmonizujete svoju dušu, čime ćete pomoći i mužu.

Hristos je govorio o tome da je ljubav iznad pravde. To znači da s vremena na vreme treba da se ruše predstave o pravdi i vernosti.

Nekom prilikom jedna žena je podelila sa mnom sledeće:

- Imam potpuno poverenje jedino u svoju majku.

Objasnio sam joj da ne bi trebalo da bude tako:

- Kada verujete jedino svojoj majci i kad znate sigurno da vas nikada i ni u kom slučaju neće izneveriti, Bog vam više nije potreban. Tada ćete se klanjati majci i idealizovati je. Potrebno je da shvatimo da je čovek slab i da potpuno pouzdanih ljudi ne može biti.

Kada se klanjamo višim zemaljskim aspektima, Bog nam više nije potreban, zbog čega nastaju svađe, srdžbe i prevare. Postoji božanska logika, ali postoji i zemaljska; ne bi trebalo da apsolutizujemo čovekovu dušu. Bez obzira na to do kakve je destabilizacije naših ustaljenih principa došlo, ne smemo zaboraviti da se to dešava u skladu s Božjom voljom, što znači da se u tome krije neki viši, pozitivan smisao.

Dakle, suprug se klanja idealima, obogotvoruje ženu i od nje pravi idola. U ženinoj duši se odvijaju isti takvi procesi. Neplodnost znači da je kod vas takođe pojačana vezanost za seks, odnose i ideale. Sličnosti se privlače.

Verovatno vam je preljuba pomogla da umanjite klanjanje idealima. Kada čovek shvata da je grešan, suzdržavaće se od toga da osuđuje druge i neće se klanjati idolima.

U vašoj situaciji mogu postojati dve greške: prva je da budete opsednuti seksom, odnosno da pojačate svoju vezanost, a druga je da se samokažnjavate. Nije poželjno ni jedno ni drugo.

Zašto je vaš suprug oboleo od dijabetesa? Verovatno je u prošlim životima bio preterano vezan za seks i neumereno se klanjao voljenoj osobi. U kojim situacijama dolazi do klanjanja voljenoj osobi? Kad je ona idealna, kad komunikacija s njom pričinjava čoveku ogromno zadovoljstvo. Sećam se kako mi je jedna poznanica začuđeno rekla: „Šta će mi Bog kad imam predivne odnose s čovekom kog volim?“

Biće da je vaš muž u prošlom životu dobijao previše zadovoljstva od svoje seksualnosti i da mu se zbog toga sad uključio mehanizam blokade. Vi i vaš muž ste na unutrašnjem planu slični. S jedne strane, ne bi trebalo suviše da se jedite i prekorevate sebe, a s druge strane je potrebno da se seksualno uzdržavate.

Što je čovek usmereniji na molitvu, time mu je manje potreban seks. Ako vam je sudbina dala takvog muža, to znači da vam je potrebno da smanjujete zavisnost od seksa i da o deci, poslu, odnosima i duši razmišljate više nego o fizičkim zadovoljstvima.

* * *

Pre nekoliko godina sam konsultovao jednu ženu koja je prevarila muža. Ona je veoma žalila zbog toga što se desilo i bila je potpuno izgubljena:

- Desilo mi se nešto potpuno neshvatljivo. Posedujem snažnu volju, jaka sam i uvek sam umela da se kontrolišem. Taj muškarac je bio oženjen, ali kao da me je nešto protiv moje volje privuklo ka njemu. Kao da sam bila listić, a vetar me je nosio i tome nisam mogla da se oduprem...

Njen muž je bio u zatvoru. Mnogo puta je pokušavala da ga izvuče odatle, ali ništa nije pomagalo - ni novac, niti veze. Preostalo mu je da odleži još oko godinu dana kad joj se nenadano dogodila ta čudna romansa. Tražila je od mene da joj objasnim kako je tako nešto moglo da se desi i šta da radi.

- Da li sam time naštetila svojoj deci? - zabrinuto me je pitala.

- Naravno, takvo ponašanje na neki način predstavlja greh - odgovorio sam joj. - Ali hajde da pokušamo da shvatimo šta se stvarno desilo.

Verovatno ste čuli za zakon dopunjavanja, da muž i žena treba da uravnotežuju jedno drugo. To se odvija intuitivno, automatski. Na primer, ako je muž škrt, žena treba da bude velikodušna. Ako je muž hrabar, žena treba da bude obazriva.

- Ako vašeg muža ne puštaju iz zatvora, pri čemu ne pomaže ni veliki novac - nastavio sam - to nije slučajno. Znači da je kod njega nivo gordosti toliko veliki da je on mogao smrtno da nastrada, ili, pak, da

nastradaju vaša deca. Jer, čim bi izašao iz zatvora, gordost bi se kod vašeg muža rapidno pojačala s obzirom na to da je prestalo unižavanje srećne sudbine.

Vašem mužu nije mnogo ostalo da odleži zatvorske kazne i, po svemu sudeći, podsvesno je počela da mu se pojačava gordost. A čime se obično uravnotežava muškarčeva gordost u skladu s principom dopunjavanja? Ženinom požudom i preljubama. Budući da se kod muža pojačava gordost, koja za njega i decu može fatalno da se završi, kod njegove žene se podsvesno pojavljuje i pojačava želja da ga prevari, da se u nekoga ludo zaljubi. Pritom je ona nemoćna da zaustavi ovaj proces jer na taj način uravnotežava svog muža.

Ako ne bude bilo ravnoteže, muž ili deca joj mogu umreti. Ma kako izgledalo apsurdno, vaša prevara ima za cilj podsvesno unižavanje muža, jer na taj način vi spasavate njega ili decu. Reklo bi se da je vaše ponašanje pogrešno, ali istovremeno vi možda time spasavate život svojoj deci ili mužu. Postoji malo, a postoji i veliko zlo. Pomoću malog zla ste sprečili daleko veće zlo.

- Ali ja sam se zaljubila u tog muškarca, a on mi ne uzvraća...

- Pomogli ste mužu - spasili ste mu život. Pomogli ste svojoj deci - harmonizovale su se njihove duše. A sada pomozite sebi, svojoj duši. Na koji način? Kroz bol, patnju i brige. Prihvatici sve što se desilo i ne popuštajte svojim željama. Pomirite se s tim da je toj romansi kraj. Patite, ali nemojte ni zbog čega žaliti i ne krivite sebe. Sve se desilo u skladu s Božjom voljom. Naučite da nikoga ne osuđujete, ni za čim ne žalite, ne budite ogorčeni na sudbinu, već prihvatici sve i sačuvajte ljubav u duši.

JEDNA SVAKIDAŠNJA PRIČA

PISMO br. 1

Poštovani Sergeju Nikolajeviću,

Obraćam Vam se kao svom ocu. Nalazim se pod ogromnim stresom jer je moja majka u hotelu videla mog muža s drugom ženom. Ispostavilo se da njegova veza traje već dugo.

Molim Vas, posavetujte mi šta da radim. Ako mi kažete da treba da idem u manastir, otići će već sutra. Molim Vas, pomozite mi.

S poštovanjem...

ODGOVOR

Dobar dan!

Nemojte se glupirati. Kako je rekla jedna moja poznanica - svaki muškarac sanja o tome da švrlja. Muškarac teži da oplodi što je moguće više žena - tako je biološki sazdan. On nastoji da pobegne iz porodice, a žena, obrnuto - da ga zadrži. To je dijalektika, to i jeste razvoj kao jedinstvo i borba suprotnosti.

Ako je vaš muž pronašao ljubavnicu, to je dobar povod za vaš razvoj. To znači da ta žena poseduje nešto što vi nemate. Ne treba se posipati pepelom po glavi, već se treba razvijati! Potrebno je učiniti da muž bude srećniji s vama nego što je s njom. Ovo je odlična prilika za razvoj! Ali za onoga koji ne želi da se razvija, to predstavlja tragediju.

Promenite se na bolje, postanite drugačija!

Pored toga, muž vam je dao priliku da u duši budete nezavisni od njega. Sloboda je velika sreća. Sad vam je lakše da prevaziđete svoje vezanosti i da se setite ljubavi prema Bogu. To su vam samo plusevi.

Naučite da se radujete uprkos spoljašnjim neprijatnostima. To je ono što se naziva - inercija ljubavi, homeostaza ljubavi. Nemojte srastati sa okolinom. Naučite da budete srećni u svim okolnostima. Što je stabilnija unutrašnja sreća, toliko se spoljašnji događaji potčinjavaju logici sreće i menjaju se nabolje.

Od strane slobodne ovo je, kako se kaže, test na to koliko je čovek karakteran ili ljestvici. Pokušajte da ga ispravno prođete. Ne treba obraćati pažnju na sitnice. Na kraju krajeva, muž vam ne traži razvod što znači da mu je stalo da vas zadrži, nečim ga privlačite. Dakle, postoji nešto čime se možete pohvaliti.

A vi biste odmah „otisli u manastir“. Hoćete da dezertirate? Osmehujte se, budite ljubazni, brižni i samostalni. Muževi dolaze i odlaze, kao i život - ali prtljag ljubavi i ono što smo stekli u procesu razvoja duše ostaje sa nama.

Ukoliko tako mnogo brinete, znači da još uvek imate iskrivljen sistem prioriteta. Evo, iskoristite šansu koju vam je dala sloboda. Život je lep!

PISMO br. 2

Oprostite mi što Vas uz nemiravam. Jednostavno nemam iskustva u prolazjenju kroz takve situacije koje se obično završavaju razvodom. Ja želim da sačuvam porodicu i da deca odrastu sa ocem.

Na mnogo toga sam zatvarala oči. On pet noći ne spava kod kuće, prema deci je postao hladan. Sanjam o tome da u duši ne budem vezana za njega i da se prema njemu ophodim kao prema bratu. Sećam se u kakvom sam se stanju nalazila kada sam pre nekoliko godina bila kod Vas na konsultaciji: kao da sam se velom zaklonila od celog sveta. Kako se vratiti u to stanje? Upravnjavaču gladovanje...

ODGOVOR

Gladovanje nije od velike pomoći u prevazilaženju poklonjenja duhovnim planovima. Čavo ne jede, ne piće i ne bavi se seksom.

Da bi se duša očistila potrebno je patiti i težiti Bogu. Duša se pročišćava patnjama. Da bi se osetila potreba za Bogom, potrebno je da se uruše sve zemaljske vrednosti, i to treba prihvati kao spasenje duše.

Najverovatnije da je takvo ponašanje vašeg muža usmereno na spasenje vaše dece, koja, po svemu sudeći, imaju ozbiljne probleme.

Bog uvek daje šansu za spasenje. Neophodno je prihvatići ovu pomoć, a ne sakupljati u duši ogorčenost.

Pored posta i molitve, duša se pročišćava kroz iskušenja i patnje. Kod vas se sada ne dešava patnja, već iskušenje, odnosno test. Patnju ćete doživeti jedino ako budete sprečavali pročišćenje duša vaše dece i ako ona počnu ozbiljno da se razboljevaju. Dakle, nemojte se glupirati i ono što se dešava prihvati kao spasenje dece.

Radujte se, jer je Bog prema vama milostiv.

PISMO br. 3

Sergeju Nikolajeviću, ja se zaista trudim. Nisam razmažena, nego sam dosta toga lošeg pobedila u sebi. Međutim, ne znam kako da pročistim decu. Bez obzira na to koliko se molim, kod njih primećujem neznatne promene.

Šta radim pogrešno? Zaista želim da im pomognem. Ponekad osećam duboko uninije i shvatam da ta emocija dolazi od njih. Ne mogu s tim da se izborim.

Molim Vas, posavetujte me.

ODGOVOR

Voda oštri kamen (poslovica).

PISMO br. 4

(nedelju dana kasnije)

Poštovani Sergeju Nikolajeviću,

Stalno radim na sebi i molim se. Trudim se da sačuvam ljubav, ali napadi uninija i ljubomore me ponekad spopadaju s takvom silinom da mi pomažu samo odlasci u crkvu. Svakog dana posećujem crkvu, molim se i u duši mi je sve lakše. Želim da naučim svoju dušu da uvek teži ka Bogu.

Nisam sigurna da li sam ispravno prošla ovo iskušenje. Međutim, mogu Vam reći da sam u pojedinim trenucima bila potpuno isključena iz situacije i nisam bila čak ni ogorčena na muža. To me raduje.

Želela bih da napomenem da sam u crkvu povela i sina. Kad je on počeo da se moli, imala sam osećaj kao da letim. Očigledno su moje negativne emocije povezane s decom.

Gladovanje mi nije pomoglo. Iako je nekada, nakon tri dana gladovanja, ljubomora nestajala sama od sebe. Međutim, sada je sve daleko složenije. Ali neću odustati od molitve.

Veoma sam Vam zahvalna na pomoći. Duboki naklon.

ODGOVOR

Razvijajte pozitivne karakterne osobine, naučite da živite dušom: budite ono što jeste, radujte se, šalite i odbacite strah i uninije.

Ako se budete razvijali, menjali i napredovali- s Višeg plana će vam svakako stići pomoć. Najvažnije je da svaku situaciju prihvivate kao podstrek za razvoj, a ne za rast pretenzija i uninija.

PISMO br. 5

(tri dana kasnije)

Poštovani Sergeju Nikolajeviču,

Moja situacija se i dalje zapliće. Svakodnevno mi pristižu čišćenja sve većih razmera. Redovno posećujem crkvu i praktično ništa ne jedem. Juče sam zatekla muža u postelji s drugom ženom i pritom nisam osetila nikakvu agresiju u duši.

Uopšte uzev, on je potpuno skrenuo s pravog puta. Mnogo piće i svaki dan se sastaje sa ženama po hotelima. Shvatam da je sve to refleksija mog unutrašnjeg stanja.

Znate, juče sam se obradovala zbog svog duševnog mira. Jedino sam bila malo postiđena pred Bogom zbog ponašanja mog muža - ako sam ja uzrok toga.

Neću prestajati da se molim. Tužno je to što je moja duša jako vezana za njega i što, uprkos svim njegovim prevarama, svejedno želi da bude s njim. Ne želim razvod. Čekam dan kada će sreća doći u moju dušu, u vidu Boga i ljubavi.

Hvala Vam. Bez Vaše pomoći bih se najverovatnije razvela.

Ranije je moja duša mogla da se distancira od muža, a sad ne osećam tako, uprkos tome što se stalno molim Bogu.

PISMO br. 6

(još tri dana kasnije)

Dobro jutro, dragi Sergeju Nikolajeviču,

Po stoti put Vam se zahvaljujem na pomoći. Bez Vas ništa ne bih shvatila nego bih nastradala zajedno s decom. Moja duša pati, ali ja znam da to mogu da prebrodim.

Muž me, isto kao i ranije, vara, švrlja i svakodnevno pije. Traži razlog da napusti kuću. Najzanimljivije je to što smatra da ja sve to treba da trpim i, bez obzira na to što sam ga poslednja tri dana videla sa raznim ženama, on ne oseća nikakvo kajanje. Čak se nije ni izvinio.

Rekao je da svoje ljubavnice neće napustiti, ali ne vidi razlog za razvod (vezao se, kao pijavica!) Jedna žena ga proganja i on odlazi kod nje kao začaran. Mene, kao ženu, ne želi, a kod nje trči.

Ja neprekidno radim na sebi. Sinoć, kada sam gledala jedan Vaš seminar, moja duša je počela da se raduje i u jednom trenutku sam osetila zahvalnost prema Bogu zbog ove situacije. U suprotnom ne bih počela da se menjam. I ma kako čudno izgledalo, muž mi je rano došao kući. Kupio je pivo i proveo veče kod kuće. Na trenutak sam osetila da mu ništa ne zameram.

Inače, naš sin je slučajno razbio glavu i morao je da ide na ušivanje, a čerka nam se gadno razbolela. Nije mi važno da li će se situacija promeniti na spoljašnjem planu, već mi je najvažnije da duša sve to prihvati i bude slobodna od okolnosti.

Sergeju Nikolajeviču, znam da sam i dalje ljubomorna, ali recite mi, zašto je moj muž počeo da uživa u alkoholu? Da li sam ja ponovo uzrok

tome? Da li je ta žena mogla da ga nesvesno omađija?

Hvala Vam još jednom na pomoći, jer pomažete još jednoj duši da se spase i otkrije pravu sreću. Ja mogu sve, stoga znam da će uspeti. Bog nam ne daje iskušenja koja ne možemo da prođemo.

ODGOVOR

Pišete da je vaš sin „slučajno razbio glavu“. Više puta sam objašnjavao da povreda glave kod deteta svedoči o jakom programu samouništenju. Opadanje imuniteta kod vaše čerke govori o istom.

Po svemu sudeći, vašoj deci su data buduća iskušenja na suptilnom planu s ciljem pročišćenje duše. U vašoj porodici postoje neke natprirodne moći, dok je vera u Boga slaba. Naravno, gordost je ogromna. Samim tim, deca uopšte ne prolaze buduća iskušenja. Kod njih se dešava eksplozija neprihvatanja, a pojavljuju se mržnja i želja za osvetom.

Ali kome da se svete? Deca ne vide zlonamernika, budući da ga u sadašnjosti još nema. Kao rezultat toga, program uništenja se preokreće i pretvara u program samouništenja. Nakon nekog vremena to može da se pretvori u ozbiljne probleme kad je u pitanju zdravlje ili sudbina.

S Višeg plana nas leče i spasavaju u skladu sa šemom „klin-klinom“. Deca su povezana s majkom i kopiraju njene reakcije na svet. Zbog toga njoj stiže analogično čišćenje koje treba pravilno da prođe da bi se duše njene dece pročistile. Ali ako kod majke nema dovoljno ljubavi, poniznosti i prihvatanja Božje volje, u tom slučaju se agresija povećava ne samo kod nje već i kod dece.

Ukoliko je to agresija prema muškarcima (a kod žene sa povećanom gordošću uvek postoji agresija prema muškarcima), onda će se kod dece pojačati agresija prema ocu i ona će početi da ga uništavaju na suptilnom planu. Posle toga, otac će početi da pije i švrlja pokušavajući da se spase, a zatim može da oboli od neizlečive bolesti ili umre. U najboljem slučaju će doći do razvoda, čime će se ženine pretenzije obuzdati, a kod muža će se pojaviti šansa da prezivi.

Uopšte, ako muž ne želi da spava sa ženom, to nije dobar znak i govori o tome da se kod žene pojavila podsvesna agresija, ili se povećava

vezanost koja prethodi povećanju agresije.

Rekao bih da novonastala situacija liči na pokušaj subbine da spasi vas i vašu decu kroz iskušenje. Da ga niste prošli, budućnost bi vam se „zatvorila“, a šta bi bilo dalje, ne bih opisivao.

A vi biste, ukoliko bi sve u životu počelo da vam se raspada, pomislili: „Toliko godina sam čitala knjige Lazareva a evo kakvi su rezultati... Verovala sam u Boga, molila se, a šta sam dobila? Preljubu muža, razvod, bolest moju i moje dece - jednom rečju - potpuni slom subbine. I eto, onda čitaj popularnu literaturu!“

Takva je situacija ako bismo je pogledali s pozicije ljudske logike. Međutim, ja pokušavam da vam ilustrujem kako ti događaji izgledaju s tačke gledišta Božje logike. Nisu baš podudarni, zar ne?

PISMO br. 7

Sergeju Nikolajeviću, zar stvari zaista tako loše stoje i ja ne uspevam da se izborim?

Videla sam muževljev automobil ispred hotela i sačekala ga da izađe iz njega. Umesto izvinjenja, pretukao me je pred svima.

I pored toga i dalje sam s njim, nisam ga ostavila. Zarekla sam se da razvod s moje strane neće uslediti. Čak i ako se situacija sasvim pogorša, predstoji mi da sve prevaziđem.

Zar je moguće da uopšte nisam uspela da prihvatom situaciju? Posle prve ljubavnice bilo mi je smešno i već sledećeg dana sam se pomirila s mužem. Zar je moguće da uopšte ne mogu da prihvatom ovu situaciju? I pored svega, neću dići ruke od rada na sebi.

Sergeju Nikolajeviću, drago mi je što sam upoznala Vaš rad. Čak i ako se kod mene sve raspade, svejedno ću Vam uvek biti zahvalna.

ODGOVOR

A zašto ste čekali muža ispred hotela? Da biste ga unizili pred svima? Želeli ste da vam se on izvinjava, a da se vi osećate ispravnom?

Da li ste možda očekivali da će vam pasti pred noge? Želeli ste da tešite svoju gordost?

Plemenita žena je iznad sličnih obračuna, okrivljavanja i kritika. Ona ne obraća pažnju na takve situacije.

Zašto vas majka marljivo obaveštava gde i s kim je videla vašeg muža? Da bi joj se čerka razvela? A vi trčite da optužite muža za nepoštenje. Zašto? Da biste osetili kako ste iznad njega?

Imate li nameru da svaki put gazite na iste grablje, a zatim tražite pomoć? Možda bi trebalo prestati da paničite i da realno promenite odnos prema mužu?

Muž vam se razboleo, ima probleme, a vi želite da on bude zdrav i pokušavate nasilno da ga učinite zdravim.

Gorda osoba ne želi da se menja. Ona je i bez toga ubedjena u svoju ispravnost i smatra da treba da se menja druga strana. Mislite li da ste svetica, a vaš muž grešnik? Pogledajte u svoju dušu i prisetite se žena u svom rodu. Ne liče na svetice!

Promenite svoj odnos prema ljudima. Ne paničite. Radite na svom karakteru, jer vas s Višeg plana podstiču na to. Manje suza - više rada. Iscedite iz te situacije sve ono što vam pomaže da se razvijate. Iskoristite tu dragocenu priliku.

PISMO br. 8

Veliko Vam hvala, Sergeju Nikolajeviću,

Prihvatile sam poniženja. Nadalje ću više raditi na sebi. Zaista, žene u našoj porodici su bile terminatori - nijedna nije bila blaga i nežna. Sve su, kao psi, kidisale na svoje muževe. Biće da je došlo vreme da se ova tendencija zaustavi. Prevazilaziću svoje grehe.

Uzgred, postoji dobra vest: ne plašim se više da ostajem sama u kući. Noću čak mogu da spavam sa otvorenim vratima. Toga nekada nije bilo. Prestala sam da strahujem za svoj život i sama noću izlazim i šetam. Nekada sam se čak i preko dana stalno osvrtala u strahu da će me napasti neki muškarac, čerku sam stalno kontrolisala iz straha da će joj

se nešto desiti. Međutim, sada više ne strahujem za njen život, vezanost se smanjila. Uopšte, nešto dobro već isklijava.

Hvala Vam. Radiću i dalje.

S poštovanjem...

KAKVU ODLUKU DONETI?

PISMO br. 1

Poštovani Sergeju Nikolajeviču,

Hvala Vam na predavanjima i seminarima koji mi veoma pomažu.

Imam 25 godina. Udalja sam se pre nešto više od godinu dana. Veoma volim svog muža. Međutim, u proteklom periodu muž o meni nije brinuo, nego je razmišljao samo o svojim potrebama. Više puta sam mu obazrivo predočavala da mi njegova ravnodušnost i nedostatak brižnosti pričinjavaju bol.

Na predavanjima ste govorili o tome da ljubav predstavlja brigu, žrtvovanje. Ali s njegove strane toga nije bilo. Možda se moj muž tako ponaša jer u njegovoj porodici nije bilo uobičajeno da se brinu jedni o drugima. Međutim, ja sam se o njemu brinula, žrtvovala sam svoje potrebe radi njega. Odrasla sam u porodici u kojoj su se članovi brinuli jedni o drugima.

Umorna od podnošenja takvog njegovog odnosa ja sam ga napustila. Objasnila sam mu razloge mog odlaska. U narednih mesec dana on se nije izvinio, niti me je posetio. Predlagala sam mu da se sretnemo i porazgovaramo o našem odnosu. Imam osećaj da je porodica potrebna samo meni, a da njemu do toga baš i nije stalo. Čini mi se da on zbog gordosti ne želi da prizna svoje greške i sačuva porodicu. Ali isto tako mi se čini i da je nesrećan jer sam ga napustila.

Mesec nakon mog odlaska, svratio je kod mene. Bio je s prijateljem tako da nije bilo moguće s njim normalno razgovarati. Uspela sam samo da mu kažem kako je za očuvanje porodice potrebno da se menjamo. Eto, ja sam spremna da prođem taj put i vratiću mu se kada i on bude spremna. Nakon sat vremena me je pozvao i rekao mi da je spremna da se menja. Ali kako - to nije rekao.

Sada sam veoma zabrinuta i patim zbog toga što mu nisam potrebna. Volim ga i dalje. Trudim se da prihvatom situaciju, da mu oprostim.

Recite mi, molim Vas, kako će dalje? Da li je neophodno da spasim porodicu, ili da dignem ruke od muža i nastavim sa svojim životom? Koji problem treba da rešim u sebi?

Biću Vam veoma zahvalna na pomoći.

S poštovanjem...

ODGOVOR

Dobar dan!

Ako volite svog muža, borite se za njega, nastojte da ga vaspitate, promenite.

Menjajte se i sama, jer razlozi muževljeve hladnoće se mogu nalaziti u vašoj podsvesnoj vezanosti i agresivnosti. Nemojte se predavati sve do trenutka dok iskreno ne kažete sebi: „Učinila sam sve što je bilo u mojoj moći“. U svakom slučaju, dobićete iskustvo vaspitanja i nesebične ljubavi.

Imate priliku da se razvijate i to je sjajno! Pogledajte na život kao na igru i odmah ćete se osećati bolje. Naučite da budete srećni bez obzira na spoljašnje okolnosti.

Ne mislite da vam je muž nešto dužan. „Kucajte i otvoriće vam se“, govorio je Hristos.

PISMO br. 2

(nakon pola meseca)

Poštovani Sergeju Nikolajeviču,

Hvala Vam na odgovoru i na savetima.

Na predavanjima ste rekli da treba ići za ljubavlju, da je se ne treba odricati. Kako da shvatim volim li svog muža ili sam za njega samo podsvesno vezana?

Podsetiću Vas na svoju situaciju. Napustila sam muža jer mi je pričinjavao bol; često je bio ravnodušan prema meni, tj. nije se o meni brinuo. Objasnjavala sam mu da u porodici treba da postoji ljubav, prijateljstvo, briga i žrtvovanje. Nakon mesec i po dana muž je došao po mene i ja sam mu se vratila s nadom da je sve shvatio i da će početi da se menja. Međutim, promena nema - sve je isto kao i pre.

Moj muž je vojnik. U skladu sa svojom profesijom, on treba da „drži stražu“, uključujući i onu psihološku. Međutim, čini mi se da me on i ne čuje. Zbog prirode svoje profesije veoma mu je teško da se menja, da me čuje i pravi ustupke.

Jasno mi je da se sa ovim mogu pomiriti i nastaviti zajednički život, ali me ipak veoma povređuje njegova ravnodušnost. Pokušavam da prihvatom situaciju, da ga volim onakvog kakav jeste. Ali shvatam i da možda neću imati dovoljno snage da ceo život tako proživim. Želim da imam harmoničnu porodicu i da vaspitavam harmoničnu decu (još uvek nemam dece).

Čini mi se da se kod mene sada odvija čišćenje kroz bol. Trudim se da sve prihvatom.

Pomozite mi molim Vas da shvatim da li se treba boriti za ljubav i nastaviti zajednički život, ili se treba razvesti?

ODGOVOR

Kako čovek da shvati da li je gladan ili nije? Ako o svemu odlučuje glava, čovek može i umreti od gladi, a da pritom ne shvati da li hoće da jede ili ne.

Ako je zaista u pitanju ljubav, previjaćete se od bola pri pomisli na rastanak. Ako pridajete značaj duši, ona će patiti. Međutim, ukoliko napustite muža, a u duši vam se ništa ne pokrene - verovatno to i nije ljubav.

Kako razlikovati ljubav od vezanosti ili strasti? Ništa lakše. Ljubav spasava i pomaže. Ljubav menja karakter. Ljubav čini čoveka strpljivijim, dobrodušnijim, brižnjim, nesebičnjim, iskrenijim, hrabrijim. Ljubav podstiče na razvoj. Ljubav pomaže da se utiša požuda, proždrljivost, gnev, pohlepa i zavist.

Žena koja voli neće grditi, osuđivati, optuživati, neće poreediti voljenu osobu s drugima. Ona voli muškarca kao što majka voli dete. Ona je na prvom mestu majka, potom sestra, zatim priateljica, a potom ljubavnica. Na unutrašnjem planu žena voli muškarca kao dete, kao brata i prijatelja. A na spoljašnjem - kao muškarca.

Šta je prijateljstvo? To je ljubav bez seksa, bez misli o seksu. Ako muškarac predstavlja ženi pre svega seksualni objekat, ona će se fokusirati na seks, tj. na zadovoljstvo, požudu usled čega će neminovno doći do porasta vezanosti i agresivnosti, što ona isprva neće ni naslućivati. A zatim će se čuditi zašto je muž počeo da se prema njoj odnosi hladno ili da je varu. Međutim, on će samo želeti da preživi jer vezanost ubija čoveka brže od mržnje. Podsvest tera muškarca da se ponaša brutalno ili ravnodušno. Ili ga mogu privući druge žene. Međutim, ako je moralan, razboleće se do te mere da će mu zapretiti smrtni ishod. Postoji mnogo opcija.

Deluje mi da vi promene zahtevate jedino od muža, a o svojim promenama i ne razmišljate.

Žena koja voli srećna je zbog same činjenice što njen muž postoji na ovoj zemlji. Živ je, pored nje je - što je već sreća sama po sebi. Vaš muž nije nitkov, kukavica, narkoman, alkoholičar, impotentan, homoseksualac ili invalid... Ljubav ne procenjuje, ljubav spasava i pomaže.

Strast i vezanost ženu čine agresivnom. Pročitajte priču Nikolaja Leskova „Ledi Magbet Mcenskog okruga“ i biće vam mnogo lakše da razrešite svoje probleme.

Ako budete težili ka Bogu, ako budete poboljšavali svoj karakter, razvijali se, prevazilazili konzumerizam i učili da stvarate i dajete, vaša strast i vezanosti će se postepeno pretvarati u ljubav. Međutim, ako se budete prepuštali svojim agresivnim mislima i osećanjima, ako budete želeti da dobijate mnogo više nego što dajete - vaša ljubav će se pretvarati u strast i vezanost.

Dakle, prvo pokušajte da razjasnite stvari sa sobom, po pitanju svog karaktera - a zatim će vam se i u odnosima s mužem mnogo toga razjasniti.

Najbolje je da muža ne pokušavate da vaspitavate pomoću zahteva i optužbi, već sopstvenim primerom, demonstrirajući ispravan model ponašanja.

P. S. Uzgred, pogledajte na život svojih roditelja, porazgovarajte s majkom. Ako su se vaši roditelji često svađali ili su se razveli - onda su vam problemi s mužem osigurani, jer deca nasleđuju osećanja roditelja, njihove reakcije na svet. Ako je pre vašeg rođenja majka imala pobačaje, u tom slučaju ćete vi podsvesno ubijati decu i muža, čak i ne naslućujući da se to dešava. Ako su vaša majka ili baka imale suicidalne sklonosti, ili duga stanja uninija - podsvesna vezanost za muža i agresivnost prema sebi i njemu su zagarantovani.

Sudbine i karakteri naših predaka žive u nama. Rak, dijabetes u porodici, ubice, samoubice, šizofreničari, razvratne žene, razvodi i preljube se kao tendencije nasleđuju. Ako ne budemo ozbiljno radili na sebi, ako ne budemo harmonizovali svoju dušu, doći će do uništenja porodice, zdravlja i sudbine, i to ne samo vaše, već i vaše dece. Dakle, imate o čemu da razmišljate u slobodno vreme.

PISMO br. 3

Sergeju Nikolajeviću, veliko Vam hvala na pomoći!

POSTALA SAM SREĆNA (pisma sa sajta)

Želim da podelim sopstveno iskustvo izbavljenja od nezadovoljstva i zamerki prema muškom rodu. Bez obzira na to što praktikujem sistem S.N. Lazareva od devedesetih godina, u duši nikako nisam mogla da se oslobodim od ogorčenosti na muškarce, uključujući i svog muža. Zbog toga nikada nisam želela da imam sinove (imamo dve čerke).

Sergej Nikolajević je uvek govorio da se prema mužu i muškarcima treba odnositi kao prema maloj deci. Racionalno mi je to bilo jasno, ali moj odnos prema mužu, ma kako se trudila, u duši mi se nikako nije menjao. Neprestano sam bila ozlojeđena.

I, zamislite, Gospod Bog mi daje dva unuka! Starija čerka rađa dva dečaka! Od kolevke brinem o njima i moj odnos prema muškarcima se promenio za 180 stepeni! Držeći tog malenog dečaka u rukama, moju dušu preplavljuju toplina i ljubav prema muškom rodu! Razmišljam u sebi: „Evo ga, muškarac!“ Kako je moguće ne voleti ga? Kako je samo mali, bespomoćan, koliko su mu potrebni moja ljubav i briga“.

Sada celim srcem shvatam i prihvatom savete Sergeja Nikolajevića, kako se treba na unutrašnjem planu odnositi prema muškarcima. Danas, kada, na primer, na ulici sretnom pijanu skitnicu, u duši ne osećam odbojnost prema njemu, kao nekada. Zamišljam ga kao malog dečaka, koga je majka jako volela, grlila, ljubila i mazila. Pa šta ako mu je život sada takav, a ne drugačiji? Na kraju krajeva, iz njegove duše nigde nije iščezla čestica božanske ljubavi!

Moj odnos sa mužem se promenio nabolje, pojavilo se dublje, duševno razumevanje. Počela sam više da ga volim, ne samo kao oca naše dece i seksualnog partnera, već i kao osobu sa svojim potrebama, željama i problemima. Kao čoveka u čijoj duši postoji božanska ljubav! Počela sam bolje da ga shvatam, da prihvatom njegove određene karakterne osobine i ponašanje, kao i postupke koji su me nekada veoma iritirali.

Sada je moja duša ispunjena božanskom ljubavlju prema muškarcima, tim jakim i pametnim bićima, koji su tako mali i nejaki i koji tako očajnički žude za našom ljubavlju, brigom, pažnjom i razumevanjem.

Drage žene i devojke! Svima vama želim da otvorite dušu za božansku ljubav prema muškarcima. Jer, na kraju krajeva, od toga zavisi naša sreća i sreća naše dece!

Sa zahvalnošću Gospodu Bogu i Sergeju Nikolajeviću...

* * *

U prošlosti sam upoznala jednog muškarca. Bio je skup svega onoga čega sam se najviše plašila. Pio je, lagao, prema meni se odnosio s nepoštovanjem, a pretila mu je i zatvorska kazna. S druge strane, on me je voleo.

Budući da sam po prirodi odvažna, pomislila sam: „Kako će on dobro lečiti moju dušu!“

Ipak, u meni nije bilo ljubavi. Nisam znala šta da radim pa sam se obratila Gospodu: ako je to moja sudska, neka mi Gospod da ljubav pomoću koje će moći sve da mu oprostим. Veoma sam se iznenadila jer mi je Bog dao osećanja. I ja sam rizikovala.

Otpočeo je težak posao. Naravno, njega menjati nije bilo moguće - on me uopšte nije slušao. Menjala sam sebe, pri čemu su mi pomagali radovi Sergeja Nikolajevića. Čuda su se stalno događala.

Danas je ovaj čovek moj muž i mi imamo predivnog sina. Moj muž se promenio i postao apsolutno druga osoba - voli i brižan je. Ne pije (kaže da ga piće više ne privlači). Ali za sve ovo je bilo potrebno nekoliko godina.

Ako načinimo pravi izbor, Gospod će nam uvek pomoći i zaštititi nas. On nam ne daje iskušenja koja nećemo savladati.

* * *

Dobar dan Sergeju Nikolajeviću,

Danas je običan zimski dan, izuzev datuma... Jedanaesta je godišnjica mog braka. Želim da Vam se od srca zahvalim.

Nekad davno moj suprug i ja smo imali vrlo loše odnose. Rodbina je bila protiv našeg braka i na sve načine su pokušavali da nas razdvoje. U jednom trenutku im je to i uspelo. Brojne prevare, svade sa svekrvom i svastikom su učinili svoje. Napustila sam muža i otišla sa sinom, premda nesrećna u duši.

Tada nisam znala šta da radim. Svi ljudi oko mene su videli samo jedan izlaz - razvod. I samo taj savet sam i dobijala - da se treba razvesti.

Uputila sam se u Moskvu, na Vaš seminar. Srećnom igrom slučaja dobila sam priliku da se konsultujem s Vama. Tada ste mi rekli sledeću frazu: „Razvod je početak novih problema“. Ova fraza mi je ostala urezana u dušu. Uspeli ste da u nju posejete misao da ne treba menjati muža, već sebe...

Danas, na iznenađenje svih, moj suprug i ja smo veliki prijatelji. Za mnoge je naša porodica postala primer.

Sve što sam stekla imam zahvaljujući Vašem radu, zahvaljujući putu na koji ste mi ukazali. I zahvalna sam Bogu na tome!

Hvala Vam i neka Vas Bog čuva!

TAJNE SREĆNOG PORODIČNOG ŽIVOTA

Pismo pod ovim nazivom je na sajt poslala jedna čitateljka.

Dobar dan.

Do 22 godine sam vladala impresivnim skupom životnih pokazatelja koji su svedočili o tome da će ceo život biti sama i bez dece: gord i čvrst karakter (uz sve to, u horoskopu sam Škorpija), diploma odlikašice, grudi veličine br. 5, odsustvo želje da se udam i imam decu, prezir prema pripremanju hrane i kućnim poslovima.

Međutim, zahvaljujući S. N. Lazarevu, koji mi je pokazao put ka Bogu, i zahvaljujući strpljivom mužu, desilo se nešto neverovatno: moja sudbina se promenila. Umesto predodređene uspešne karijere i odsustva ličnog života, ostvarila sam harmonične odnose sa suprugom i rodila dvoje predivne dece.

Prema svim spoljašnjim parametrima, moj budući muž nije bio zavidan mladoženja - bio je siromašan mladić sa sela. Nije imao ni stan, ni auto, niti obrazovanje, već slabo plaćen posao kamenoresca - baš ono što je potrebno gordoj ženi. Međutim, bio je vedar i oštouman čovek sa zlatnim srcem i rukama, uvek spremam da pritekne u pomoć.

Pored njega mi je uvek bilo dobro i toplo, ali nisam znala da li ga volim.

Godinu dana nakon našeg poznanstva, s Višeg plana mi je dato iskušenje najjače strasti prema drugom muškarcu. Bila je to užasna vezanost, a pritom uzajamna, i ja sam htela da prekinem s prethodnim odnosom. Kada sam na kraju odbacila budućeg muža, odjednom sam oštro osetila sav njegov duševni bol. Tako sam shvatila da ga ja ipak volim.

Moju dušu su preplavila dva osećanja: tegobna ljubav-strast i nežna ljubav-prijateljstvo. Kada sam se molila, strast me je napuštala na neko vreme i ja sam polako spoznavala da istinski volim budućeg muža. Na dan našeg venčanja, na naš prozor su sletela dva goluba koja su gukala, zbog čega sam shvatila da sam načinila pravi izbor.

Naravno, život nije proticao bez poteškoća, ali, uprkos tome, moj muž i ja živimo kao jedno biće već dvanaest godina. S godinama naša ljubav postaje sve jača. Postepeno smo zaradili za auto i stan. Pored

dece, moja karijera je iznenada krenula linijom uspona te danas dobro zarađujem.

Sve što sad imam dugujem pre svega Bogu, a zatim S.N. Lazarevu. Sjajno je što imamo takvog mudrog učitelja duše.

Želela bih da podelim tajnu srećnog porodičnog života. Naravno, to ne može bez dijalektike.

Pre svega je u mužu neophodno videti božansku iskru. Najlakši način da se to učini jeste da ga doživite kao svoje najdraže dete. Tada je lakše brinuti se o njemu, vaspitavati ga i voleti, a ne očekivati nikakvu zahvalnost.

Potrebno je pravilno se svađati: samo oči u oči, kada nijedno od nas nije gladno, i to u trezvenom i mirnom stanju. Pretenzije treba iskazati samo prema situaciji, a ne prelaziti na ličnost, ne prisećati se prethodnih greha, ni sa kim ne upoređivati partnera, niti ciljati u bolne tačke. Tokom razgovora duša treba da bude ispunjena ljubavlju.

Ne treba sipati uvrede. Bolje je mužu reći direktno (on neće shvatiti nagoveštaje a sam ih neće pogoditi) ako vas je nešto povredilo i šta bi bilo ako biste tako postupili vi. Potrudite se da se pomirite istog dana, kako biste legli zajedno u postelju. Nemojte pretiti razvodom i nemojte ga napuštati tokom krize i prelaziti kod svojih roditelja. Bolje je da prošetate napolju, smirite se i vratite se nazad.

Ako se muž trudi da zaradi, ali u tome nije preterano uspešan, nemojte ga prekorevati zbog novca. Neka letovališta i nove bluzice sačekaju. Zajedno tražite izlaz. Svi problemi su vam sada zajednički.

Potrudite se da poštujete njegove roditelje i rođake.

Dopustite mu da bude glavni, nemetljivo mu sugerijući bolja rešenja. Ako vam muž najvećim delom odgovara, onda na mane možete zatvoriti oči.

Družite se s njim i prema svemu se odnosite s humorom. U šali možete mnogo toga da kažete i da ga pritom ne uvredite.

Pokažite svom mužu da ga volite i to tako da vas on razume. Češće ga hvalite i milujte. Ponekad ga puštajte da se druži s muškim društvom. Kod kuće neka ima svoj mali ugao za odmor.

Nenametljivo ga podstičite da brine o vama i deci i onda će on više voleti i vas i decu.

Zajedno raspravljajte o problemima, odmoru, slobodnom vremenu. Nemojte sve natovariti na sebe, nego delite obaveze, tražite pomoć.

Što manje imajte neudatih prijateljica, jer je bolje da ne iskušavate muža.

Vodite računa o svom izgledu i budite zadovoljne sobom. Muž uvek treba da bude u kondiciji, kao i da shvati da teoretski vi bez njega nećete propasti: ni materijalno niti moralno.

Razvijajte i poboljšavajte svoj karakter, pa će i muž postepeno početi da vam se menja nabolje.

Ali ono što je najvažnije je sledeće: volite Boga više od muža i dece, više od svega i svih, zato što je Bog najveća sreća u našem životu.

S poštovanjem...